

BOLŞEVİK PARTİZAN

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

15-16 Haziran 'Büyük İşçi Direnişi'
İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNDE YAŞIYOR

★★★

Uluslararası Marksist Leninist Hareketin Birliği Üzerine

★★★

**Tasfiyeci MK Hizibi
Marksizm - Leninizm'i Nasıl Düzeltiyor'?**

TEMMUZ 1981

12/2

İçindekiler

Bu sayımız	1
Dünya Marksist-Leninist Hareketinin Birliği Üzerine.....	3
BELGELER	
1.BELGE: ABD/DKP ve ŞDKP 'nin ortaklaşa hazırladıkları enternasyonal toplantıdan sonra yayınlanan Ortak Bildiri.....	30
2.BELGE: ABD/DKP ve ŞDKP tarafından düzenlenen enternasyonal Konferansa sunulan tartışma yazısının "İki süper güç" ve "Mao Zedung Düşüncesi" ile ilgili bölümleri.....	41
3.BELGE: Hindistan Komünist Partisi/ML(Yeniden İnşa Komitesi'nin "Taslak"a eleştirisi.....	54
4.BELGE: ABD/DKP ve ŞDKP'nin sunduğu taslak ile kabul edilen açıklama arasındaki farklar.....	60
5.BELGE: GDS, WBK ve AMLP 'nin ABD/DKP ve ŞDKP tarafından düzenlenen Konferans hakkında görüşleri.....	62
İşçi Sınıfı 15-16 Haziran Şanlı Direnişini Yaşatacaktır.....	66
Tasfiyeci Merkez Komitesi Hizibi Marksizm-Leninizmi nasıl "düzeltiyor"	72
ARAŞTIRMA-İNCELEME-TARTIŞMA	
Bolşevik Partizan Birinci Sayıya Eleştiri	107
Eleştiriye Cevap:Subjektivizmi alt edelim.....	123
İktidarı ele geçirmeden önce ve sonra Parti ve sonra Parti-J.Stalin.....	129
Rus Komünistlerinin strateji ve taktik sorunu üzerine -J.Stalin.....	134

Bu sayımız:

Değerli okuyucu ;

Bu sayımızın ağırlığını Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği sorununa ayırdık. Uluslararası Marksist-Leninist Hareket içinde birlik konusunda çeşitli görüş ve çabaların olduğu bu dönemde, bu konudaki gelişmeler hakkında okuyucularımızı bilgilendirmeyi; ve bu konuda Marksist-Leninist tavrın propa - gandasını yapmayı görev bildik.

Bu konu ile ilgili olarak bu sayımızda Bolşevik Partizan Yazı Kurulu adına tavrımızı belirleyen bir yazıyı yayınlıyoruz.

Bu yazıya ek olarak 13 parti ve grubun Sonbahar 1980 de yaptıkları bir Konferansın yaptığı çağrısı;

Bu Konferansa ABD-Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu detaylı bir yazının tarafımızdan yapılmış özetini;

Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist Yeniden İnşa Komitesi'nin imzaladığı 13'lü çağrıya getirdiği eleştiriyi;

ABD-Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin Taslağı ile Açıklama arasındaki farkları;

Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist'in Konferans için ABD-Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu açıklama taslağına getirdiği eleştiriyi belge olarak yayınlıyoruz.

Bu sayımızda da TKP/ML içindeki ayrılık noktaları üzerine bilgi vermeye, belge yayınlamaya devam ediyoruz.

Bununla ilgili olarak Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 32/4 No lu sayısından 15-16 Haziranla ilgili değerlendirmeyi yayınlıyoruz. Bu yazı Bolşeviklerin işçi sınıfı hareketini nasıl değerlendirdiklerini göstermesi; ve TKP/ML in bugüne kadarki resmi 15-16 Haziran değerlendirmesini eleştirmesi açısından önemli, incelenmesi, üzerinde durulması gerekli bir belgedir.

Ayrıca Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 33/5 No'lu sayısını olduğu gibi yayınlıyoruz. Bu yazı, TKP/ML Yurtdışı Bürosu adına çıkartılan Mayıs 1981 Özel Sayı İşçi Köylü Kurtuluşu'nda Bolşeviklere getirilen suçlamalara cevap niteliğini taşımaktadır. Bir kez daha "devrimci durum" "parti inşası" vb. sorunlara

açıklık getirmektedir.

Bunun dışında, Bolşevik Partizan'ın birinci sayısına gelen bir eleştiriyi ve ona verilen cevabı yayınlıyoruz.

Bunların yanında Stalin'in "İKTİDARI ELE GEÇİRMEYEN ÖNCE VE SONRA PARTİ" ve "RUS KOMÜNİSTLERİNİN STRATEJİ VE TAKTİK SORUNU ÜZERİNE" adlı iki önemli makalesini yayınlıyoruz. Bu makaleler den birincisinde Stalin, parti inşasının aşamaları üzerinde durmaktadır. Bu aşamaların Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi (daha sonra Rusya Komünist Partisi(Bolşevik), Sovyetler Birliği Komünist Partisi(Bolşevik) içinde nasıl yaşandığını ortaya koymaktadır. Stalin'in burda özetlediği, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin inşa tecrübesinden çıkardığı dersler, bugün "Partizan"cuların uluorta iddia ettiği gibi, yalnızca Rusya için değil; tüm Bolşevik tipte partiler için geçerliliğe sahip olan derslerdir.

İkinci makalede ise Stalin her türden oportunist tarafından utanmazca çarpıtılan ve içinden çıkılmaz hale getirilen strateji ve taktik konusunda açıklık getirmektedir.

Oportunizme karşı mücadelede bu makaleler Marksist-Leninist'lerin elinde güçlü silahlardır. Tüm Marksist-Leninist'ler ve devrimciler bu makaleleri derinlemesine incelemelidir.

Yazı Kurulu

Dünya Marksist-Leninist Hareketinin Birliği Üzerine

Mayıs 1979 da, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) birinci Merkez Komitesi Dünya Komünist(Marksist-Leninist) hareketinin durumunu değerlendirirken şu tespiti yapıyordu:

"ULUSLARARASI PLANDA -HER TÜRLÜ BURJUVA DÜŞÜNCESİNİN ÖZEL - LİKLE DE HER RENKTEN MODERN REVİZYONİZMİN MARKSİZM-LENİNİZME SALDIRDIğI VE AğIR TAHRİBATA YOL AÇTIğI- KARGAŞA RÜZGARİ ESTİR Dİğİ BİR DÖNEMDEN GEÇMEKTEYİZ." (Merkez Komitesi 7.Toplantı Raporu, s.1)

Merkez Komitesi devamla şunları söylüyordu :

"Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde bu ideolojik-siyasi kargaşanın gelişmesine kabaca bir göz atarsak şunları görürüz:

1917 Ekim Devriminden sonra 2. Enternasyonal oportünizmine karşı mücadele içinde, Lenin önderliğinde Komintern (3.Enternasyonal) kuruldu. Komintern, tüm dünya Komünist Partilerini bağrında toplayan bir örgüttü. Uluslararası Marksist-Leninist hareketin tüm canalcı sorunları bu merkezi örgüt içinde sürdürülen açık ideolojik mücadele ve tartışma ile çözülüyor; dünya Marksist-Leninist hareketinin çizgisi sürdürülen tartışma ve mücadeleler içinde şekilleniyor, ortaklaşa tespit ediliyordu. Komintern üyeleri (seksiyonları) ortaklaşa hazırlanan genel çizgiyi kendi ülkelerinin somut pratiğine uyguluyorlar; bu uygulama Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu (KEYK) tarafından denetleniyordu. Bu dönem, Dünya Komünist Hareketinin ideolojik-siyasi birliğinin en sağlam olduğu ve bunun merkezi bir örgüt yapısında örgütsel planda da yansıdığı bir dönemdi.

Komintern ikinci dünyü savaşı içinde dağıtıldı. Fakat Komintern dağıtılmasından sonra da uluslararası Marksist-Leninist hareket içindeki Komünist Partiler arasında ilişkiler sürdü. 1947 de başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi(Bolşevik) (SBKP(B)) olmak üzere bazı Komünist Partiler bir araya gelerek Kominform'u oluşturdular. Kominform, o dönemde Yugoslavya da gelişen Tito-Kardelyi revizyonizmine karşı mücadelede önemli bir rol oynadı. Stalin'in ölümünden sonra Kominform da dağıldı. Böylece Dünya Komünist Hareketi içinde yeniden sağlanmaya çalışılan örgütsel birlik, gelişmeden dağıldı.

SBKP 20. Parti Kongresinde Kruşçev modern revizyonistleri, Marksizm-Leninizme karşı büyük bir ideolojik-siyasi saldırıya giriştiler. Marksizm-Leninizmin birçok temel tezinin "eskimiş" olduğu, "yeni şartlara uymadığı" safsatalarını yaydılar. Marksizm-Leninizmi en temel noktalarda revizyondan geçirdiler. Kruşçev revizyonistleri daha sonra 20. Parti Kongresinin revizyonist platformunu uluslararası komünist

hareketin genel hattı olarak dayatmaya kalktılar.

Bunu gerçekleştirmek için 1957 de sosyalist ülkelerin Komünist Partilerinin temsilcileri ile; 1960 da ise tüm dünya Komünist ve İşçi Partileri ile ortak toplantılar düzenlediler. Bu toplantılarda Kruşçev modern revizyonistleri ile 20. Parti Kongresinin çizgisine karşı direnen Marksist-Leninistler arasında önemli mücadeleler oldu. Ancak Marksist-Leninistler "birliği korumak" adına çok önemli tavizler verdiler. İşte 1957 ve 60 deklarasyonları bu şartlar altında ortaya çıktı. '57 ve '60 deklarasyonları gerek modern revizyonistlerin, gerekse Marksist-Leninistlerin dünya komünist hareketinin ortak belgeleri olarak nitelendirdiği belgeler oldu. Görünürde "Birlik" kurtarılmıştı. Ama gerçekte birlik yoktu.

Modern revizyonist SBKP yöneticileri uluslararası planda dikensiz gül bahçesi yaratmak amacıyla oldukları için '60 toplantısından sonra Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP)ni dünya Marksist-Leninist hareketi içinden tecrit etmek için saldırıya geçti. ÇKP ve AEP bu saldırı karşısında, uluslararası planda "Büyük Polemik" olarak adlandırılan bir mücadeleye giriştiler. Bu mücadele içinde ÇKP'nin 1963/64 yıllarında SBKP Merkez Komitesine gönderdiği 9 mektup ve 1963 de yayınlanan "Dünya Komünist Hareketinin Genel Hattı Hakkında Teklif" adlı yazısı (●), bütün dünya Marksist-Leninist hareketinin tartışmasız doğru olarak kabul ettiği ve temel aldığı belgeler oldu. Dünya Marksist-Leninist Hareketi, ideolojik ve siyasi yönden bu belgeler temelinde yeniden şekillendi. Bu belgeler temelinde birçok Komünist Partisi bölündü. Marksist-Leninist güçler bu belgeler temelinde yeni Komünist Partileri oluşturdu lar. Örgütsel planda bu partiler ÇKP ve AEP etrafında birleştiler.

1970 lere gelindiğinde, "Dünya Marksist-Leninist Hareketi" dendiğinde akla hemen ÇKP/AEP etrafında birleşen, Kruşçev modern revizyonizme karşı mücadele eden, bu mücadelede "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" ve diğer "Polemik" yazılarını kendine temel alan partiler ve gruplar geliyordu. Dışardan bakıldığında bu birliğin gayet sağlam ve yıkılmaz bir birlik olduğu sanılıyordu.

Bunun böyle olmadığı daha sonraki pratik içinde ortaya çıktı. Önce Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele edenlerin oluşturduğu Marksist-Leninist hareket içinde, 1970 lerde yeni bir modern revizyonist akım şekillenmeye başladı. 3 Dünya Teorisi denilen tezler üzerinde yükselen bu modern revizyonist akım, özde Kruşçev modern revizyonizminin ikinci bir

(●) Doğrusu: ÇKP Merkez Komitesinin 1963 Haziranında SBKP Merkez Komitesine gönderdiği "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" ve 1963 Eylülü ile 1964 Temmuz arasında yayınlanan 9 yorumdur.

baskısı idi. Bu akım dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde kısa zamanda yaygınlaştı. Ve hakim hale geldi. 1974 de Teng Hsiao Ping tarafından kesin olarak formüle edilen 3 Dünya Teorisine karşı, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde bir direnme başladı. Önce üstü örtülü olarak getirilen eleştiriler, 1976 Ekiminde yapılan AEP 7. Parti Kongresinde açık olarak ortaya kondu. AEP, 7. Parti Kongresi "3 Dünya Teorisi"ne karşı açık mücadelenin başlangıç işareti oldu. Ve dünya Marksist-Leninist hareketi içinde, "3 Dünya Teorisi"ni savunma ya da karşı olma temelinde yeni bir saflaşma başladı. "3 Dünya Teorisi"ne karşı çıkan partiler, örgütsel planda AEP etrafında toplanırken, bunu savunan partiler ÇKP çevresinde kaldılar.

1978 Şubatında Partimiz 1. Konferansı, modern revizyonist 3 Dünya Teorisinin "kökten reddi" kararını aldı. Bu anlamda biz bu tarihten itibaren, Dünya Marksist-Leninist hareketinden yalnızca "3 Dünya Teorisi"ni reddeden parti ve grupları anlamaya başladık. Ancak bu hareket içinde de çeşitli konularda görüş ayrılıkları olduğu çıplak gözle görülen bir gerçektir.

AEP'nin de içinde olduğu bir dizi parti, "3 Dünya Teorisi"ni reddederken, görüşümüze göre "3 Dünya Teorisi"ni köklü bir şekilde reddetmiyor, yalnızca bu teorinin göze batan "aşırı" tezlerini reddetmekle yetiniyordu. Bu partiler mesela "3 Dünya Teorisi"nin temel tezlerinden biri olan "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini, "gelişmekte olan ülkeler" vb. kavramları aynen savunmaya devam ediyordu.

İçine bizim de dahil olduğumuz "3 Dünya Teorisi"ni reddeten partilerin azınlıktaki bir diğer bölümü ise, bu tavrı eleştiriyor; "3 Dünya Teorisi"nin tüm yönleri ve tezleri ile kökten reddedilmesini; "3 Dünya Teorisi"ne karşı mücadelenin derinleştirilmesini; modern revizyonizmin köküne inilmesini talep ediyordu. Bu partiler ayrıca "kol kırılır yen içinde" siyasetini reddediyor; dünya Marksist-Leninist hareketi içinde açık bir ideolojik mücadele istiyorlardı.

AEP ve çevresindeki partiler ise, dünya Marksist-Leninist hareketinin içindeki çelişmelerin "uluorta" tartışılmasına karşı çıkıyor; sorunların partiler arasında ikili görüşmelerle halledilmesinin Marksist Leninist ilke olduğunu savunuyor; bu konuda da '57 ve '60 deklarasyonlarında tespit edilen kuralları şahit gösteriyorlardı.

Yani toparlarsak "3 Dünya Teorisi"ne karşı olma temelinde yeniden şekillenen dünya Marksist-Leninist hareketi, dışı karşı sağlam bir birlik imiş gibi görünüyorsa da, içinde bir çok çelişmeyi barındıran bir birlikti. Çelişmeler üzerinde açıkça tartışma red edildiği için de kof, yıkılmaya mahkum bir birlikti.

Nitekim öyle de oldu. Var olan çelişmelere, 1978 Ekiminden itibaren çok önemli bir yenisi eklendi. AEP ve çevresindeki bazı partiler, '78 Ekiminde yapılan bir "Bilimsel Konferans"ta, '78 başından itibaren

ren uluslararası planda yaygınlaştırmaya çalıştıkları "Mao Zedung hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamıştır", "Mao önderliğindeki ÇKP hiç bir zaman Komünist Partisi olmamıştır" şeklindeki tezleri resmîleş tirdiler. Mao Zedung'un toptan reddi ile birlikte bir dizi konuda da Marksist-Leninist teorilerin re - vizyonist teoriler olduğunu savunmaya başladılar.

Bu durumda "3 Dünya Teorisi"ne karşı olma temelinde birleşen dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yeni bir saflaşma başladı. Bizim de dahil olduğumuz bazı partiler, Mao Zedung'un toptan reddedilmesine karşı çıktı. Bu konuda AEP ve çevresindeki bazı partilere karşı tavır aldı. Mao'yu savunup savunmama temelinde yeni bir ayrışma başladı. Bugün bu yeni ayrışma süreci henüz başlangıçta bulunmaktadır. Ayrışma her ne kadar Mao'yu savunup/savunmama şeklinde bir ayrışma olarak görünüyorsa da, bu genel ayrışma da içinde alt ayrışmaların tohumunu barındırmaktadır. Mesela Mao'nun reddine karşı çıkanların bir bölümü, Mao'nun hatasız olduğu görüşünü savunurken diğer bir bölümü Mao'nun önemli hataları olduğunu, bunların araştırılması gerektiğini savunmaktadır. Bir bölümü 57/60 deklarasyonlarının uluslararası Marksist-Leninist hareketin platformu olabileceğini savunurken, bir bölümü bu belgelerin çok ağır hatalar taşıdığını ve platform olamayacağını savunmaktadırlar, vs.

İşte bugünkü kargaşa kabaca bir şekilde ortaya çıkmıştır. AEP ve çevresindeki bazı partiler (bunlar çoğu yeni kurulmuş olan toplam 16 partidir !) bugün dünya Marksist-Leninist hareketi her zamankinden daha güçlü olduğu tespitini yapmaktadırlar. Onların bu tespiti objektif gerçeklerle taban tabana zıt, kendini kandırma, moral verme anlamına gelen bir tespittir. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ DEDİĞİ MİZ HAREKET, KENDİ İÇİNDE PARÇALANMIŞ; İDEOLOJİK, SİYASİ, ÖRGÜTSEL KARGAŞA İÇİNDE BULUNAN BİR HAREKETTİR EN ZAYIF DÖNEMLERİNDEN BİRİNİ YAŞAMAKTADIR. BU DÖNEMLERİNDEN BİRİNİ YAŞAMAKTADIR. BU DÖNEMİ AŞMANIN TEK BİR YOLU VARDIR: DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN TEMEL SORUNLARI ÜZERİNDE AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE VE BU YOLLA İDEOLOJİK BİRLİĞİN SAĞLANMASI. BU MÜCADELE, DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN REVİZYONİZME VE MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE TECRÜBELERİNİ DEĞERLENDİRMELİ; HATALARI BULUP ARINDIRMALI; VE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YENİDEN BİRLEŞECEĞİ MARKSİST-LENİNİST PLATFORMU ORTAYA ÇIKARMALIDIR. DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMANIN TEK YOLU, AKTİF, AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELEDEN GEÇER. " (TKP/ML, 1. Merkez Komitesi, 7. Toplantı Raporu, s.1-2)

Bu tespitler dünya Marksist-Leninist hareketi dediğimiz hareketin içinde bulunduğu "kargaşayı", kargaşanın nedenini ve bu kargaşadan çıkış yollarını doğru bir şekilde ortaya koyan tespitlerdi. 1979 da yapılan bu tespitler, yapıldıktan iki yıl sonra, bugün de geçerliliğini korumaktadır.

BUGÜN DE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ İÇİNDE İDEOLOJİK-SİYASİ-ÖRGÜTSEL HER ALANDA "KARGAŞA" SÜRMEKTEDİR.

1978 Kasımından sonra "3 Dünya Teorisi"ni çeşitli ölçülerde reddeden güçler arasında; Mao Zedung'a karşı takınılan tavır noktasında açıkça başlayan ayrışma; bugün gelinen aşamada iyice derinleşmiştir.

Mao'yu "Çin'in Kruşçev'i" , "köylü, küçük burjuva devrimcisi olarak değerlendiren AEP ve çevresinde kalan partiler, bu konuda görüşlerini iyice sistemleştirmiş durumdadır. (Ülkemizde AEP ci olma yarışında "şampiyon"luğu Halkın Kurtuluşu kazanmış aynı konuda kendisi ile yarışan Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Halkın Yolu ve Devrimci Proletarya'yı bu yarışta saf dışı bırakmıştır.)

AEP'nin Mao'ya getirdiği eleştirilere karşı çıkarken, Mao'nun hatalarına sarılanlar, Mao'yu, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'le aynı düzeyde ele alanlar; onu Marksizm-Leninizmin klasikleri arasında görenler kendi aralarında birlik oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu yönde 1980 Sonbaharında ABD Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi önderliğinde yapılan bir Konferans önemli bir adım olmuştur. Bu Konferans öncesi ve sırasında geliştirilen tezler; bu akımın Marksist-Leninistlerin gerçek birliğinin sağlanması için ideolojik mücadele ile yıkılması gerekli olan önemli bir akım olduğunu göstermiştir. (Bu akımın ülkemizdeki temsilciliğini TKP/ML in 2. Konferansında merkezi ele geçiren tutucu Merkez Komitesi hizibi yapacaktır. Çünkü savundukları görüşler öзде aynıdır.)

(Bunların Konferansının açıklamasına Merkez Komitesi hizibinin resmen katılması; bu açıklamayı imzalaması da muhtemeldir.)

Son dönemde gelişen bir başka akım: Stalin'in ölümünden sonra Marksist-Leninist bir şey kalmadığını iddia eden inkarcı bir akımdır. Kanada'da Bolşevik Birlik adlı grubun başını çektiği bu akım da çevresini genişletmeye çalışmaktadır.

Gerçek Marksist-Leninistler uluslararası planda da; tek tek ülkelerde de, 1914 de Bolşevikler gibi, bugün küçük bir azınlığı oluşturmaktadırlar. Ancak gerek şimdiye kadar sosyalist devletlerin çok büyük çoğunluğunun yozlaşmasının işçi sınıfı ve emekçiler arasında yarattığı düş kırıklığı ve inançsızlık; gerekse sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında otoritesini kâbul ettirmiş Lenin gibi önderlerin, Bolşevik Parti gibi yetkinleşmiş partilerin eksikliği; bugünkü Bolşeviklerin önünde duran dünya Marksist-Leninist hareketinin Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde önce ideolojik ve siyasi, giderek örgütsel birliğini sağlama görevinin başarılmasını büsbütün güçleştirmektedir. Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin sağlam temeller üzerinde birleştirilebilmesi için çok yönlü mücadele görevleri Marksist-Leninistlerin önünde durmaktadır. Nedir bu görevler ?

Önce karşı devrimden Marksizm-Leninizme gelen saldırılar geri çevrilmek zorundadır. Bugün tüm dünyada emperyalist burjuvazinin ünlü "teorisyen"leri Marksizm-Leninizmin "imkansızlığı" nı, komünizmin "hayal" olduğunu yaymaya çalışıyorlar. Bunlar Komünizmin "insan tabiatı"na aykırı olduğu; "iktidarın kişileri yozlaştırdığı"; "bunun kaçınılmaz" olduğu şeklinde safsatalar yayıyorlar. Yozlaşan Sovyetler Birliği'ni, Çin Halk Cumhuriyeti'ni gösterip "işte gördünüz-her şey boşuna" diyorlar. Burjuvazinin bu ideolojik saldırıları işçi sınıfı içinde ve devrimci saflarda da etkisini gösteriyor. Komünizm davasına olan inanç sarsılıyor. Emperyalist burjuvazinin bu ideolojik saldırı-

rılarını geri çevirmek; devrimci saflarda, özellikle uluslararası işçi sınıfı içinde burjuva safsatalarını teşhir etmek bugün önemli bir görevdir.

Karşı devrimin Marksizm-Leninizme yönelttiği ideolojik saldırılar yalnızca açık anti-komünizm olarak gelmiyor. İdeolojik saldırının açık anti-komünizmden daha tehlikeli olanı; Marksizm-Leninizm maskesi altında geliyor.

Bugün, Kruşçev tipi modern revizyonizm, son on yıllar içinde Marksizm-Leninizm adına Marksizm-Leninizme karşı girişilmiş en kapsamlı saldırı ve kendini izleyen bütün revizyonist akımların ve sapmaların dayanağı ve kökü olma niteliğini koruyor.

Şurası herkesin görmesi gereken açık bir gerçektir ki, Kruşçev revizyonizmine karşı verilen ideolojik mücadelede belli başarılar elde edilmesine rağmen; bu mücadele yetersiz kalmış; Kruşçev revizyonizmi tam olarak mahkum edilmemiştir. Kruşçev tipi revizyonizm bugün hala uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde hakimiyetini sürdürmektedir; ve genelde ideolojik alanda Marksizm-Leninizmin baş düşmanı olma durumunu korumaktadır.

Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele içinde ortaya çıkan yeni tip bir modern revizyonizm de "3 Dünya Teorisi" adı altında Marksist-Leninist saflarda ağır tahribat yapmıştır. Bu tip modern revizyonizmin tezlerinin önemli bir bölümü, "3 Dünya Teorisi"ni red ettiğini söyleyen bir dizi partide varlığını hala sürdürmektedir. Bu tip revizyonizme karşı mücadele; özellikle bu "teori"nin Kruşçev modern revizyonizmi ile ortak yönlerinin ve köklerinin ortaya konması; bugünkü Marksist-Leninist hareketin önemli görevlerinden biri olma niteliğini sürdürmektedir.

Gerek Kruşçev tipi modern revizyonizm, gerekse "3 Dünyacı" modern revizyonizm, kendini Marksizm-Leninizm maskesi altında gizlemeye çalışmaktadır. Özellikle '70 li yıllarda moda olan, yine Kruşçev tipi modern revizyonizm çıkışlı "Avrupa Komünizmi" tipi revizyonizm ise artık lafta da Leninizmle bağını kesti. Bunlar Leninizmin "despotik" olduğu, yalnızca Çarlık Rusya'sına uygun olduğu; Leninist tipte parti örgütlenmesinin kaçınılmaz olarak bürokratizme yol açtığı vb. tezlerle; Marksizmin Leninizm tarafından gerçekleştirilen tüm gelişmelerini açıkça ve de resmen reddediyorlar ve 2. Enternasyonal oportunistlerinin, bugün iktidardaki bir çok sosyal demokrat parti tarafından savunulan reformist tezlerine sarılıyorlar. Bunlara karşı mücadele de önemli bir görev olarak Marksist-Leninistlerin önünde duruyor.

Kruşçev tipi modern revizyonizmin özellikle pasifist görüşlerine tepki olarak doğan ve bir çok konularda bizzat modern revizyonizmin tezlerine sarılan ve onlardan etkilenen "sol" akımlar da vardır. Bu akımların en yaygını Castrist-Gueveraist fokocu çizgidir. Özellikle gençlik hareketi içinde yaygın olan bu akım modern revizyonizmin "suni denge", "üçüncü bunalım dönemi", "emperyalistlerarası yeni bir paylaşım savaşının imkansızlığı" gibi tezlerini aynen savunmaktadır. Bu akımın eylem çizgisi iyi eğitilmiş silahlı küçük grupların (foko) "oligarşiye karşı öncü savaşı"dır. Bu akımlara karşı mücadelenin önemi de ortadadır.

Çin'deki geri dönüş: ardından AEP'nin çizgisinin revizyonistleşmesi, ve AEP ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti (ASHC) için yozlaşma tehlikesinin çok somut olarak gündeme gelmesi; Troçkizmi de güçlendirmiş; Troçkizm yeniden "ilgi" bulmaya başlamıştır. Bugün ülkemizde açıkça Troçkist olduklarını

ilan eden gruplar ortaya çıkmıştır. Bugün ve önümüzdeki dönemde Troçkizme karşı mücadele; Marksizm-Leninizmin hakim kılınması mücadelesinin bir görevi olarak önümüzde durmaktadır.

Görev bir yandan modern revizyonizmin her türüne ve Troçkizme karşı mücadele ederken; diğer yandan bunların Marksist-Leninist yansımalarına karşı da amansız bir mücadele yürütmek; ve Marksizm-Leninizmin saflığını korumaktır.

Marksist-Leninistlerini birliğini sağlamak için, özellikle revizyonizmin her türünün Marksist-Leninist saflardaki yansımalarına karşı mücadele etmek; mücadele içinde Marksizm-Leninizmden sapmaları Marksist-Leninist saflardan temizlemek şarttır. Birlik, Marksist-Leninistlerin, Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde birliği olmalıdır. Uluslararası işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu; proleter dünya devrimini gerçekten zafere götürecektir; devrimi nihai hedefi Komünizme yönlendirebilecek biricik birlik, Marksist - Leninist ilkeler temelindeki birliktir. Bunun dışında her birlik, kof dağılmaya mahkum bir birliktir.

Bugün dünya Marksist-Leninistlerini birleştirme görevine sıvanan bir dizi akım vardır. Marksizm-Leninizm adına konuşan, ama açıkça karşı devrim saflarında olan Kruşçev tipi modern revizyonistler; "3 Dünyacı" modern revizyonistler ve açık troçkistlerin belli ölçülerde var olan ve pekiştirmeye çalıştıkları enternasyonal birlikler üzerinde durmuyoruz.

Bizi asıl ilgilendiren, bu güçler dışındakilerin Marksist - Leninistlerin birliği sorununa nasıl yaklaştıkları; bu alanda neler yaptıkları sorundur. Bu yazıda esas olarak bu sorun üzerinde duracağız:

Bu güçler içinde üzerinde kısaca durup geçmemiz gereken en önemli yanlış tavır AEP ve çevresindeki tavrıdır. AEP 'ne (ve çevresine) göre "Bugün dünya Marksist-Leninist hareketi her zamandan güçlüdür!" "Dünya Marksist-Leninist hareketinin bir buhran içinde olduğunu söyleyenler burjuvalar, revizyonistlerdir." Aslında bütün önemli sorunlar çözülmüş durumdadır. AEP yöneticileri, başta Enver Hoca olmak üzere bugün dünya Marksist-Leninist hareketi içinde var olan sorunların üzerini örtme konusunda birbiri ile yarışıyor; ve özellikle bugün ağır zarar veren teori düşmanlığını yapmada baş çekiyorlar. Enver Hoca, ÇKP revizyonistleri ile girdiği polemikte şöyle diyor: "Devrimci durum, kapitalist ve revizyonist ülkelerin çoğunu sarmıştır ya da sarma sürecindedir. Dolayısıyla ile bu durum devrimi gün deme getirmiştir." (Enver Hoca, Emperyalizm ve Devrim, s.110) "Çin revizyonistlerine göre, proleter devrimi ve ulusal kurtuluş devrimi sorunu çağımızda hiçbir biçimde güncel değildir. Çünkü diğer nedenlerin yanı sıra, onlara göre dünyanın hiç bir yerinde devrimci durum yoktur. Bu nedenle, proletaryaya kütüphaneye kapanıp "teoriyi" incelemesini öğütüyorlar, çünkü devrimci eylemlerin zamanı henüz gelmemiştir." (age, s.119)

Aslında Enver Hoca ve AEP yönetimi burda "semeri dövüp, eşeği kastetme" yöntemini kullanmaktadır. "Çinli revizyonistlerin" önemli bir özelliği teori düşmanlıklarıdır. Çünkü proletaryanın Marksist-Leninist teoriyi incelemesi ve kavraması onların ömrünün kısalması demektir. Bu yüzden de hiç bir yerde "Çinli revizyonistler" "proletaryayı kütüphaneye kapanıp" (Enver Hoca da aynı bizim teori düşmanlarımız gibi teorik çalışmayı sınıf mücadelesinden kopmak olarak kavlıyor! Enver Hoca i-

çin de teorik çalışma kütüphaneye kapanmak demektir ! Burda bizim "teori" düşmanı dar deneycilerimizle, onların öfke ile saldıkları Enver Hoca'nın bu noktada nasıl birleştikleri görülüyor!) (2) "teori"yi incelemesi yönünde bir çağrı yapmamışlardır. Buna rağmen Enver Hoca böyle bir çağrıyı yapmış gibi gösterip, kendi yarattığı yel değirmenine saldırıyor. Amaç bellidir : Bugün içinde bulunulan ideolojik keşmekeşten çıkış yolunu Marksizm-Leninizmin ilkelerine sarılmakta bulan; bugün teorik çalışmanın önemini vurgulayanları yaralamak. Enver Hoca Emperyalizm ve Devrim kitabında, bir başka bağtıda Marks'dan "gerçek bir hareket tarafından atılan her adım onlarca programdan daha önemlidir " alıntısını yapıyor. Aynı alıntıyı 1902'de, teorik karmaşanın iyice yaygın olduğu bir ortamda yapan Raboçeyo Delo'dan oportunistlere karşı Lenin şunları söylüyordu :

"Gerçek bir hareket tarafından atılan her adım onlarca programdan daha önemlidir! Bu sözleri teorik karmaşanın hüküm sürdüğü bir ortamda tekrarlamak; bir cenaze töreninde, cenaze sahibine "Gözünüz aydın. Bütün günleriniz böyle mutlu olsun" demeye benzemektedir. " (Lenin, Ne Yapmalı,c.5,s.379)

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin durumu ortada iken, revizyonistlerin ihaneti sonucu Marksizm-Leninizmin teorik olarak ve pratik olarak çözmüş olduğu bir sürü sorun, bugün yeniden "sorun" olarak karşımıza dikildiği bir ortamda; Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin utanmazca çarpıtıldığı bir ortamda; geri dönüşün nedenlerinin iyice araştırılması görevlerinin önümüzde durduğu bir ortamda; teorik karmaşa ortamında Enver Hoca, aynı Rusya'daki oportunistler gibi davranıp, sorunların üstünü örtme yolunu tutuyor.

Enver Hoca ve AEP yöneticileri için Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için yapılacak bir tek şey vardır: AEP'nin bugün savunduğu revizyonist çizgiyi Marksist-Leninist çizgi olarak kabul etmek ve AEP etrafında kenetlenmek. Bunu yapmayanlar, AEP'nin çizgisine kamu oyu önünde en küçük bir eleştiri getirenler "aforoz" edilmektedir. AEP ve çevresi hatalarının ve sapmalarının kamu oyu önünde eleştirilmesinden korkmaktadır. Bunun çözüm yolu olmadığı, Marksizm-Leninizmden biraz haberi olan herkes için ortadadır.

Enternasyonal Marksist-Leninist hareketin birliğini sağlamak için bir başka öneri Kanada'da In Struggle adlı gruptan gelmektedir. Bu grup aslında AEP ile, bugün AEP'nin Mao'yu ve Çin devriminin kazanımlarını kökten reddeden revizyonist çizgisine karşı olan grupların arasındaki ayrılığı tayin edici olarak görmemekte; hem AEP ve çevresindekilerin, ve hem de bu çizgiye karşı olanların biraraya gelebileceğini, gelmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu grup yer yer AEP'ni eleştirmesine rağmen, genel planda merkezci pozisyonlarda durmaktadır. Bu anlayış temelinde oluşturulmaya çalışılan enternasyonal bir birlik de başından itibaren koftur.

Bir başka girişim Kanada'da Bolşevik Birlik adlı gruptan gelmektedir. Bu grup birliğin çıkış noktası olarak emperyalist bir dünya savaşı tehlikesine karşı tavrı temel almayı önermektedir. Bu anlayışa uygun olarak emperyalist savaşı devrimle önleme, emperyalist savaş çıkması halinde iç savaşa dönüştürme şeklinde, aslında herkesin imzalayabileceği bir ortak açıklama önerisi yapmışlar; bunu imzalamayanın oportunist olduğunu ilan

etmişlerdir.(Ağustos 1980, International Correspondence 2)
Bugün böyle herkesin imzalayabileceği bir genel çağrı, Marksist Leninistleri, oportünizmden ayırmak için bir kıstas olamaz. Bunun örneği 1912 Basel Konferansında görülmüştür. Orda bütün sosyal demokrat partiler böyle bir genel çağrıya imza atmışlardır. Ama savaş patlak verdiğinde işler değişmiştir. Böyle bir genel çağrı bugün "birleşebilmek için ve birleşmeden önce" gerekli olan "ayırım çizgilerinin en kesin hatları ile ortaya konması" görevinin önünü karartır; olmayan bir birliği varmış gibi gösterir. Kurulan dıştan bakıldığında sağlam görülen birlik, gerçekte içi kof bir birlik olur. Dünya Marksist-Leninist hareketinin bugünkü ihtiyacı böyle ne idüğü belirsiz kof birlikler değil; sağlam bir platform temelinde kurulacak sağlam bir birliktir. Görev bunun için çalışmaktır.

1980 başlarında ABD/Devrimci Komünist Partisi (ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi (ŞDKP) işte böyle bir görev yönünde bir adım atmak iddiası ile ortaya çıktılar; ve bir enternasyonal Konferans önerisi getirdiler. Çeşitli belgelerini bu sayımızda yayınladığımız bu Konferans üzerinde biraz detaylı olarak durmak istiyoruz. Çünkü bu Konferans, bugün AEP'ne duyulan tepki temelinde gelişmeye açık olan bir başka önemli sapmayı enternasyonal planda örgütlemeye, güçlendirmeye yönelen bir Konferans olmuştur ve devrimci ve Marksist-Leninist saflar içinde bu Konferansın görüşlerinin yayılmasının ortamı vardır. Bu Konferansın görüşlerinin ve yönetmelerinin eleştirisi, aynı zamanda bizim dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğinin nasıl sağlanabileceği, görevlerin ne olduğu konusundaki görüşlerimizin de ortaya konması demektir.

.....

Dipnot 1. Burda TKP/ML ,1.Merkez Komitesinin uluslararası Marksist-Leninist hareketinin birliği konusunda başına sonuna dek berrak ve doğru görüşler savunduğunu söylemek istiyoruz. 1.Merkez Komitesinin belgelerinin tümü incelendiğinde bu konuda Merkez Komitesinin ve partinin homojen olmayan yapısından kaynaklanan "zik zak"lı bir çizgi izlediği görülebilir. Ancak Merkez Komitesinin 7.Toplantı Raporunun yukarıya aldığımız bölümünde görülebildiği gibi; 1.Merkez Komitesi döneminde gelişme, en azından Merkez Komitesinin 7.Toplantısına kadar; sorunların derinliğini süreç içinde görme, ve aşmaya çalışma yönünde olumlu bir gelişme idi. Merkez Komitesi 8.Toplantısından itibaren gelişmenin yönü olumsuzlaştı. İçinde bir dizi eklektik nokta barındıran Parti çizgisi ile Marksizm-Leninizmin çatıştığı; çeliştiği noktalarda Parti çizgisi adına anti-Marksist-Leninist görüşlerin savunulması tercih edilmeye; ilkeleştirilmeye başlandı. Bu olumsuz gelişme 2.Konferansta tasdik edildi. Hala da sürmektedir.)

Dipnot 2. Bizim "teori düşmanlarımız"; bugün teorik sorunların çözüldüğünü; İbrahim Kaypakkaya'nın "5 Temel Belgesi"nin Marksizm-Leninizm demek olduğunu iddia edenlerdir.

KONFERANSIN HAZIRLIĞI

1980 yılı başlarında ABD Devrimci Komünist Partisi (ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi (ŞDKP) çeşitli parti ve gruplara bir mektup göndererek "Marksist-Leninist hareketin birliğini yeniden kurma" yönünde bir adım atmak için bir Konferans düzenleyeceklerini bildirdiler. Bu mektupta Konferansa katılma konusunda şunlar söyleniyordu :

"Partilerimiz aşağıdaki kıstaslara uyan parti ve örgütleri bu toplantıya çağırıştır :

1- Çinli revizyonistlerle ve onların emperyalizme teslimiyet şeklindeki uluslararası çizgisi ile bağlarını koparmış olan ve Sovyet tipi modern revizyonizme karşı çıkmaya devam edenler. (abç)

2- Mao Zedung'un, Marksizm-Leninizme yaptığı büyük katkılarını -onun proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine olan öğretilerini ve Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübeleri de dahil olmak üzere- savunanlar.

3- Kendi gerici hakim sınıflarının devrilmesi için amansız mücadele veren partiler ve örgütler. Bu özellikle emperyalist ülkelerde sosyal şövenizmin her türünü red etmeyi ve Lenin'in emperyalist savaş durumunda proletaryanın emperyalist "anavatan"ı savunamayacağı, tersine kendi burjuvazisinin yenilgisi için çaba sarfetmesi gerektiği şeklindeki öğretilerini savunmayı gerektirmektedir.

4- Teoride ve pratikte dünyanın dört yanında proletaryanın mücadelesini destekleyen, ve var olan, var olmuş yerlerde ve gelecekte nerede kurulursa kurulsun sosyalizmi savunanlar." (ABD/DKP ve ŞDKP'nin Çağrı Mektubu)

1980 yılı başlarında, "dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini yeniden sağlamak" yönünde adımlar atma iddiası ile yola çıkma; ve fakat bu birliği sağlamak için düzenlenen toplantıya katılacaklar için yukardaki kıstasların getirilmesi yanlış idi. Çünkü yukardaki kıstaslar içinde yer alan ikinci kıstas, Mao Zedung'u savunma adına, onun hatalarını savunmayı Marksizm-Leninizmin kıstası olarak ortaya koyan bir kıstastı. Burada Mao Zedung'un a) proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine öğretisi Marksizm-Leninizmin kıstası olarak ortaya konuyordu. Bu tavır yanlıştı, çünkü Mao Zedung'un bu konuda "teoriye katkı" olarak propagandası yapılan görüşleri; özellikle "Çin şartlarında burjuvazinin bir kesiminin sosyalist inşaya katılacağı" şeklindeki görüşü Marksizm-Leninizmi değil; Marksizm-Leninizmden bir sapmayı temsil ediyordu. Daha önce Lenin ve Stalin tarafından değinilen "yeni burjuvazi" ve ondan kaynaklanan "geri dönüş tehlikesi" konusunda da Mao Zedung Marksist-Leninist teoriyi belli ölçülerde ilerletmesine rağmen, teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmamış; bu sorunu tam olarak çözmemişti. b) Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübelerinin savunulması Marksist-Leninist olmanın kıstası olarak getiriliyor; ama bundan ne anlaşıldığı belirtilmiyordu. Bu tavır da yanlıştı. Çünkü, birçoklarının iddiasının tersine, Büyük Proleter Kültür Devrimi, modern revizyonistlerin parti ve devlet içinde iktidarı ele geçirdiği şartlarda açık

modern revizyonist unsurlara karşı gerçekleştirilen bir siya - sal devrim hareketi olmasına rağmen önemli hataları da içinde barındırıyordu. Mesela bu devrim hareketi içinde geçmişin tu - tarlı bir özeleştirisi yapılmamıştı. Çin'deki biçimi ile ger - çekleşen Kültür Devrimi, birçokların iddiasının tersine evren - sel geçerliliğe sahip değildi.

Bu konular, 1980 yılı başlarında dünya Komünist hareketi i - çinde tartışılan sorunlardı, ve bu tartışma henüz başlangıcın - da idi. (Bugün de bu tartışma henüz yeterince ilerlememiş, bu konudaki ayırım çizgileri tam olarak kesinliğe kavuşmamıştır) Böyle bir ortamda, bu kıstasları "Marksist-Leninistlerin birli - ğini sağlama yönünde" yapılacak bir toplantıya katılabilmek i - çin kabul edilmesi zorunlu kıstaslar olarak koymak; daha en ba - şından; Mao'yu önemli hata ve sapmaları olan bir Marksist-Leni - nist olarak değerlendirenleri dışlamak anlamına geliyordu.

Böylece, toplantıyı düzenleyenlerin gerçek amaçları da orta - ya çıkıyordu. Onlar, gerçekte Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama adına, Mao Zedung'u " önemli hata yapmamıştır" şeklin - de değerlendirenlerin birliğini sağlamak istiyorlardı. Onların dünya Marksist-Leninist hareketini birleştirmeye çalıştıkları temel Marksizm-Leninizm değil; onların "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" diye adlandırdıkları şeydi.

Toplantıyı düzenleyenler, toplantıya katılmak için gerekli olarak koydukları birinci kıstasta "Çinli revizyonistlerin... emperyalizme teslimiyet şeklindeki uluslararası çizgisi ile bağını koparmış" olmayı öne sürüyorlardı. Gerçekten de bu (ü - çüncü ve dördüncü kıstaslar da!) doğru bir kıstastı. Ama düzen - leyenlerin bu mektuba ek olarak gönderdikleri " ortak açıklama taslağı" incelendiğinde ve özellikle bu iki partinin hazırladı - ğı detaylı açıklama incelendiğinde (Bkz. Belge ..) bu açıkla - manın özetidir.); onların elinde bu kıstasın da açıklanmaya muhtaç haline geldiği görülüyor. ABD/DKP ve ŞDKP nin bağın ke - silmesini talep ettiği "emperyalizme teslimiyet teorisi" "Üç Dünya Teorisi" idi. Ama birçok Marksist-Leninist ve devrimci grup gibi bu teori ile bağın kesilmesini toplantıya katılmak i - çin kıstas olarak ileri süren ABD/DKP ve ŞDKP de, hala "Üç Dün - ya Teorisi" ile bağlarını radikal bir şekilde kesmemiştir. Ve onlar hala "Üç Dünya Teorisi"nin en önemli çıkış noktalarından biri olan, "Birinci Dünya" dan başka bir şey olmayan "İki sü - per güç" anlayışını savunuyorlardı.

Böyle bir temel üzerinde yükselen bir Konferans dünya Mark - sist-Leninistlerinin değil; ama, çoğu hala dünya Marksist-Leni - nist hareketi içinde yer alan Mao'yu Marksizm-Leninizmin kla - sikleri içinde gören bir sapmayı da savunan parti ve grupların bir adımı olabilirdi. Nitekim öyle de oldu.

KONFERANSIN HAZIRLIK AŞAMASINDA KULLANILAN YÖNTEMLER MARKSİST-LENİNİST DEĞİLDİ :

Konferansın hazırlık aşamasında kullanılan yöntemler yalnız ca örgütsel sorunlarda değil; ideolojik sorunlarda da idari tedbir ve gizlilik yöntemleri idi.

İdari tedbir, konulan ' katılma kıstasları' ile ; Mao konu - sunda ayrı düşünenleri daha başından "dünya Marksist-Leninist hareketi dışında" ilan etme; onlarla Konferans öncesi ve sonra sında açık ideolojik mücadeleden kaçma şeklinde kendini göster - di.

İdeolojik konularda gizlilik ise kendini; hazırlanan karar taslaklarının ve detaylı açıklamanın dünya Marksist-Leninist

hareketinin tümünden gizli tutulması; sadece katılması istenen parti ve gruplara ulaştırılması şeklinde kendini gösterdi. Hal buki taslakta ve detaylı açıklamada tartışılan ideolojik ve siyasi konular, bütün dünya Marksist-Leninist hareketinin üzerinde uzun süredir tartışma yürüttüğü konulardır. Bu konularda "dünya Marksist-Leninist hareketin birleştirme" iddiası ile yo la çıkanların, dünya Marksist-Leninist hareketini birleştirmek için sundukları platform önerisi tüm dünya Marksist-Leninistlerine ve tüm devrimcilere açması, kamu oyu önünde açıklaması, tüm Marksist-Leninistlerin denetim ve eleştirisine sunması; bu taslaklar üzerine kamu oyu önünde açıkça tartışılması; kuşkusuz "birleşmeden önce ve birleşebilmek için en kesin hatları ile belirlenmesi gereken ayırım çizgilerinin "berraklaşmasına katkıda bulunurdu. Taslakların kamu oyuna açılması aynı zamanda Marksist-Leninistlere ; taslak ile kabul edilen metin arasındaki farkları görmelerine de yardımcı olurdu. Düzenleyen partiler bu farkların nedenlerini, bu konuda yürütülen ideolojik siyasi tartışmayı ve mücadeleyi de kamu oyuna açmak zorunda kalırlardı. Böylece devrimci kitleler gerçekte olmayan "sağlam birlik" ninnileri ile uyutulmaz; gerçek durum, partiler ve gruplar arasında görüş ayrılıkları ve ideolojik mücadele olduğunu görürlerdi ve herhangi bir parçalanmada takım tutma yerine bilerek bir yanda yer alma imkanı verilmiş olurdu.

Dünya Marksist-Leninist hareketi içinde var olan görüş ayrılıklarını gizleme; ideolojik tartışma ve mücadeleyi kapalı kapılar ardında yürütme; Kruşçev revizyonistlerinin dünya Marksist-Leninist hareketi içine soktuğu (ve 1957/1960 da Marksist-Leninistlere de kabul ettirdiği) mutlaka yıkılması gerekli revizyonist yöntemlerdir. Revizyonistlerin açık ve kamu oyu önünde yürütülecek ideolojik mücadeleden çekinmesi, korkması normaldir. Çünkü kamu oyu önünde yürütecek açık ideolojik mücadele, uzun süreçte onları işçi sınıfının ve devrimci kitlelerin öncü unsurları içinden tecrit eder. Onlar bu yüzden "kâh birlik, kah güvenlik" vb. gerekçelerle kamu oyu önünde açık mücadeleden kaçarlar. (Ancak artık kaçmak imkanı olmayan noktalarda açık ideolojik mücadeleyi kabul ederler.) Marksist-Leninistler ise ideolojik konulardaki ayrılıklarda mümkün olan en geniş kamu oyu önünde mücadeleyi yöntem olarak seçerler. Çünkü hem partiyi ve hem de devrimci kitleleri eğitmenin tek doğru yolu budur. Revizyonist görüşlerle açık ve kamu oyu önündeki mücadele; partiyi ve partililere doğru görüşlerini yanlış ile mücadele içinde ve pratik içinde sınama imkanını verir partiyi geliştirir. Revizyonist görüşlerle Marksist-Leninist görüşlerin kamu oyu önünde açık mücadelesi, devrimci kitlelere doğru görüşleri bizzat yanlış görüşlerle çatışma, mücadele pratiği içinde tanıma; doğru ile yanlış birbirinden ayırma yönünde ilerleme, eğitim görme imkanını verir; devrimci kitleyi ilerletir.

"Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama" yönünde ileri adım atma adına ortaya çıkanların, ideolojik konularda "kapalı kapılar ardında" ve yalnızca kendine yakın gördükleri ile tartışma yöntemini seçmesi; onların savundukları görüşlerden duydukları kuşku bir ürünüdür. Bu konuda revizyonist yöntemin seçilmesi başka türlü açıklanamaz.

Bizler, bugüne kadar pratiğimizde, açık ideolojik mücadeleden kimlerin kaçtığını gördük, yaşadık. Mesela Arnavutluk Emek Partisi(AEP), 1978 de yaptığı ve Mao'yu toptancı bir şekilde

red ettiği "Bilimsel Konferans"a kardeş partilerinden bazıları -mesela Avusturya Marksist Leninist Partisi (AMLP)- çağırma dı. Çünkü; AEP, AMLP'nin bu konuda kendinden ayrı düşündüğünü, AMLP'nin bu toplantıya katılması halinde kendi görüşlerini savunacağını biliyordu. AEP'nin uyguladığı bu yöntem revizyonist, açık ideolojik mücadeleden korkan, kaçan bir yöntemdi.

Mesela 1979 Ağustos'unda AEP çevresindeki partiler tarafından yapılan enternasyonal gençlik kampına bir dizi Marksist-Leninist ve demokratik örgütün temsilcileri alınmadı (TKP/ML, ATÖF, ATİF); bazı örgütlerin temsilcileri ve sempaticianları kamptan çıkarıldı -Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK), Kıbrıs KP/ML-ÖK, bazı örgütlere kendi görüşlerini yayma fırsatı verilmedi (AMLP) (ŞDKP) ve en sonunda ŞDKP'nin temsilcileri ne şiddet uygulanmaya kadar varıldı. Enternasyonal gençlik kampının düzenleyicileri, TKP/ML, ATÖF, ATİF'li komünist ve devrimcilere karşı faşist İspanya polisiyle işbirliğine bile girmekten çekinmediler. Neden? Çünkü, her ne pahasına olursa olsun açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadeleyi engellemek istiyorlardı. Kullandıkları yöntem revizyonist bir yöntemdi.

Şimdi; Kruşçef modern revizyonistlerinden devralınan bu yöntemleri, Mao'yu 'en tutarlı savunanlar' 'Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni en tutarlı savunanlar olarak ortaya çıkanlar da kullanmaktadır. ŞDKP ve ABD DKP'nin düzenledikleri konferansın hazırlığında kullandıkları yöntem bunu açıkça göstermektedir. Bu onların aynı zamanda; savunduklarını söyledikleri Kültür devriminin en önemli dersini, revizyonizme karşı kitleler içinde, kitleler önünde açık ideolojik mücadele dersini anlamadıklarını da göstermektedir.

Konferansı düzenleyenler, yalnızca Konferansa hazırlık belgelerini kamuoyuna sunmamak, gizlemek konusunda değil, davet siyasetinde de AEP ve çevresinin de kullandığı revizyonist yöntemi kullandılar. Bu yöntem kendini, işine gelmeyenleri, görüşü ayrı olduğu bilinenleri yapılan toplantıya çağırmama, onları dışlama yöntemidir. Bunun en kolay ve en emin yolu, katılması istenmeyenlerin kabul etmeyeceği önceden belli olan 'kıstas'lar koymaktır. Konferansı düzenleyenler böyle davranmışlardır. Onlar böylece kendileri için esas sorunun, var olan ideolojik ayrılıklar üzerine yürütülecek ilkeli bir mücadele sonucu sağlam bir birliğe varmak değil; kendilerinin tespit ettikleri kıstasları kabul edenlerle, zaten var olan birliği -ya da var olduğu varsayılan birliği- bir ortak açıklama ile ilan etmek olduğunu da göstermiştir.

Konferansı düzenleyenlerin şiddetle! eleştirdiklerini iddia ettikleri AEP ve çevresinden 'ödünç aldıkları' yöntemler bu kadarla da kalmamaktadır. Onlar bunun ötesinde, aynı Stalin yılı dolayısı ile 18 partinin yaptığı ortak açıklama öncesinde Almanya Komünist Partisi/Marksist Leninist (AKP/ML) ve İspanya Komünist Partisi/Marksist Leninist (İKP/ML) revizyonist yöneticilerinin yaptığı gibi, kendi kendilerini 'merkez' 'toplantının düzenleyicisi' ilan etmişler; katılmayı kabul eden tüm parti ve grup temsilcilerinin katıldığı bir ön toplantı yapıp; tüm grupların eşitlik temelinde seçerek oluşturduğu bir düzenleme komitesi kurma yönüne gitmişlerdir.

Onlar katılacak gruplar hakkında; çağrılanlardan gelmeyenlerin hangi gerekçelerle gelmediği konusunda, belli grupların neden çağrılmadığı vb. konularda da açık tavır takınmamışlardır.

Bütün bunlar, konferansın hazırlık aşamasında kullanılan

yöntemlerin revizyonist yöntemler olduğunu gösteren verilerdir. Aynı yöntem konferans sonrasında da sürdürülmüş; konferansta sürdürülen tartışmalarda ortaya çıkan görüş ayrılıkları; konferansa katılıp da açıklamayı imzalamayan partilerin gerekçeleri taslak ile açıklama arasındaki farklılıkların sebepleri vb. ka muoyuna açıklanmamıştır. Yöntem ideolojik ayrılıkların üzerine gitme; onlar üzerine kamuoyu önünde yürütülen açık mücadele yöntemi değil; var olan ayrılıkları gizleme yöntemidir.

KONFERANSIN "BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST-LENİNİSTLERİNE, İŞÇİLERİNE VE EZİLENLERİNE" YAPTIĞI ÇAĞRININ ÇİZGİSİ İKİ ÖNEMLİ SAPMA ÜZERİNE İNŞA EDİLMİŞTİR:

Konferansın yaptığı çağrının üzerinde yükseldiği iki temel sapmadan biri "Mao Zedung düşüncesi" ile ilgili olanıdır. Bilindiği gibi "Mao Zedung düşüncesi" kavramı özellikle Çin'de ki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden sonra yaygınlık kazanan; ve dün Marksist-Leninist hareketi içinde içeriği Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında doldurulduğu biçimde kavranan bir kavramdır.

"Biz bugün dünya devriminin yeni bir çağı içinde bulunuyoruz. (abç) ... Emperyalizmin toptan çöküşü ve sosyalizmin dünya çapındaki eğilimi artık geri dönülemez bir eğilim haline gelmiştir. (Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önemli belgeleri. Alm. Pekin 1970 s. 186/187 ÇKP 8. MK 11. Toplantısının 12 Ağustos 1966 da yaptığı açıklamadan)

Yoldaş Mao Zedung zamanımızın en büyük Marksist-Leninistidir. Dahilere yaraşır bir yaratıcılıkla yoldaş Mao Zedung Marksizmi Leninizmi tam olarak devralmış onu savunmuş ve geliştirmiştir. Mao Zedung Marksizm Leninizmi yepyeni bir basamağa yükseltmiştir.

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ, EMPERYALİZMİN TOPTAN ÇÖKÜŞE -SOSYALİZMİN DÜNYA ÇAPINDA ZAFERE İLERLEDİĞİ ÇAĞIN MARKSİZM LENİNİZMİDİR. (agy. s. 194)

Aynı görüşler Kültür devriminin hemen bütün belgelerinde; **Kızıl Kitabın ikinci baskısının önsözünde; ÇKP 9. Parti Kongresine** sunulan ve oybirliği ile kabul edilen raporda; ÇKP 9. Parti Kongresinde değiştirilen ÇKP tüzüğü'nün genel program bölümünde vs. yer almaktadır.

Özellikle Lin Biao tarafından en açık şekli ile "Mao Zedung düşüncesi" anlayışı; içinde yaşadığımız çağın (Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının) değiştiğinden; yeni bir çağın başladığından (Emperyalizmin toptan çöküşü - sosyalizmin dünya çapında zafer çağı) bu yüzden de Leninizmin bir çok ilkesinin artık eskidiğinden; ve Marksizm-leninizmin yeni çağın gereklerine uygun olarak geliştirilmesi; yepyeni bir basamağa yükseltilmesi gerektiğinden, bunu da Mao Zedung'un yaptığından yola çıkılmaktadır. Bu anlayışa göre, artık yalnızca Marksizm-Leninizmden söz etmek yeterli değildir. Artık "Marksizm-Leninizm Mao Zedung düşüncesi"nden söz etmek gerekir.

ÇKP 9. Parti Kongresinde kabul edilen ve ÇKP'nin bu arada onu izleyen bir dizi Marksist-Leninist partinin (TKP/ML'nin de) çizgisine yansıyan bu anlayış; ÇKP'nin 10. Parti Kongresinde en azından bir noktada (özeleştirilmeden!!) değiştirilmiş ve içinde yaşadığımız çağın 'Emperyalizm ve Proleter Devrimleri çağı' olduğu; Leninizmin eskimeddiği ve hala 'pratiğimize yol gösteren teorik temel olduğu vurgulanmıştır.

ÇKP 10. Parti Kongresi sorunu böyle ortaya koyduktan sonra; birçok 'Mao Zedung düşüncesi' savunucusu tavrını yeniden göz - den geçirmiş; kimi Mao Zedung düşüncesi kavramının her şekli - nin Leninizmin reddi ile olan bağına ortaya koyarak; bu kavra - mı kullanmayı red etmiş (Bkz. TKP/ML özeleştirisi) kimi ise (ŞDKP ve ABD DKP'nin ve onlar etrafında şekillenen akımın yap - tığı gibi) "Mao Zedung düşüncesini" Leninizmle 'uyumlu' hale getirmeye çalışarak savunmaya devam etmişlerdir. Bu konuda ge - tirilen eleştiriler onları, kullandıkları Mao Zedung düşüncesi kavramının içeriğini yeniden doldurmaya zorlamıştır. Bu zorlamanın sonucu Konferansın belgelerinde görülmektedir. ABD DKP ve ŞDKP'nin Konferansa sunduğu açıklama taslağında bu konuda şunlar söylenmekteydi:

"Mao Zedung düşüncesi Marksizm-Leninizmden başka bir şey de ğil dir. Mao Zedung düşüncesi, emperyalizm ve proleter devrimleri ça ğı dışında bir başka yeni ça ğın Marksizm-Leninizmi de de ğil dir. Mao Zedung düşüncesi bir çok cephede Marksizm-leninizmin ilerletilmesini ve zenginleştirilmesini ve proleter devriminin son on yıllardaki tarihi tecrübelerinin teorik yoğunlaştırılma sını temsil etmektedir." (Taslak 11/4) ←

Şimdi, bu görüşleri savunanlara şu soruyu sormak gerekir: Eğer gerçekten "Mao Zedung düşüncesi" Leninizmden başka bir şey değilse; neden ille de "Mao Zedung düşüncesi" kavramı kul - lanılmak ihtiyacı duyuluyor? Bu görüşü savunanlar, bu soruya tezlerinin devamında cevap veriyorlar:

"Son on yıllarda proleter devrimin tarihi tecrübelerinin teo - rik yoğunlaşması ve Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi ve zen - ginleştirilmesi" Mao Zedung düşüncesidir. Yani bunu açarsak; son on yılların proleter devriminin tarihi tecrübeleri, bu dönemde ortaya çıkan sorunlar artık Leninizm ile, Leninizme da yanarak yeterli bir şekilde çözülemez hale gelmiştir; teorinin bu sorunları çözmek için ilerletilmesi gerekmiştir; Mao Zedung düşüncesi işte bunu gerçekleştirmiştir. İşte ABD DKP ve ŞDKP' nin Leninizmin geçerliliğini red etmek için, Leninizm yerine "Mao Zedung düşüncesini" geçirmek için gerçekleştirdiği operas yon, yaptığı orijinal 'katkı' budur. Ama ister Lin Biao'nun yaptığı gibi olsun, isterse ABD DKP ve ŞDKP'nin yaptığı gibi olsun "Mao Zedung düşüncesi" savunulmasının özü aynıdır: Leni - nizmin inkarı; bugünün sorunlarının da Leninizme dayanılarak; Marksizmin-Leninizmin klasiklerinin eserlerine, Marks Engels Lenin Stalin'in eserlerine dayanılarak çözülebileceği ve çözü lmesi gerektiği gerçeğini red etmek.

Leninizm yerine "Mao Zedung düşüncesi" nin 'son on yılların tarihi tecrübesine dayanarak' geçirilmesi; son yıllardaki olum - suz gelişmelerin sebebini Leninizmde, onun yanlışlığı veya ye - tersizliğinde aramak demektir. Halbuki son on yıllardaki olum - suz gelişmeler, Leninizmin evrensel ilkelerinin yetersizliği ya da yanlışlığı sonucu değil; tam tersine Leninizmin en genel evrensel ilkelerinin çığnemesi; onların yeni şartlar safсата - sı ile reddi; onlara ihanetin sonucudur. Tam da son on yıla - rın 'tarihi tecrübesi' sorunları çözmek için Leninizme, Leni - nizm ilkelerine dayanmanın gerekli olduğunu çok açık bir biçim de göstermiştir. Bu tarihi tecrübeler göstermiştir ki, Marksiz - zim Leninizm zafere; ondan her sapma -ister sağ olsun ister 'sol' olsun- yenilgiye götürür.

Marksist-Leninistlerin görevi; Marksizm-Leninizmin eskidiği düşüncesi ve anlayışı ile, Leninizme alternatif olarak ortaya

atılan "Mao Zedung Düşüncesi"ni yeniden cilalayıp piyasaya sürmek değil; Leninizmin, üzeri her türlü revizyonizm tarafından örtülmeye çalışılan ilkelerini savunmaktır. ABD ve Şili Devrimci Komünist Partileri bu görevi yerine getirmemektedirler.

Sorun Marksizm-Leninizmin belli ölçülerde geliştirilmesi değildir. Her devrim hareketi son çözümlemede Marksist-Leninist teorinin gelişmesine katkıda bulunur. Teori bütün ülkelerin işçi sınıfının deneyidir. Bu anlamda her devrim hareketi teoriyi ilerletir, ona belli ölçülerde katkıda bulunur. Çin Devriminde de böyle olmuştur. Çin Devriminin Mao Zedung tarafından özetlenen deneyimleri, Marksist-Leninist teoriyi ilerletmiştir. Özellikle Çin'de gerçekleştirilen Demokratik Halk Devriminin deneyimleri Marksist-Leninist teoriyi ilerleten bir tecrübe hazinesidir. Aynı şekilde bütün hata ve eksikliklerine rağmen; revizyonistlerin iktidarına karşı bir ayaklanma olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin olumlu ve olumsuz deneyimleri de Marksist-Leninist teoriyi ilerleten ve ilerletecek olan bir hazinedir. Ama "Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları böyle bir 'ilerletme' ve 'zenginleştirme'yi kastetmiyorlar. Eğer bunu kastetseler, o zaman neden mesela "Dimitrov Düşüncesi" "Enver Hoca Düşüncesi" ya da "Stalin Düşüncesi" (kaldı ki, Stalin'in Marksist-Leninist teoriye yaptığı katkılar diğerleri ile, bu arada Mao'nunkilerle karşılanmayacak kadar büyüktür) demedikleri anlaşılabilir olur. Onların "Mao Zedung Düşüncesi"nden anladıkları; Mao Zedung'un özellikle sosyalizmde geri dönüş konusunda, Marksist-Leninist teoride daha önce olmayan 'katkıları'dır. Onlar, Mao'nun bu konuda Stalin'in "hata"larını düzelttiği anlayışındadırlar. İşte onları "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunmaya iten anlayış budur.

Bu konuda ABD/DKP ve ŞDKP'nin düzenlediği Konferansın sonunda 13 parti ve grubun imzaladığı açıklamada söylenenler gayet açıktır. "Mao Zedung Düşüncesi" tanımlanırken orda şöyle deniyor :

" Biz hala Leninizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşamaktayız. AYNI ZAMANDA ŞUNU VURGULARIZ Kİ, MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ, MARKSİZM-LENİNİZMİN GELİŞMESİNDE YENİ BİR AŞAMADIR." (Bkz. Belge 1)

Burda, ABD/DKP ve ŞDKP'lerinin sunduğu taslaktan bir adım daha ileri(!) gidilmiş; bir adım daha Lin Biao'nun anladığı şekilde "Mao Zedung Düşüncesi"ne yaklaşılmış; ve "Mao Zedung Düşüncesi"nin "Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşama" olduğu ilan edilmiştir. Görünen odur ki, bu, diğerlerini "AEP"den etkilenmekle suçlayan Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist-Yeniden İnşa Komitesi'nin eleştirisi sonucu yapılan bir "düzeltme"dir. "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyin "Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşama" olduğunu iddia etmek; Leninizmin eskidiğini ilan etmekten başka bir şey değildir. Bunu Lin Biao açıkça söylemişti; şimdi onun izleyicileri, üstünü çeşitli kılıflarla örtterek söylüyorlar. Ama sorunun özü değişmiyor.

"Mao Zedung Düşüncesi" ve Mao Zedung'la ilgili tavır konusunda Ortak Açıklamada şunlar söyleniyor :

" Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinci işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada sözkonusu olan Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savun-

mama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung, sosyализme götüren anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genelde askeri strateji, felsefe (ki o bu alanda diyalektikğin özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratikle ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır), üst yapının devrimcileştirilmesi ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Leninizmi önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele, Marksizm-Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği Marksizm-Leninizmin nicel ve nitel gelişimini ve son birçok on yıl zarfında proleter devriminin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder."(Bkz.Belge 1,Bölüm 3)

Görüldüğü gibi burada açıklamayı yapanlar, önce Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkılarda bulunduğunu kendi değerlendirmelerine göre açıklıyorlar. Onlara göre Mao Zedung, Marksizm-Leninizme şu konularda katkılarda bulunmuştur:

1- Sosyalizme götüren anti-emperyalist demokratik devrim

(Bu konuda Mao Zedung, Lenin, Stalin ve Komintern tarafından ortaya konan doğru tezleri Çin Devriminin somut pratiği ile doğru bir biçimde birleştirmiştir. Çin Devriminin deneyimlerini özetlemiştir. Bu anlamda Marksist-Leninist teoriyi ilerletmiştir. Anti-emperyalist demokratik devrim konusunda Lenin, Stalin ve Komintern'in sorunları teorik olarak çözdüğünü tespit etmemek, bu konuda Mao'nun katkılarını abartmak demektir.)

2- Halk Savaşı ve genelde askeri strateji

(Gerçekten de devrimin, belli şartlarda, kırlardan şehirlere doğru gelişebileceği tezi, Çin Devriminin deneyimleri içinde ortaya çıkmış, ve esas olarak Mao Zedung tarafından geliştirilmiştir. Mao Zedung'un askeri yazıları, Marksizm-Leninizmin bu konudaki teori hazinesine önemli katkılardır.)

3- Felsefe

(Mao Zedung'un bu konudaki yazıları Marksist-Leninist felsefeyi Çin Devriminin somut pratiğinin sorunları ile kaynaştırmaya çalışan yazılardır. Bu yazılarda yer yer şematizme kaymalar vardır. Sorunlar "basitçe" aktarılmaya çalışılırken yer yer şemalaştırmalar vardır. Bu konuda Mao Zedung, "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının aksine; Marksist-Leninist felsefeye önemli katkılarda bulunmamıştır.)

4- Üst yapının devrimcileştirilmesi

("Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının iddiası, bu konuda ilk defa Mao Zedung'un görüşler getirdiğidir. Bu yanlıştır. Gerek Lenin, gerekse Stalin, sosyalist alt yapının kurulmasının yeterli olmadığını; üst yapının da devrimcileştirilmesinin gerektiğini defalarca vurgulamış; bu yönde Sovyetler Birliği'nde çok somut adımlar atılmıştır)

5- Proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi

("Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının iddiasına göre, Mao Zedung'dan önceki Marksist-Leninistler proletaryaya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi sorununu çözmemişlerdir. Bu konuda sorunu Mao Zedung çözerek, Marksizm-Leninizme katkıda bulunmuştur. Bu iddia da ayakları havada bir iddiadır. Marks, Engels, Lenin, Stalin çeşitli yazılarında "proletaryaya diktatörlüğünün "Komünizme geçiş için gerekli bir ara aşama olduğunu; devrimin sonu değil; başlangıcı olduğunu, devrimin kesintiye uğratılmadan sürdürülmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Sovyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin döneminde "proletaryaya diktatörlüğü şartlarında da devrim sürdürülmüştür. Mao, bu konuda Marksist-Leninist teoriye yeni bir şey getirmemiştir. Onun bu konuda yeni olan, "Çin şartlarında" burjuvazinin bir kesimini de "proletaryaya diktatörlüğü içinde" görme tavrı, Marksizm-Leninizme katkı değil, Marksizm-Leninizmden sapmadır Mao'nun yeni burjuvazi ile ilgili görüşleri de; Lenin ve Stalin'de nüve halinde olan düşüncelerin Sovyetler Birliği ve Çin pratiğinden yola çıkarak belli ölçülerde geliştirilmesidir. Bu düşünceler de yeni olan düşünceler değildir.

6- Revizyonizme karşı mücadele

"Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları bu konuda da Mao'nun "katkı"larını abartmakta; onun hatalarının üstünü örtmektedirler. Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi(ÇKP)nin Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele ettiği tarihi bir gerçektir. Ama bu mücadele içinde a) ÇKP'nin bizzat kendisinin bazı noktalarda revizyonist sapmalar içinde olduğu -(Mesela Çin şartlarında sosyalizmin burjuvazinin bir kesimi ile birlikte inşası meselesi) b) Kruşçev modern revizyonizminin sistemli bir revizyonist çizgi olduğunu çok geç gördüğü c) Birliği savunma adına bazı ilkesel konularda Kruşçev revizyonistleri ile pazarlığa oturduğu d) Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede önemli başarılar elde edilmesine rağmen, Kruşçev revizyonizminin yıkılmadığı vb. de tarihsel gerçeklerdir. Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'nin "revizyonizme karşı mücadelesi" Marksizm-Leninizme yeni bir şey katmamıştır.

7- Proleter devriminin son on yıllarının tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılması

"Mao Zedung Düşüncesi" ni savunanların son on yıllardan kasıttığı, herhalde Kruşçev modern revizyonizminin ortaya çıktığından sonraki dönem olsa gerekir. Bu dönemin uluslararası Marksist-Leninist hareket açısından tayin edici önemde dört önemli olayı;Kruşçev tipi modern revizyonizme karşı mücadele; Büyük Proleter Kültür Devrimi; Kültür Devrimi içi ve sonrasında ortaya çıkan "Mao Zedung Düşüncesi" adı altında Leninizmin eskidiğini iddia eden sapma ve ona karşı tavrı;"Üç Dünya Teorisi" revizyonizmi ve ona karşı tavidir.

Bunlardan Kruşçev tipi modern revizyonizmi ile ilgili olan değerlendirmeyi yukarıda yaptık. Bu konuda Mao ve onun önderliğinde ÇKP'nin tarihi tecrübelerden çıkardığı dersler yeterli değildir ve yer yer önemli hatalar taşımaktadır.

Büyük Proleter Kültür Devrimi sorununda da, Büyük Proleter Kültür Devriminin bütün dünya proletaryası açısından önemli olan derslerinin ne olduğu; yine Mao ve onun önderliğindeki ÇKP

tarafından teorik olarak yeterli bir açıklığa kavuşturulmamıştır. Bu devrimin bilimsel bir değerlendirilmesi yapılmı; bütün dünya proletaryasının öğrenmesi gerekli dersler ortaya konmamıştır. Kültür Devrimi ile ilgili değerlendirmeler kısa ajitasyon yazılarından öteye gitmemiştir.

Kültür Devrimi içinde ve sonrasında gelişen anti-Marksist-Leninist "Mao Zedung Düşüncesi" akımına karşı da Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP'nin yeterli bir mücadele yürüttüğünü gösterir bir belge yoktur. Bu görüşlerin bir numaralı savunucusu Lin Biao devrildikten sonra bile, onun teorik görüşleri, Mao önderliğindeki ÇKP tarafından yeterli bir biçimde mahkum edilmemiştir. Bu mücadelenin "tarihi tecrübeleri" Mao tarafından "teorik olarak yoğunlaştırılmamıştır."

1970 li yıllarda gelişen ve dünya Marksist-Leninist hareketi içinde büyük tahribata yol açan karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne gelince ; bu konuda da ne Mao'nun ve ne de onun sağlığında onun önderliğindeki ÇKP'nin bu karşı devrimci teoriye karşı tutarlı mücadele yürüttüğünü gösterir bir belge yoktur. Tersine, "Üç Dünya Teorisyenleri"nin dayandığı bazı görüşlerin köklerini Mao Zedung'un orijinal yazılarında bulmak mümkündür. "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadelede dünya proletaryasının edindiği tarihi tecrübeler de Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP tarafından yoğunlaştırılmamıştır.(1)

○ Bir bütün olarak ele alındığında görülür ki; "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının Mao Zedung'un "Marksizm-Leninizmi geliştirdiğini" "yeni bir aşamaya yükselttiğini", bu yeni aşama için Mao Zedung Düşüncesi kavramının kullanılmasının doğru olduğunu ispatlamak için ileri sürdüğü iddialar içi boş, ispatlanamaz iddialardır. Mao Zedung'u abartan; yer yer onun hatalarını küçümseyen ve hatta bazı hataları katkı olarak gösteren bir anlayış ve yaklaşımın ürünüdür.

Onlar, Mao Zedung'u yanlış bir biçimde Marksizm-Leninizmi yeni bir aşamaya ulaştıran bir önder olarak değerlendirdikleri için şu yanlış sonuçlara da varmaları da kaçınılmazdır :

"...Bu yüzden bu mesele (Mao Zedung'u ABD/DKP ve ŞDKP nin değerlendirdiği gibi değerlendirme ve savunma meselesi-YN) Marksizm-Leninizmi savunma meselesinden daha az bir şey değildir."

"... Mao'nun katkılarını (hangi'katkıları'nı kastettiklerini yukarda gördük-YN) savunmadan ve onlara dayanmadan genel olarak emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir." (Bkz. Belge 1, Bölüm 3)

Görüldüğü gibi, açıklamayı imzalayanlar çok berrak bir şekilde Marksizm-Leninizm ile "Mao Zedung Düşüncesi" dedikleri şeyi eşitlemektedirler. Biz bu "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının tersine; "Mao Zedung Düşüncesi" ile Marksizm-Leninizmin bir ve aynı şey olmadığını; dün olduğu gibi bugün de esas görevin -Marksist-Leninistler açısından -Marksist-Leninist ilkelerin her türlü saldırı ve çarpıtmaya karşı savunulması olduğunu; Mao'nun teori ve pratiğinin de ancak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında ona dayanarak değerlendirilebileceğini söylüyoruz. Revizyonizmi, emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak için "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyi değil; Marksizm-Leninizmi savunmayı, ona dayanmayı gerekli görüyoruz.

Mao'nun Marksizm-Leninizmi nitel olarak geliştirdiği tezi -

nin yanlış bir tez olduğunu söylüyoruz.

Açıklamayı yapanlar, Mao Zedung ile "Mao Zedung Düşüncesi" ni de bir ve aynı şey olarak göstererek de sorunu çarpıtmaktadırlar. "Mao Zedung Düşüncesi" diye piyasaya sürülen şey, her ne kadar Mao Zedung'un görüşlerine dayanmakta, ondan yola çıkmakta ise de; "Mao Zedung Düşüncesi" ile Mao'nun görüşleri bir ve aynı görüşler değildir. Bugün Mao Zedung konusunda doğru tavır, onun Marksizm-Leninizme gerçek katkılarını savunmak, hatalarını eleştirip reddetmektir. Bugün bu konuda görev hem Mao'da doğru hiç bir şey olmadığını; onun bir Marksist-Leninist olmadığını söyleyenlere karşı; hem de Mao'yu savunma adına "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunanlara karşı Mao'yu ayaklarını yere bastırarak doğru bir biçimde savunmaktır. Bugün en 'tutarlı' Mao Zedung savunucusu olma iddiası ile ortaya çıkan, açıklamayı yapan parti ve gruplar, gerçekte, Mao Zedung'u savunmamakta "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyi savunmaktadırlar. Açıklamayı yapanlar aynı paragraf içinde Mao Zedung'un savunulması ile "Mao Zedung Düşüncesi" nin savunulmasını da eşitleyerek, sorunu içinden çıkılmaz bir hale getirmiştir. Bize göre, Mao Zedung'un gerçekten savunulması, anti-Leninist "Mao Zedung Düşüncesi"nin reddi görevini de içermektedir.

Leninizmin "emperyalist büyük güçler" anlayışı mı?

Yoksa "Üç Dünyacı"ların "İki Süper Güç" anlayışı mı?

Lenin 1916 da yazdığı "Emperyalizm-Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı kitabında, emperyalizmin bilimsel çözümlemesini yapmış;ve emperyalizmin beş temel özelliğini şöyle tespit etmiştir :

1- Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle yüksek bir gelişme derecesine gelmiştir ki, ekonomik hayatta tayin edici rol oynayan tekelleri yaratmıştır.

2- Banka sermayesi, sınai sermayeyle kaynaşmış ve bu 'mali sermaye' temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur.

3- Sermaye ihracı, emtia ihracından ayrı olarak özel bir önem kazanmıştır.

4- Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası kapitalist birlikler kurulmuştur.

5- En büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır." (Emperyalizm,Lenin,c.22,s.271, Bkz. Sol Yayınları,1969,s.111)

Yine aynı eserinde Lenin "emperyalizm için tayin edici olanın" "birkaç büyük gücün hegemonya kurmak için dalaşması" (Lenin,c.22,s.273-Bkz. Sol Yayınları,1969,s.114) olduğunu belirtmektedir.

Lenin yine aynı eserinde, ve aynı dönemde yazdığı çeşitli yazılarında burda sözünü ettiği "emperyalist büyük güç" kavramının içini, bu güçlerin "dünyayı toprak bakımından esas olarak bölüşenler" "dünya hegemonyası için dalaşmada pratik olarak öne çıkanlar" "dünya hegemonyası konusunda, diğerleri ile çatıştığı için, emperyalist savaş konusunda da öne çıkanlar" şeklinde doldurmuş; ve böylece "emperyalist büyük güçler" (dünya hegemonyası için gerçekten dalaşanlar) ile diğer emperyalist güçler (özü itibarı ile emperyalist, fakat gücü itibarı ile dünya hegemonyası için dalaşacak durumda olmayan) i birbirinden ayırmıştır.

Aynı Lenin, bu ayrımı yaparken, dünya proletaryasına; prole

ter dünya devriminin hedefi olarak yalnızca emperyalist büyük güçleri değil; bir bütün olarak emperyalist sistemi yıkılması gerekli hedef olarak göstermiştir. Bir emperyalist hayduta karşı; diğerini desteklemeyi onunla birleşmeyi ilke olarak reddetmiştir. Bu tek tek ülkelerdeki proletaryanın görevleri açısından kendi ülkelerinde iktidarı elinde bulunduran gücün vurulması gereken ilk hedef olarak alınması; her ülkede iktidarı elinde tutan kendi burjuvazisine karşı mücadelenin esas alınması gerektiği anlamına gelir. O, 1916 şartlarında İngiliz emperyalizmini, Alman emperyalizmini, Amerikan emperyalizmini, Rus emperyalizmini, Japon emperyalizmini ve Fransız emperyalizmini emperyalist büyük güçler olarak değerlendirmiş; bunların da her birinin somut özelliklerini ayrı ayrı ele alıp incelemiştir. Mesela bu emperyalist büyük güçler içinde "kapitalizmin yüksek derecede gelişmiş olması" açısından "Almanya, İngiltere ve Birleşik Devletler'in "Dünyaya hükmettiği"ni söylüyor. (Emperyalizm, s.118 -c.22, s.277)

Sömürgeler açısından soruna yaklaştığında Lenin bu "büyük güçler" hakkında şunları söylüyor:

" Yukarda sözünü ettiğimiz altı büyük devletin bazıları genç kapitalist devletlerdir (Amerika, Almanya, Japonya) ; bunların gelişmeleri çok hızlı tempo içindedir. İkinci olarak gelişim hızları bunlardan çok daha yavaş olan eski kapitalist devletleri görüyoruz : İngiltere ve Fransa. Nihayet ekonomik yönden en geri kalmış bir ülkeye, çağdaş kapitalist emperyalizmin bir kapitalizm öncesi ağıyla sarılmış bulunduğu Rusya'ya tanık oluyoruz." (Emperyalizm, s.101 -c.22, s.263)

Lenin "kıymetli evrak" sahipliği konusunda soruna yaklaştığında şunları söylemektedir :

" Kolayca görülebileceği gibi, bu rakamlar, her biri elinde 100-150 milyarlık kıymetli evrak tutan en zengin dört kapitalist ülkede belirgin olmaktadır. Bunlardan ikisi -İngiltere ve Fransa, en eski kapitalist ülkelerdir ve göreceğimiz gibi sömürgecilik yönünden en zengin olanlardır; diğer iki ülke-Birleşik Devletler ve Almanya, gelişme hızı bakımından da, sanayide kapitalist tekellerin genişlik derecesi bakımından da en ileri gitmiş ülkelerdir. Bu dört ülke toplam olarak 479 milyar franka; yani dünya mali sermayesinin hemen hemen %80 ine sahiptir. Dünyanın öbür ülkelerinin hemen hemen hepsi bu uluslararası banker ülkelerde, dünya mali sermayesinin bu dört "direğine" az ya da çok miktarda haraç vermektedir. " (Emperyalizm, s.76 -c.22, s.244)

Savaş kışkırtıcılığında öne çıkma konusunda ise somut durumu şöyle tespitlerle ortaya koymaktadır :

"Ganimetten hangi mali haydutlar grubunun -İngilizlerin mi Almanların mı- aslan payını almasını belirlemek için çıkarılmış savaş..." (Fransızca ve Almanca baskıya önsöz, 6 Temmuz, 1920, c.22, s.195 - Bkz. Emperyalizm, s.13)

"Kapitalizm bir avuç 'ileri ülkenin' dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu sömürgeci baskı ve mali boğazlama altında tuttuğu bir dünya sistemine dönüşmüştür. Ve bu 'av' bütün dünyayı kendi avlarını paylaşmak için kendi savaşlarına sürükleyen, dışına tırnağına kadar silahlı ve dünyaya hükmeden iki üç haydut (Amerika, İngiltere, Japonya) arasında pay edilmektedir." (c.22, s.195 - Bkz. Emperyalizm, s.12)

Birinci alıntıda Lenin, somut olarak 1.dünya savaşını çıkarılan mali haydutlar grubunun başını çeken (2) emperyalist büyük güçlerin adını veriyor.

İkinci alıntıda ise, 1.dünya savaşından galip çıkan ve şimdi dünyayı kendi aralarında paylaşan emperyalist büyük güçleri adlandırıyor.

Buraya kadar Lenin'den yaptığımız alıntılar göstermektedir ki :

a) Lenin emperyalist güçler arasında ayırım yapmakta; ve emperyalist büyük güçleri; diğer emperyalist güçlerden ayrı bir kategori içinde ele almaktadır.

b) Lenin emperyalist büyük güçlerden "dünya hegemonyası için dalaşabilecek güce sahip olan" emperyalist güçleri anlamaktadır. Soruna çok yanlı, bütünlük içinde yaklaşmaktadır. Bu güçleri değerlendirirken onlar hakkındaki verilerin bütünü değerlendiriyor.

c) Lenin emperyalist büyük güçleri de kendi şartları içinde somut olarak incelemekte; bunların arasındaki farkları, üstün ve zayıf yanlarını somut olarak ortaya koymaktadır.

İşte Lenin'in ortaya koyduğu; Leninizmin emperyalizm hakkındaki görüşleri kısaca böyledir.

"Üç Dünya Teorisyenleri", Lenin'in bu berrak anlayışını çarpıtmışlar; "emperyalist büyük güç" kategorisinin dışında ve yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği'ni içine alan "Süper Güçler" kategorisini yaratmışlardır. Onlar somut tahlil, değişen durum vb. maskeler altında artık dünyanın "emperyalist büyük güçler" değil; yalnızca "İki Süper Güç" arasında paylaşıldığını; yalnızca bunların dünya hegemonyası için dalaştığını yaymışlar; bunun da ötesinde halklara ve işçi sınıfına "İki Süper Güç" dışındaki emperyalist büyük güçleri "dost" ve "müttefik" olarak göstermişlerdir. İki süper güç anlayışı, yalnızca iki süper güç adı verilen ABD ve Sovyetler Birliği'ni "dünya hegemonyası için dalaşan" güçler olarak gösterme anlayışı; dünya hegemonyası için dalaşabilecek güce olan ve pratikte de dalaşan diğer emperyalist büyük güçleri devrimin hedefi olmaktan çıkaran anlayış, "Üç Dünya Teorisi" nin en temel çıkış noktalarından biri ve onun ayrılmaz bir parçasıdır.

Bugün yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği'nin dünya hegemonyası için dalaştığını söylemek; bugünün dünya gerçeklerinden habersiz olmak demektir. Mesela bir Batı Alman emperyalizminin bugün iktisadi bakımdan dünyaya yayılma açısından, Sovyetler Birliği'nden ilerde olduğunu görememek demektir. Mesela Japon emperyalizminin elektronik sanayi dalında bütün diğer emperyalist güçlerden ileri olduğunu görememek demektir. Mesela İngiliz emperyalizminin hala en büyük sömürge-yarı sömürge imparatorluklarından biri olduğunu görmemek demektir. Mesela Fransız emperyalizminin hala en büyük tefecilerden, ve yarı-sömürgeleri açısından en güçlülerden biri olduğunu görmemek demektir.

ABD'nin NATO, Sovyetler Birliği'nin Varşova askeri paktlarının başını çekmesi de bunları diğer emperyalist büyük güçlerden ayrı bir kategori içinde ele almayı haklı göstermez. Bu emperyalist büyük güçlerin, bu askeri paktların başını çekmesi olgusu; hiç bir şekilde yalnızca bu emperyalist büyük güçlerin savaşçı ve saldırgan, savaş kışkırtıcısı olduğu; diğerlerinin savaşı kışkırtmadığı anlamına gelmez. Ayrıca bugün var olan paktların yarın gerçek bir savaş içinde bu şekilde kalacağını da hiç bir garantisi yoktur. Her büyük emperyalist güç, bugün emperyalist dünya savaşını çıkartabilecek güce sahiptir; emperyalist bir dünya savaşının çıkması halinde ise her büyük emperyalist güç; dünya üzerinde mümkünse kendi hakimiyetini tek ba-

şına kurmak; değilse var olan avdan kendisi için en büyük payı almak için savaşıacaktır. Hiç bir emperyalist büyük güç, "süper güç" adı takılan bir diğer emperyalist büyük gücün 'hatırı için' onun çıkarları için savaşa girmeyecektir. Emperyalist büyük güçleri diğer emperyalist güçlerden ayıran kıstas; diğer emperyalist güçlerin bugün kendi başlarına bir emperyalist dünya savaşı çıkarıp; sürdüremeyecek durumda olmasıdır. Ancak bunlar da bir emperyalist dünya savaşı çıkması halinde; çeşitli paktlar içinde savaştan en büyük karla çıkmaya çalışacaktır. Emperyalizmin yarı-sömürge ülkelerdeki uşakları da efendilerinin yanında savaşta yer alacaklardır.

"Üç Dünya Teorisi"nin "birinci dünyası"ndan başka bir şey olmayan "iki süper güç" anlayışı savaş konusunda, savaşın yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği tarafından kışkırtıldığı ve çikartılabileceği; diğer emperyalist büyük güçlerin savaş çıkaramayacağı şeklindeki düşünceleri yayararak; Batı Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gibi emperyalist büyük devletlerde işçi sınıfını ve emekçileri uyutmaktır.

Bugün yalnızca "iki süper güç" değil; diğer emperyalist büyük güçler de dişine tırnağına kadar silahlıdır. Silahlanma konusunda emperyalist güçler arasında en geri olan Japonya'da bugün bu eksikliğini hızla tamamlamaktadır. Bugün Japonya'daki atom reaktörleri, ve Japon emperyalizminin sahip olduğu yüksek teknik düzeyi, bu emperyalist gücün de atom silahına sahip olmasını kısa süre içinde halledilebilecek bir sorun haline getirmiştir. Diğer emperyalist büyük güçler atom silahlarına zaten sahiptirler. Klasik silahlanmada da, gerek İngiliz, gerek Fransız, gerekse Batı Alman emperyalizmi çok büyük bir güce sahiptir.

TKP/ML 1978 de yapılan birinci Konferansında "süper güç" anlayışını reddetmiş; "süper güç" kavramının ve anlayışının "Üç Dünya Teorisi"nin bir parçası olduğunu açıklamıştı. (Eks. Avusturya Marksist-Leninist Partisi (AMLP) ile ortak açıklama) (3)

"Üç Dünya Teorisi"ni reddettiğini söyleyen birçok Marksist-Leninist ve devrimci parti ve grup "iki süper güç" anlayışını -iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır tezini savunmaya devam ediyordu. Bunlar arasında "Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama" iddiası ile yola çıkan ABD/DKP ve ŞDKP de vardı. Ve bunlar gerek bizim tarafımızdan, gerekse AMLP, Akıma Karşı(GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK) gibi Marksist-Leninist gruplar tarafından bu noktada eleştirilmişlerdi.

Onlar bu eleştirilere rağmen, belki de bu eleştirilere bir cevap olarak, Konferansın hazırlık aşamasında sundukları ortak açıklama taslağında şunları söylüyorlardı:

"Bugünkü durumda iki süper güçten söz etmek doğrudur. Bu kavram yalnızca bu iki emperyalist devletin (ABD ve Sovyetler Birliği) bugünün dünyasındaki en güçlü gericiler olduğunu belirtmek için değil; özellikle bu iki devletin bugünkü dünya şartlarında (ve yeni bir dünya savaşı sonucu emperyalistler arası yeni bir paylaşım olmadıkça) emperyalist blokların başında, bir dünya savaşı yürütebilecek bir cık güçler olduğunu belirtmek açısından kullanılmalıdır !" (Taslak I/3)

Görüldüğü gibi bu satırların yazarları için artık "yalnızca iki süper güç" bir dünya savaşı yürütebilecek durumdadır. Batı Almanya, Fransa, Japonya, İngiltere gibi emperyalist güçler,

bugünkü şartlarda iki süper güç tarafından çıkarılacak yeni bir dünya savaşı durumu değiştirmedeği sürece !!!- bir emperyalist dünya savaşı yürütemezler ! Bu açık bir şekilde, bugün dünya çapında hegemonya dalaşmasının yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği arasında yürüdüğünü söylemektir; bu ikisi dışındaki emperyalist güçlerin, ikinci dereceden emperyalist güçler olduğu demektir. Leninist kavramlarla konuşacak olursak; bugünkü dünyada yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği "emperyalist büyük güçlerdir ! Batı Almanya, Japonya, İngiltere, Fransa gibi emperyalist büyük güçlerin burjuvazisi, böyle bir Marksist-Leninist Tahlil için kendine Marksist-Leninist diyenlere; "dünya Marksist-Leninist hareketinin birleşmesi gerekli ilkeleri ortaya koymak" iddiası ile ortaya çıkanlara teşekkür edeceklerdir. Çünkü onlar, bu şekilde, Marksist-Leninistler tarafından, kendi ülkelerinin proletaryasına dünya hegemonyası için dalaşmayan, savaşçı olmayan güçler olarak tanıtılmaktadır. Bu tezi savunanlar, istedikleri kadar "Üç Dünya Teorisi"ne küfür etsinler, onunla bağını kesmemişlerdir. Bu tezi savunanlar istedikleri kadar AEP'ne küfür etsinler; bu konuda AEP ile aynı görüşleri paylaşmaktadırlar.

Taslakta bu kadar açık olan "iki süper güç" anlayışı bu şekilde ile Konferansa katılan bazı grupları rahatsız etmiş olacak ki (4), Konferans sonrası yayınlanan açıklamada "iki süper güç kavramı yer almadı.

Açıklamada bu konuda şunlar söyleniyor :

"Dünyanın bugünkü durumunda sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirdir. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda dünyada gericiiliğin en güçlü keleleridir." (Bkz. Belge 1)

Görüldüğü gibi, iki süper güç kavramı kullanılmamaktadır; ama anlayış aynıdır, değişmemiştir. Eşek boyanmıştır, at diye yutturulmaya çalışılmaktadır. Bu tespitin hemen ardında yapılan "tüm emperyalist güçler de... gerici saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının dışmanıdır." şeklinde doğru tespit de, Leninizmin "emperyalist büyük güç" anlayışının çarpıtılmasını ortadan kaldırmamakta; "iki süper güç" bir kefeye konmakta; böylece Batı Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere gibi emperyalist büyük güçlerle ; mesela Avusturya, Hollanda, İsveç, Norveç, Danimarka, Lüksemburg vb. ikinci derecede emperyalist güçler arasındaki ayırım çizgileri silinmektedir.

Sonuç olarak "Mao Zedung Düşüncesi" ve "iki süper güç" anlayışı şeklinde iki sapma temeli üzerinde yükselen açıklama "uluslararası komünist hareket için doğru bir ideolojik siyasi çizgiyi ortaya çıkarmak; ve bu temelde birleşmek" (Bkz. Ortak Açıklama, Belge 1) yönünde önemli bir adım olmadı; ama bu sapsmaları savunan parti ve grupların birliğini sağlama açısından önemli bir ileri adım oldu. Böylece dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama yönünde atılacak adımlarda Marksizm-Leninizmden önemli sapsmaları savunan bu akıma karşı ideolojik mücadelenin önemi de bir kez daha ortaya çıktı.

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama yönünde yapılacak şeyler nedir, atılacak adımlar hangi adımlar olmalıdır ? Bu konuda bize düşen görevler nedir?

Bu sorulara bizim verdiğimiz cevap şudur

BUGÜN ACIL SORUN ULUSLARARASI PLANDA MARKSİST-LENİNİSTLERİNİN ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK DEĞİLDİR!

ÇÜNKÜ ÖRGÜTSEL BİRLİK ANCAK İDEOLOJİK - SİYASİ BİRLİĞİN SONUCU OLURSA ANLAMI VARDIR; SAĞLAM BİR BİRLİK OLABİLİR! İDEOLOJİK VE SİYASİ ALANDA BİRLİK OLMADAN -GÜÇLÜ GÖRÜNMEK İÇİN- YAPILAN KOKUŞMUŞ -İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE SAĞLANACAK GÖRÜNÜŞTEKİ BİR ÖRGÜTSEL BİRLİK ÇÖKMEYE MAHKUM BİR BİRLİKTİR ! BUNUN ÖRNEKLERİ KOMÜNİST HAREKETİN YAKIN GEÇMİŞİNDE VARDIR. 1957-1960 DEKLARASYONLARINDA YAPILAN İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE YÜKSELEN ÖRGÜTSEL BİRLİK- DAHA KURULDUĞU ANDA ÇÖKMEYE BAŞLAMIŞ- VE YALNIZCA MODERN REVİZYONİSTLERE YARAMIŞTIR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN İHTİYAÇ DUYDUĞU BİRLİK BÖYLE BİR BİRLİK DEĞİLDİR.

BUGÜN İHTİYAÇ DUYDUĞUMUZ BİRLİK, MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELE Rİ TEMELİNDE; HER TÜRDEN REVİZYONİST, OPORTUNİST SAPMANIN VE ONLARLA UZLAŞMANIN REDDİ TEMELİNDE; MARKSİST-LENİNİST GÜÇLERİN KAMU OYU ÖNÜNDE SÜRDÜRECEKLERİ AÇIK TARTIŞMA- KARŞILIKLI DAYANIŞMA İÇİNDE ELEŞTİRİ İLE ORTAKLAŞA HAZIRLANACAK BİR PLATFORM TEMELİNDE YÜKSELECEK BİR BİRLİKTİR.

BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE BİRLEŞECEĞİ HAZIR BİR MARKSİST-LENİNİST PLATFORM YOKTUR !

BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA BİZE YOL GÖSTERECEK İLKELER MARKSİZM-LENİNİZMİN GENEL İLKELERİ OLMALIDIR. DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİN 1928 YILINDA ORTAK ÇABALAR SONUCU HAZIRLAYIP KABUL ETTİĞİ "KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMI" BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA ÖRNEK ALINABİLİR. ANCAK YENİ PLATFORM HAZIRLANIRKEN KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMININ HAZIRLANDIĞI DÖNEMDEN GÜNÜMÜZE KADAR GEÇEN ZAMAN İÇİNDEKİ PROLETARYANIN SINIF MÜCADELESİ DENEYİMLERİ DE GÖZ ÖNÜNE ALINMAK ZORUNDADIR. BÖYLE BİR PLATFORM HAZIRLANIRKEN, ÖZELLİKLE İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ KOMÜNİSTLERİN MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELELERİNİN TECRÜBELERİ DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİDİR VE BUNLARA DAYANILMALIDIR. KRUŞÇEV TİPİ MODERN REVİZYONİZME KARŞI -MAO ÖNDERLİĞİNDEKİ ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN VE ENVER HOCA ÖNDERLİĞİNDEKİ ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN VE DİĞER MARKSİST-LENİNİSTLERİN VERDİĞİ MÜCADELE DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİ -BU MÜCADELE HATA VE EKSİKLİKLERİNDEN ARINDIRILMALIDIR. AYNI ŞEKİLDE "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ADI ALTINDAKİ ANTI-MARKSİST-LENİNİST AKİMA VE KARŞI DEVRİMCİ "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI MÜCADELENİN DENEYİMLERİNDEN DE DOĞRU DERSLER ÇIKARILMALIDIR. "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI ÇIKAN GÜÇLER İÇİNDEKİ REVİZYONİST SAPMALAR -ÖNCELİKLE ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN BUGÜNKÜ ÇİZGİSİNE KARŞI MÜCADELE EDİLMELİDİR.

BÜTÜN DÜNYADA KOMÜNİST-MARKSİST-LENİNİST-DEVRİMCİLER- GÜÇLERİ ORANINDA BU GÖREVLERİN ÇÖZÜLMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIRLAR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YÜKSELECEĞİ PLATFORMU YARATABİLMEK İÇİN- YÖNTEMDE REVİZYONİZM- İDEOLOJİK AYRILIKLARIN ÜZERİNİ ÖRTME YÖNTEMİ TERKEDİLMELİ; SORUNLAR ÜZERİNE KAMU OYU ÖNÜNDE AÇIK İLKELİ BİR MÜCADELE YÜRÜTÜLMELİDİR. BİRBİRİ İLE İDEOLOJİK BİRLİĞE GERÇEKTEN SAHİP OLAN GRUPLAR YAN YANA GELMELİ; PLATFORMU HAZIRLAMA ÇALIŞMASINDA GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMELİDİR. HER GRUP KENDİ GÖRÜŞLERİNİ TÜM DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN DENETİMİNE VE TARTIŞMASINA SUNMALIDIR. BİRLEŞMEDEN ÖNCE VE BİRLEŞEBİLMEK İÇİN -AYRILIKLAR ÜZERİNE İLKELİ BİR BİÇİMDE GİDİLMELİ- AYRIM ÇİZGİLERİ BERRAKLAŞMALIDIR.

ANCAK BU AŞAMA YAŞANDIKTAN SONRA- AYRIM ÇİZGİLERİ EN KESİN HATLARI İLE BERRAKLAŞTIKTAN SONRA; PLATFORM TASLAĞI (YA DA TASLAKLARI) ÜZERİNE ; PLATFORMUN ÇEŞİTLİ KONULARI ÜZERİNE SÜRDÜRÜLEN AÇIK İDEOLOJİK TARTIŞMA BELLİ BİR OLGUNLUĞA ERİŞTİKTEN SONRA; DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN ÇEŞİTLİ MÜFREZELERİ, HAZIRLIĞI DA BERABERCE ÖRGÜTLENEN BİR KONFERANSLA PLATFORMA ORTAKLAŞA SON ŞEKLİNİ VEREBİLİR VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN İLK ADIMINI ATABİLİRLER.

BUGÜN BU YÖNDE İLERLEMEK İÇİN HER ÖRGÜTÜN EN BÜYÜK KATKISI PLATFORMLA İLGİLİ KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİNİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMASIDIR. HER ÖRGÜT -KENDİSİNİN DÜNYA PROLETER HAREKETİNİN BİR PARÇASI OLDUĞUNU KAVRAYARAK -DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN PLATFORMU SORUNLARINI- KENDİ ÖZ SORUNLARI OLARAK KAVRAMALI- BU BİLİNÇLE DAVRANMALI; BU KONUDAKİ ÇALIŞMA VE TARTIŞMAYI LÜKS GÖRMEMELİDİR.

SOMUT OLARAK BİZE BU KONUDA DÜŞEN GÖREV- DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİ İÇİNDE TARTIŞILAN KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİMİZİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMAK ; BUNLARI DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN TARTIŞMASINA VE DENETİMİNE SUNMAK; İDEOLOJİK BAKIMDAN ARAMIZDA BİRLİK OLAN PARTİ VE GRUPLARLA ÇABALARIMIZI BİRLEŞTİRMEK; GÖRDÜĞÜMÜZ YANLIŞLARA KARŞI GÜCÜMÜZ ORANINDA MÜCADELE ETMEKTİR.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASI ANCAK UZUN- SABIRLI -TUTARLI BİR ÇALIŞMA SONUCU OLACAKTIR!

BU KONUDA ÜZERİMİZE DÜŞEN GÖREVLERE DÖRT ELLE SARILALIM !

Dipnot 1

Ortak Açıklamada "Çin'deki revizyonistler...cühelaya gerici "stratejik üç dünya teorisi"ni Mao'nun eseri diye yutturmaya" çalışıyor" denerek;"üç dünya teorisi konusunda Mao'nun her türlü sorumluluğu göz ardı ediliyor. Bu bir takım gerçeklere gözlerini kapamaktan; sorunların derinliğini gözlerden gizlemek -ten başka bir şey değildir.

Konferansa katılan partilerin; özellikle ABD/DKP nin anlayışı, Mao ölene kadar Çin'de her şeyin iyi gittiği şeklindeki anlayıştır. Bu yaklaşım gerçeklerle bağdaşmayan; sorunların derinliğini görmeyen veya bilerek gizleyen anti Marksist-Leninist bir yaklaşımdır.

Dipnot 2

Soruna ABD/DKP ve ŞDKP gibi yaklaşılsa 1916 da Almanya ve İngiltere'nin "iki süper güç" ilan edilmesi gerekirdi.

Dipnot 3

Bu red etme, bugün Bolşevik saflarda olan Marksist-Leninistlerin zorlaması sonucu olmuştur. Şimdi 2.Konferansın seçtiği Merkez Komitesi "iki süper güç" kavramını kullanmadan, iki süper güç anlayışını yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Bunun en son örneği Partizan yayınları adına çıkan "Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum" adlı broşürdür. Bu broşürde, dil ucu ile "emperyalist sistemin bir bütün olarak savaşın kaynağı olduğu" gerçeğine değinilmekte; ama "savaş etmenlerinin kızıştığı" her noktada tek tek ele alındığında dalaşma "ABD ile Sovyetler Birliği" arasında olarak gösterilmektedir.

Bu konuda o kadar ileri gidilmektedir ki, Türkiye'de bile esas dalaşma "ABD ile Rus Sosyal emperyalizminin uşakları arasında görülmektedir. İkinci Merkez Komitesinin süreç içinde "iki süper güç" kavramını da kullanması kimseyi şaşırtmamalıdır.

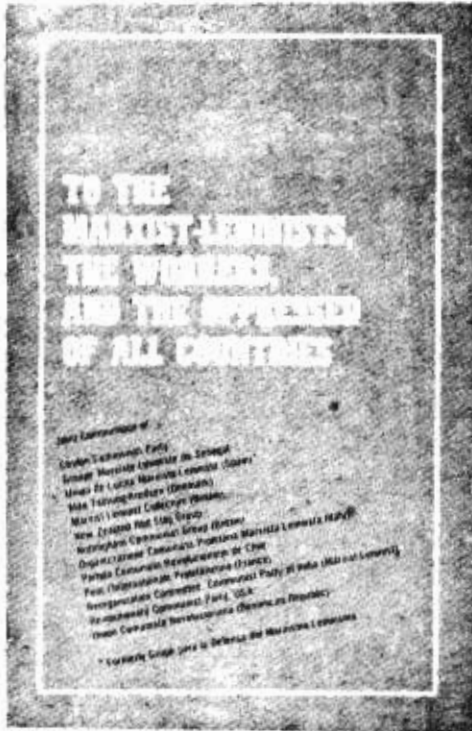
Dipnot 4

Konferansa katılanlardan TKP/ML temsilcileri, Konferansta TKP/ML , 1.Konferansının çizgisini savundular ve "iki süper güç" anlayışını eleştirdiler.

••••

BELGELER... BELGELER... BELGELER

belge 1

ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi'nin ortaklaşa hazırladıkları enternasyonal toplantıdan sonra yayınlanan ortak bildirisinin metnidir.

Bütün Ülkelerin Marksist-Leninistlerine, İşçilerine Ve Ezilenlerine

Bugün dünya çok önemli olayların eşiğindedir. Emperyalist sistemin bunalımı; yeni, üçüncü bir dünya savaşının patlak vermesi tehlikesini olduğu gibi, dünyanın her tarafındaki ülkelerde devrim için gerçek imkanları ilerleten gelişmeyi hızlandırmaktadır. Son birkaç yılda, stratejik önemi olan bazı yerlerde de devrimci mücadeleler patlak vermiştir. Tüm emperyalist güçler, dünyanın her tarafındaki kâr ve sömürü imparatorluklarını korumak ve genişletmek için işçileri ve ezilen halkları eşi görülmemiş bir kıyıma götürmeye hazırlanıyorlar. Emperyalist güçler ve gerici hakim sınıflar birbirine rakip canı ve köle efendileri çetesinde toplanıyorlar. Birinin başını ABD emperyalistlerinin, diğerinkini ise aynı derece emperyalist Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği(SSCB) nin çektiği iki blokta biraraya geliyorlar. Bu savaş ufukta gözükmemektedir ve kitlelerin devrimci mücadelesi, iktidarın işçi sınıfı ve ezilen halk tarafından ele geçirilmesi onu önleyemezse patlak verecektir. Savaş patlak verirse, bu emperyalist sistemin bunalımının uç noktasına kadar yoğunlaşması anlamına gelecek ve devrim mücadelesinin nesnel temelini daha da geliştirecektir. Marksist-Leninistlerin görevi bundan yararlanmaktır.

Fakat işte tam da böyle büyük tehlikelerin, meydan okumaların ve fırsatların bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının önünde olduğu bir dönemde, devrimi yapmada işçi sınıfına ve halklara önderlik etme sorumluluğunu taşıyan Marksist-Leninistlerin saflarında büyük bir bunalım vardır. SSCB'de Kruşçev'le birlikte revizyonizm açık bir şekilde iktidara geldikten sonra, yoldaş Mao Zedung'un 1976'da ölümünden sonra sosyalist Çin'de yeni, karşı-devrimci burjuvazinin iktidarı ele geçirip insanlığın dörtte birini tekrar kapitalist yola sokması ile uluslararası proletarya acı bir yenilgiye daha uğradı. Mao Zedung'un işçi sınıfının devrimci bilimine, Marksizm-Leninizme yaptığı büyük katkılara yapılan saldırılar bu büyük

kaybı daha da büyüttü. Bu saldırılar yalnızca Çin'in yeni gerici yöneticilerinden gelmedi; bunlara devrimci saflardan kaçanlar da katıldı ve şurası açık ki bu saldırılarda bizzat Soy yet revizyonistlerinin de parmağı vardır.

Keskinleşen bir durum karşısında ve bu durumun temsil ettiği büyük meydan okumaya yaraşır olma ihtiyacını da tanıyarak; bir dizi Marksist-Leninist partilerin ve örgütlerin delegeleri bu bunalımdan nasıl çıkılacağını, uluslararası komünist hareket için doğru bir ideolojik ve siyasi çizgiyi ortaya çıkarmak ve bunun etrafından birleşmek konusunda nasıl ileriye gidilebileceğini tartışmak üzere bir toplantı yaptılar. Toplantının seyri içinde, aşağıdaki noktalarda birlik sağlandı. Aşağıda imzaları olan partiler ve örgütler bu noktaları, böyle bir çizginin geliştirilmesi için önemli noktalar olarak görmektedirler.

1. BUGÜNKÜ DURUM

- Emperyalizm savaş demektir. Lenin tarafından tahlil edilen bu temel gerçek, ufukta yeni bir dünya savaşının biçimlendiği günümüzde özel bir önem taşımaktadır. Bu, herhangi bir burjuva liderinin arzusunun sonucu değildir, bizzat emperyalist sistemin kanunlarından kaynaklanmaktadır.

- Dünyanın bugünkü durumunda, sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve SSCB, dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirler. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda bugün dünya gericiliğinin en güçlü kaleleridir.

- Tüm diğer emperyalist güçler de doğaları gereği savaşa itilmektedirler, onlar da büyük sömürücülerdir, tamamıyla gerici, saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının düşmanlarıdır.

- Büyüyen dünya savaşı tehlikesi karşısında proletarya ve ezilen halklar emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı devrim mücadelesini geliştirmelidirler. Böyle bir savaş patlak verirse, onlar emperyalistler arası savaşı, gerici hakim sınıfların alaşağı edilmesini hedefleyen devrimci bir savaşa çevirmeye çalışmalıdır.

- Son birkaç yılda bir dizi ülkede güçlü devrimci hareketler gelişti ve bunlar gerici rejimlere büyük darbeler indirdiler ya da hatta devirdiler ve emperyalist sistemi sarstılar. Bu devrimci hareketlerin hiçbirisi henüz proletarya diktatörlüğüne yol açmamışsa da, bunlar bu imkanın açık işaretidirler. Devrimin nesnel koşulları tüm dünyada olgunlaşmaktadır ve bazı ülkelerde devrim için koşullar şimdiden olgundur. Fakat öznel koşullar, özellikle Marksist-Leninist hareketin gelişimi tehlikeli bir şekilde genel koşulların ardında kalmaktadır.

2. MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ

Revizyonistlerin ve oportunistlerin çarpıtmak ve yok etmek için ellerinden geleni yaptıkları Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini savunmak ve bunlara dayanmak gereklidir.

- Proletarya diktatörlüğü Marksizm-Leninizmin tayin edici temel görüşlerinden birisi olmuştur ve hala da öyledir. Bu ilke de revizyonizm tarafından ayaklar altında çığnenmiştir. Karl Marks'ın zamanından günümüze kadar proletarya diktatörlüğünü kurmak için ve kurulduğu yerlerde de onu savunmak ve güçlendirmek için mücadele etmek sorunu Marksist-Leninistler için bir denek taşı olmuştur.

Bununla birlikte, proletaryanın bu konuda Ekim Devriminden bu zamana elde ettiği olumlu ve de olumsuz önemli tecrübeyi he saba katmamak doğru değildir ve bugün özellikle zararlıdır. Özel olarak Mao Zedung'un proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine önemli öğretileri ve onun önderliğini yaptığı Kültür Devriminin tecrübesi can alıcı önemdedir. Yol daş Mao Zedung şuna doğru bir şekilde işaret etti ki, tüm sosyalizm dönemi boyunca, yani komünizme geçiş dönemi boyunca, sınıflar ve sınıf mücadelesi vardır. O, sosyalizmde burjuvazinin süregiden varlığına ve sürekli yeniden ortaya çıkışına, onun maddi ve ideolojik temeline ve onunla mücadele araçlarına işaret etti. Marksizm-Leninizm biliminin tarihinde ilk kez Mao sosyalist dönem boyunca (mülkiyetin sosyalist dönüşümü esas olarak tamamlandıktan sonra) burjuvazinin elebaşlarının ve en önemli kesiminin Parti ve devlet aracı içinde kapitalist yolu tutan önder kişiler olduğuna açıkça işaret etti. Mao şunu açığa çıkardı ki tüm sosyalist geçiş dönemi boyunca yeni burjuvaziye karşı Kültür Devrimi gibi kitlesel devrimci mücadelelerin tekrar tekrar yapılması gerekir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi 10 yıl boyunca kapitalist restorasyonu engellemeyi başaran, bugün Çin'de yeni kapitalist yöneticilere karşı mücadele eden devrimci halefleri yetiştiren ve Marksizm-Leninizmin tüm dünyada yayılmasına yardım eden eşi görülmemiş bir kitlesel devrimci hareketti. Son çözümlemede Kültür Devriminin proletarya diktatörlüğünün devrilmesini önlememesi olgusu hiçbir şekilde ne onun tarihi önemini, ne de dünya proletaryası için önemli derslerini azaltamaz.

- "İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla çözümlenmesi devrimin merkezi görevi ve en üst biçimidir." Bu, tüm ülkeler için geçerli olan evrensel bir gerçektir "Sosyalizme geçişin barışçıl yolu", revizyonist hainlerin bu yola yönlendirdiği kitlelerin sayısız cesetleriyle doludur.

Kitlelerin silahlı mücadelesi ilkesi aynı zamanda onun yeri ne darbeci tezleri ve pratikleri koyan ya da her türden siyasi ve örgütsel hazırlığı reddeden boş gevezelikleri geçiren revizyonistler tarafından da terkedilmiştir. Devrimin geçeceği aşamalar ne olursa olsun, siyasal iktidarı silah zoruyla ele geçirme gerekliliği halk kitleleri içinde geniş bir şekilde yayılmalı, Marksist-Leninistler gerekli ideolojik, siyasi ve örgütsel hazırlıkları bu amacı akılda tutarak yerine getirmeli ve şartlar olgun hale gelince iktidar için silahlı mücadeleyi başlatmaya çalışmalıdır. Kısacası, komünistler devrimci savaş taraftarıdır.

Silahlı mücadele kitlelerin savaşı olarak verilmelidir ve bu yolla kitleler ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak siyasi iktidarı yürütmek için hazırlanmalıdır.

Devrimci sürecin gerekli biçimleri ve aşamaları ne olursa olsun, esas güvenimiz parti önderliğinde inşa edilen kitlelerin silahlı güçleri olmalıdır. Öte yandan düşmanın silahlı güçleri içinde onların parçalanmasına yardım etmek ve devrimci mücadelenin seyri içinde onların askerlerinin mümkün olduğunca çoğunu tarafımıza kazanabilmek için de siyasi çalışma yapmak gereklidir.

- Proletarya partisinin varlığı ve önder rolü bir başka temel ilkedir. Bu, ifadesini proletaryanın öncü örgütünde bulur. Bu örgüt Marksist-Leninist bir ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgi üzerinde yükselmeli; kendi safları içindeki ve dışındaki tüm burjuva ve revizyonist etkilerle her an mücadele etmeli; sü

rekli eleştirisi-özeleştirisi yapmalı ve demokrasi üzerinde kurulu merkezîyetçilik uygulamalı; bilinçli bir demir disiplini olmalıdır, böylelikle kitlelerle yakından bağlar kurulsun, onların mücadelelerini, özellikle siyasi mücadelelerini yükseltsin genelleştirsin ve koordine etsin ve hakim sınıflardan iktidarı ele geçirmede onlara önderlik etsin. Bu amaçla, parti, ülkenin somut şartlarıyla ve kitlelerin çıkarları ve onların kendilerini kurtarma arzusuyla uyum içinde, ilkelere göre somut bir strateji, çizgi ve siyaset formüle etmeye büyük önem vermelidir. Parti bağımsızlığını korumak ve kitleleri düşmanlarına karşı mücadelede eğitmek için örgütlenme ve mücadelenin illegal biçimlerine büyük önem vermelidir. Stratejik bakış açısından illegal çalışma biçimleri temeldir. Aynı zamanda burjuva demokratik hayallere kapılmadan ya da bunu yaymadan Parti kendi nüfuzunu genişletmek için gericilerin kaçınılmaz baskılarına hazır olarak legal fırsatlardan yararlanmalıdır.

Parti kitle çizgisini doğru bir şekilde uygulayarak kitlelerin mücadelesinin ve devrimin önderliğini pratikte kazanmalıdır. Parti, kitlelerin ve işçi sınıfının ideolojik, siyasi ve örgütsel seviyesini sürekli olarak yükselerek ve onların devrim görevlerinin gittikçe artan önemde bir kısmını üzerlerine almasını garantileyerek kendi önder rolünü sürekli güçlendirme lidir. Bu yolla, Parti gerçek bir proletarya diktatörlüğü için ve sonunda giderek sosyal sınıfların sönüp gitmesiyle birlikte partinin de nihai olarak sönüp gitmesi için Komünizm için şartları yaratacaktır.

Kapitalizm çok zaman önce onun son aşaması olan emperyalizme ulaşmıştır ve onun en önemli özelliklerinden birisi, tahakküm altındaki ülkelerin talan edilmesi ve ezilen halkların sömürülmesidir. Böyle yapmakla emperyalizm aynı zamanda kendisini devirecek olan mezar kazıcılarını büyük çapta genişletmekte ve güçlendirmektedir.

Lenin'in tahlil ettiği gibi, emperyalizm çağında proleter dünya devrimi, emperyalizme karşı ittifak kuran iki büyük akımdan oluşmaktadır; kapitalist ülkelerde proleter sosyalist devrim ve emperyalist tahakküm altındaki yarı-feodal, yarı(ya da yeni) sömürge ülkelerde yeni demokratik devrim. Bu iki tip ülkelerdeki devrim arasında birçok ortak özellikler vardır: tüm bunların üstünde, her iki durumda da devrime -her ne aşamadan geçerse geçsin- proletarya diktatörlüğüne, sosyalizme doğru işçi sınıfı ve onun Marksist-Leninist partisi önderlik etmektedir. Fakat iki tip ülkedeki devrimin yolunda bazı önemli farklılıklar vardır.

sömürge ve bağımlı ülkeler

Yarı-feodal, sömürge, yarı (ya da yeni) sömürge ülkelerde devrim genelde iki aşamadan geçmelidir -ilk olarak proletaryanın önderlik ettiği yeni demokratik devrim ve bunu izleyen sosyalist aşama. Bu aşamayı atlamayı bir ilke haline getirenler ya da eklektik bir şekilde demokratik ve sosyalist devrimi birleştirenler devrime büyük zarar vermektedir.

Herhangi bir ülkede devrimin tam somut seyri orada bulunan somut koşullara bağlıysa da, bu tip ülkelerde Mao Zedung'un uzun süreli halk savaşıyla ilgili öğretileri büyük geçerliliğe sahiptir. Mao'nun şehri kırdan kuşatma teorisine, proletaryanın hegemonyasını garantilemeyi başaramadığı şeklinde saldırılar ya da dogmatik bir şekilde bu tip ülkelerde şehirlerde

ayaklanmanın iktidarı ele geçirmenin tek biçimi olduğunda israr edenler, gerçekte oradaki devrimci mücadeleye saldırmaktadırlar.

Tecrübe göstermiştir ki, proletaryanın önderliği ve gerçek bir Marksist-Leninist çizgi olmadan sosyalist yolda ilerlemek bir yana; bu tip ülkeleri emperyalist esaretten kurtarmak bile imkansızdır. Genel olarak böyle ülkelerde (hatta zaman zaman sömürücü sınıfların kesimlerini bile içine alan) çok geniş bir birleşik cephe inşa etmek mümkün ve gerekli ise de, tecrübe; Marksist-Leninistlerin önderliği ve siyasi ve örgütsel bağımsızlığı korumasının, kitleler içinde sosyalizme ve nihai olarak komünizme ilerlemenin gerekliliği üzerine yaygın bir eğitim yürütmenin, ulusal kurtuluş için mücadele verirken bile dar milliyetçi eğilimlerle mücadele etmenin ve uygun yollarla burjuvaziyi, hatta yabancı emperyalizme ve iktidardaki gerici hakim sınıflara karşı mücadelede ittifak içinde bulunulan kesimleri bile teşhir etmenin ve onlarla mücadele etmenin önemini vurgulamaktadır.

Emperyalizmin, tahakküm altında bulundurduğu ülkelere kapitalist ilişkilerin önemli unsurlarını sokma şeklinde inkar edilemez bir eğilimi vardır. Belirli bazı bağımlı ülkelerde kapitalist gelişme (kalkınma) o denli ileri gitmiştir ki, onları yarı-feodal olarak karakterize etmek doğru değildir; onları, feodal ya da yarı-feodal üretim ilişkilerinin önemli unsurları ya da kalıntıları ve de bunların üst yapıdaki yansıması hala var olmasına rağmen, kapitalizmin hakim olduğu ülkeler olarak adlandırmak daha doğrudur.

Böyle ülkelerde bu koşulların somut bir tahlili yapılmalı ve (devrimin) yolu, görevleri, karakteri ve sınıf güçlerinin mevzilenmesiyle ilgili olarak gerekli vargılar çıkarılmalıdır. Her halükarda yabancı emperyalizm devrimin hedeflerinden biri olarak kalmaktadır.

emperyalist ülkeler

"Komünist Manifesto"da Marks ve Engels "işçilerin anavatanı olmadığına" dikkat çekmişlerdir. Lenin bunun özellikle emperyalist ülkelerde geçerli olduğunu vurgulamıştır. Bu da onyıllar boyunca uğradığı revizyonist çarpıtmalardan kurtarılması gereken belli başlı Marksist-Leninist ilkelere birisi olmakla kalmamakta, aynı zamanda üçüncü bir dünya savaşının yaklaştığı bugünkü durumda özel bir öneme bürünmektedir. Komünistler işçi sınıfı ve ezilen halkın diğer kesimleri içinde şövenizmin her biçimiyle mücadele ederler. Bu, proletaryanın çıkarlarını onun "kendi" emperyalist hakim sınıfının sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarını yağmalamasındaki; ya da özellikle bugünkü durumda, burjuvazinin çıkarlarını korumak için savaşa gitmesindeki çıkarlarıyla özdeşleştirilen her eğilime karşı mücadele etmek demektir. Bir üçüncü dünya savaşı patlak verirse, proletarya aktif bir şekilde savaşta kendi burjuvazisinin yenilmesi için çalışmalı, savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmeye ve proletarya diktatörlüğünü kurmaya çabalamalıdır.

Ekim Devriminin yolu; silahlı devrimin, proletaryanın öncü partisinin önderliğinin, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin kurulmasının, vb. nin gerekliliği anlamında bütün ülkelerde evrensel olarak geçerlidir. Bunlara ek olarak kapitalist ve emperyalist ülkelerde Ekim Devrimi Marksist-Leninist strateji ve taktikler için temel çıkış noktası olarak kalmaktadır. Marksist

Leninistler her ülkede devrimin özgün biçimler alacağını kabul ederler ve (onlar) bu yüzden somut koşulları tahlil eder ve mücadele içindeki kitlelerin tecrübelerini özetlerken aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirmeye hazırlanmak ve ele geçirmek için gerekli olan siyasi ve örgütsel tedbirlerle ilgili temel Leninist çizgiyi savunurlar. Burada da temel Marksist-Leninist ilkelerin revizyonistler tarafından çarpıtılması ve yadsınması yalnızca tarihi bir olgu değildir, güncel bir problem olmaya da devam etmektedir. Her ülkede somut koşulların somut tahliline dikkat gösterirken; öte yandan Lenin'in işçi sınıfının siyasi bilincini onun tarihi misyonunun seviyesine yükseltmenin ve onun siyasi ve devrimci mücadelesini geliştirmenin önemi üzerine; komünist basının ve kitlelerin yaşam ihtiyaçlarına ve şartlarına dikkat gösterirken ekonomizmin nüfuzuyla mücadele etmenin önemi üzerine tezlerini incelemek ve doğru bir şekilde uygulamak gereklidir. Aynı zamanda Mao'nun, kendimize kitlelerin kendilerini kurtarmaya olan derin duygularını temel alma gerekliliği konusundaki öğretisini incelemek ve uygulamak da gereklidir.

3. MARKSİST-LENİNİSTLERİN BİRLİĞİ ÜZERİNE

Proletarya tarihi olarak insanlığı tüm sömürü ve baskıdan kurtarma ve dünyanın her tarafında komünizm çağını getirmede dünya çapında sınıf olarak çıkarı olan tek sınıftır. Bu nedenle proleter enternasyonalizmi Marksizm-Leninizmden ayrılamaz bir şeydir ve bütün ülkelerde işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist partilerinin sürekli ihtiyacıdır. Bu aşıkâr fakat aynı zamanda sık sık unutulmuş gerçeğe ek olarak, güncel durum, eğer karşımıza çıkan sınavları başarı ile vermek ve fırsatlardan yararlanmak istiyorsak, bütün ülkelerde Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin birliğini kurmak için canla başla çabalamayı talep etmektedir. Gerçekte Marksist-Leninistlerin birliğine olan ihtiyaç yalnızca objektif olarak gerekli olmakla kalmamakta, fakat gittikçe artan bir şekilde dünyanın her tarafındaki devrimciler ve kitleler tarafından talep edilmektedir. Bu süreçte, herşeyde olduğu gibi, ideolojik ve siyasi çizgi tayin edicidir.

Lenin'in vurguladığı gibi, "Birlik büyük bir şey ve büyük bir slogandır. Fakat işçilerin davasının ihtiyacı olduğu şey Marksistlerin birliğidir. Marksistlerle Marksizmin muhalifleri ve çarpıtıcıları arasında birlik değil."

Görüşümüzce birlik ancak revizyonizmin ve oportünizmin bütün biçimleriyle aramıza kesin ve berrak ayırım çizgileri çizme temelinde başarılabilir. Bu ayırım çizgileri gökten zembille inmiş ya da sekterlerin kendi kafalarından ortaya çıkardıkları şeyler değildir; ne de bunlar kısır, akademik tartışmalar için konu olarak ele alınamazlar -onlar dünyada bugün devrimci proletaryanın ve Marksist-Leninist hareketin karşısına çıkan revizyonizmin esas ve tayin edici çatışma noktalarının yansımasıdır.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinçli işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada söz konusu olan, Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savunmama ve bunlara dayanıp dayanmama sorundur. Mao Zedung sosyalizme götüren anti-empyralist demokratik devrim, halk savaşı

ve genelde askeri strateji, felsefe (ki o bu alanda diyalektiğin özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratikle ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır), üst yapının devrimcileştirilmesi ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelelerde mücadelede Marksizm-Leninizm i önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele Marksizm -Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği, Marksizm-Leninizmin nicel ve nitel gelişimini ve son birçok on yıl zarfında proleter devrimin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder.

Biz hala Leninizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimi çağında yaşamaktayız; aynı zamanda şunu vurgularız ki, Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşamadır. Mao'nun katkılarını savunmadan ve onlara dayanmadan genel olarak revizyonizmi, emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir.

Çin'de proletarya diktatörlüğünü deviren ve kapitalizmi restore etmekte olan yeni revizyonist yöneticilere canla başla karşı çıkma gerekliliği yukarıdakilere sıkı sıkıya bağlıdır. Onlar emperyalizme tamamiyle teslim olmuşlardır ve bugünkü durumda, cühelaya sahtekarca Mao'nun eseri diye yutturmaya çalıştıkları gerici "stratejik üç dünya teorisi" paravanası altında başkalarının da kendileri gibi yapmasını talep etmektedirler.

Sovyet revizyonistleri ve tarihi olarak onlara bağlanan revizyonist partiler uluslararası proletaryanın azılı düşmanları olmaya devam etmektedirler. Son yıllarda Sovyet revizyonistleri batılı emperyalist güçlere karşı daha militan bir tavır takınmıştır. Bu tavır, rakip bir emperyalist blokun başını çeken büyük bir emperyalist güç olarak onların kendi gereksinimleriyle tutarlılık göstermektedir. Onlar kendi emperyalist tahakkümünü genişletmek için birçok kez doğrudan bir şekilde askeri yollardan müdahalelerde bulundular ya da kendi bloklarının bir parçası olan Vietnamlı ya da Kübalı revizyonistleri kullandılar. Bu gibi eylemler çoğu zaman "enternasyonalizm" olarak maskelendi. Bazı hallerde, tarihi olarak SSCB'ye bağlanmış olan revizyonist partiler "barışçıl yol" ve "tarihi uzlaşma" gibi karşı-devrimci çizgiler yaymışlardır: başka bazı hallerde ise bu revizyonist partiler kitlelerden kopuk askeri darbeler ve silahlı eylemler hazırlamaktadırlar. Revizyonist partilerin bu günkü rolü ve niteliği, hem özel hallerde hem de genel olarak, daha da incelenmelidir, fakat her halükarda şu tamamiyle açıktır ki, onlar proleter devrimin azılı düşmanlarıdır ve proletaryanın devrimci hareketini geliştirmenin ve kitleleri devrimci mücadeleye seferber etmenin canalıcı bir parçası olarak, maskeleri indirilmeli ve yenilgiye uğratılmalıdır.

Arnavut Emek Partisi ve önderliği tamamiyle revizyonist batağa düşmüşlerdir. Çin'deki karşı-devrimci darbeden kısa bir müddet sonra Arnavutluk Emek Partisi (AEP) bir dizi gerçek devrimciyi, onlar Çin'deki Hua-Teng kliğinin özellikle uluslararası çizgi bakımından tiksindirici özelliklerine karşı çıktıklarından, kendi yanına çekti. Bununla birlikte, çok kısa bir zaman sonra, onlar Mao'ya ve Mao Zedung Düşüncesi'ne saldırılarının zehirliliğinde Hua ve Teng'i bile geçtiler. AEP yöneticileri bir dizi meselede, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin niteliği dahil, klasik troçkist konumlar almışlardır. Örneğin, onlar devrimci mücadelenin bir biçimi olarak halk sa-

vaşını dışalamaktadırlar. Daha önemlisi, onların konumları bir dizi belli başlı meselede ve dünya olaylarında; onların Vietnam'ın Kamboçya'yı işgali, Polonya'daki işçi çalkantıları üzerine tavırları ve onların Mao'ya saldırıları -ki bunlar Sovyetlerin saldırılarına benzemektedir-"Moskova' malı"(made in Moskow) revizyonist çizgiye günbegün daha da yaklaşmaktadır.

Troçkizmin nüfuzu genelde revizyonizm tarafından güçlendi -rilmiştir ve Çin'de revizyonistlerin iktidara gelmesiyle ve AEP'nin revizyonist konumlarıyla özellikle güçlenmiştir. Bu ortak bildiriye onaylayan örgütler ve Partiler revizyonizme karşı mücadelenin, biçimde sol fakat özde sağcı olan troçkist konumlara karşı mücadeleyle birleştirilmesi çağrısını yapmakta -dırlar ve özellikle aşağıdaki noktalara karşı çıkmaya çağırma -tadırlar: Onların "saf", "işçici", köylülükle ya da diğer proleter olmayan güçlerle ittifakı yadsıma, özel olarak da iktidardaki gerici hakim sınıflara karşı bir birleşik cephe siyasetini yadsıma çizgisi; bir tek ülkede iktidarı ele geçirme ve sosyalist geçiş dönemine başlamanın mümkün olduğunun yadsınması; ve onların kitle mücadelelerini ekonomist bir şekilde kavramaları ve onların komünizme geçişi, temelde üretici güçlerin bir gelişimi olarak görmeleri bakımından ekonomist kavrayışları.

İmzası bulunan örgütler ve Partiler, bir dizi ülkede iktidarı elinde bulunduran ve batılı emperyalistlerin çıkarları için bir Truva atı olarak hizmet görmeye devam eden sosyal demokrasinin önümüze koyduğu artan tehlikenin altını çizerler. Onun geleneksel uzlaşmacı taktiklerine ek olarak, bazı ülkelerde sosyal demokrasi değişmekte olan şartlarda bir rol oynamak için silahlı gruplar kurmaya ya da bunları etkisi altına almaya çalışmaktadır. Marksist-Leninistler onların kitleler içindeki nüfuzuyla sebatlı bir şekilde mücadele etmeli ve onların bütün taktiklerini lanetlemelidir.

Gerçek Marksist-Leninistleri, ortaya çıkmış olan berrak ayırım çizgileri temelinde ve uluslararası hareketin acil görevleri karşısında birleştirmek için önemli adımlar atmak yalnızca mümkün değil, aynı zamanda gerekliyse de; birçok önemli meseleler üzerinde kollektif inceleme, tartışma ve mücadele de gereklidir. Bu, uluslararası komünist hareketin tarihi hakkında daha etraflı ve derin bir kavrayış geliştirme gerekliliğiyle ilgili olarak özellikle aşikârdır. 1963 de ÇKP hala gerçek bir komünist partisi iken Sovyet revizyonistleriyle polemiklerinde belirttiği gibi, uluslararası komünist(ve ulusal kurtuluş) hareketinin tarihiyle ilgili olarak "birçok tecrübeler ve birçok dersler vardır. Bütün ülkelerin komünistleri ve devrimcileri bu başarı ve başarısızlık tecrübeleri üzerinde onlardan doğru vargılar ve yararlı dersler çıkarmak için düşünmeli ve onları ciddiyetle incelemelidir." Bugün, o zamandan beri daha da büyük olumlu ve olumsuz tecrübelerin ışığında ve bugünkü durum ve yaklaşan olasılıkları akılda tutarak, bu yönelim daha da derin bir ehemmiyete bürünmektedir. Daha cesur ve kararlı bir şekilde hareket etmek için daha derinden ve daha kavrayıcı bir şekilde düşünmeye ve tahlil etmeye cesaret etme gerekliliği bir o kadar daha tayin edicidir.

SSCB'de ve diğer birçok ülkede modern revizyonizm kendisini açıkça ortaya çıkarmadan önce, uluslararası komünist hareket içinde daha o zamandan modern revizyonizmin gelişimini kolaylaştıran çeşitli hatalı kavrayışlar mevcuttu.

Üçüncü Enternasyonal'in uluslararası proletaryanın birliği-

ne, çeşitli komünist partilerin kurulmasına ve onların mücadelelerine yaptığı inkar edilemez katkılarını kabul etsek de; ve proleter devrimleri çağını başlatan ve SSCB'de sosyalizmin inşai yolunu açan Ekim Devriminin oynadığı büyük rolü kabul etsek de; komünistler bu tecrübeleri eleştirici bir şekilde özetlemelidir ki Marksizm-Leninizm ışığında o ülkede ve başka sosyalist uluslarda iktidarın burjuvazi tarafından ele geçirilmesini açıklamak ve yapılan hatalardan ve sapmalardan öğrenmek ve onların ne dereceye kadar uluslararası komünist hareketin çoğunluğunun oportünizme yozlaşmasında payı olduğunu değerlendirmek mümkün olsun. Kitlelerin geniş kesimlerinde bu olguların neden olduğu moral bozukluğu karşısında ve burjuva kesimlerin bu olguları kendi avantajlarına kullandığı, bu olguların Marksizmin "başarısızlığını" tanıtladığını iddia ettikleri bugünkü durumda başarısızlığa uğrayanın bilimsel sosyalizm olmadığı ve tam tersine, bilimsel sosyalizmin bu olaylara yol açan objektif ve subjektif faktörleri kavramamızı olanaklı kıldığını göstermek biz komünistlere düşen görevdir. Başka şeylerin yanı sıra, Üçüncü Enternasyonal'in tecrübelerini ve onu kendisini dağıtmaya götüren nedenleri; son dünya savaşı sırasında burjuvaziye ve emperyalizme karşı devrimci mücadele ile, bir anti faşist birleşik cephe kurma siyaseti arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını ve de bu siyasetin ardındaki gerekçelendirmeyi; Browderizm gibi revizyonist eğilimlerin kaynağı ki, bunlar SSCB ile faşist devletlere karşı savaşıyan emperyalist güçler arasındaki anlaşmalar temelinde kalıcı bir barışın kurulabileceği ve kitlelerin yaşam koşullarının iyileştirilebileceği fikrine inancını yaydılar -ve bunların ortaya çıkardığı uzlaşma eğilimlerini; SSCB'de ve diğer sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonuna yol açan derin kökleri; sınıf mücadelesinin gelişmesinin nasıl ele alındığını ve bu ülkelerde proleterya diktatörlüğünü tutarlı bir şekilde uygulama ihtiyacının nasıl ele alındığını, siyaset ile ideoloji arasındaki, siyaset ile ekonomik ve teknik meseleler arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını; kitle çizgisi meselesini; halk içindeki çelişkilere ve düşmanla olan ilişkilerin kitlelerin seferber edilmesi temelinde doğru bir şekilde ele alınması meselesini, parti içinde merkezîyetçilik ile demokrasinin arasındaki ilişkisini ve partinin kitlelerle ilişkisinin nasıl ele alındığını incelemeye özel dikkat gösterilmelidir. Bu meselelere ışık tutarak, fakat aynı zamanda troçkistlerin ve diğer devrim düşmanlarının iftiralarından uzak kalarak, devrimin gelişmesi için önemli dersler çıkarabileceğiz.

Yani kısaca toparlarsak: Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için; incelemeyi derinleştirmek; Komünistlerin Üçüncü Enternasyonal ve İkinci Dünya Savaşı sırasındaki teorik ve pratik faaliyetlerini değerlendirmek; ve özellikle proletaryanın iktidarda olduğu ülkelerde her şeyden önce Sovyetler Birliği ve Çin'de revizyonistlerin iktidarı ele geçirebilmesinin nedenlerini araştırmak gereklidir.

Bu açıklamayı imzalayan Partiler, ABD Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi'nin ortaklaşa hazırladıkları detaylı bir taslak üzerine tartıştılar.

İmzalayanlar bu yazıyı bütün olarak ele alındığında Enternasyonal Komünist Hareketin çizgisinin hazırlanması için olumlu bir katkı olarak değerlendirmektedirler. Bu bakış açısı ile bu yazı dağıtılmalı ve üzerinde tartışılmalıdır; bu yalnızca bu açıklamayı imzalayan örgütler içinde değil; tüm enternasyo-

İBRAHİM KAYPAKKAYA

nal komünist hareket içinde yapılmalıdır.

Açıklamayı imzalayan parti ve örgütler revizyonizme karşı mücadeleyi sürdürmek ve enternasyonal komünist hareketin doğru bir genel çizgisinin geliştirilmesi sürecini destekleyebilmek için uluslararası bir yayın organı (dergi) çıkarma kararı aldılar. Bu yayın organı bütün dünyada gerçek Marksist-Leninistlerin ideolojik-politik ve örgütsel birliğinin sağlanması için tayin edici bir silah olabilir ve olacaktır.

Açıklamayı imzalayan partiler ve örgütler, yalnızca kendi aklarında değil; bütün dünyada diğer gerçek Marksist-Leninistlerle temas kurmak ve gelişmek; ve onlarla tartışma sürdürmenin önemini vurgularlar. Açıklamayı imzalayan partiler ideolojik mücadele ve siyasi çalışmayı; enternasyonal hareketin her geçen gün daha geniş güçlerini ve kitleleri kazanmak; devrimci tavrı sağlamlaştırmak ve devrimci mücadeleyi güçlendirmek amacıyla sürdürmenin önemini vurgularlar.

Dünyanın bugünkü durumu ve uluslararası gelişmeler devrimci proletaryanın, ezilen halkların ve Marksist-Leninistlerin önüne büyük görevler ve ağır yükler koymakta; ama aynı zamanda da büyük imkanlar koymaktadır.

İşçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm her zaman sınıf mücadelesinin ateşinde dövülerek sertleştirildi. Biz bugün bize yöneltilen talepleri yerine getirmeye hazır olmalı; objektif şartların hızlı gelişmesine ayak uydurmalı; Marksist-Leninistlerin birliğini geçmişin tecrübelerinin doğru bir değerlendirilmesi ve doğru bir çizgi temelinde sağlamalı; proleter enternasyonalizmi için mücadele etmeli; ve böylece bütün dünyada Komünizme doğru ilerlemeyi geliştirmeliyiz.

Sonbahar 1980

İmzalayan Parti ve Gruplar

- Seylan(Sri Lanka) Komünist Partisi
- Senegal Marksist-Leninist Grubu
- İspanya Marksizm-Leninizmi Savunma Grubu
- Mao Zedung Kredsen (Danimarka)
- Marksist-Leninist Kollektif (Britanya)
- Yeni Zelanda Kıızıl Bayrak Grubu
- Nottingham Komünist Grubu (Britanya)
- Komünist Proletarya Marksist-Leninist Örgütü (İtalya)
- Şili Devrimci Komünist Partisi
- Proleter Enternasyonalizmi İçin (Fransa)
- Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist Yeniden İnşa Komitesi
- ABD Devrimci Komünist Partisi
- Devrimci Komünistler Birliği (Dominik Cumhuriyeti)

belge 2

ŞDKP VE ABD/DKP TARAFINDAN DÜZENLENEN ENTERNASYONAL KONFERAN SA SUNULAN TARTIŞMA YAZISININ 'İKİ SÜPER GÜÇ' VE 'MAO ZEDUNĞ DÜŞÜNCESİ' İLE İLGİLİ BÖLÜMLERİ :

ŞDKP(Şili Devrimci Komünist Parti) ve ABD/DKP (Amerika Birleşik Devletleri-Devrimci Komünist Parti) tarafından hazırlanıp yine bunlar tarafından düzenlenen Enternasyonal Konferansa sunulan 119 sayfalık (İngilizcesi) tartışma yazısında 'İki Süper Güç' konusundaki görüşlere,yazının ilk bölümü olan günümüz dünyasında durumun incelendiği bölümde yer verilmektedir. Yazının 4 ile 35. paragrafları bu konuyu işlemektedir. Önce ABD emperyalizminin sonra da "Sovyet sosyal-emperyalizminin " gelişmesi uzunca incelenmiş. Sonra ikisi arasındaki çelişkiler yer verilmiş.

Burada bu bölümü paragraf paragraf alıp kısaca özetlemeye çalıştık. Bu arada önemli görülen bölümlerin doğrudan tercümesini yaptık. Doğrudan tercümesi yapılan kısımlar "....."(tırnak) içine alınmıştır.

P.4. Bugün uluslararası durumun en belirgin özelliği,başı ABD ve SB (Sovyetler Birliği) tarafından çekilen iki emperyalist blok arasındaki dalaşma ve savaş hazırlığıdır.

P.5. Uzun yıllar gericiliğin güçlü bir kalesi durumunda olan ABD devleti bugün derin krizler içerisindedir.

P.6. 2. Dünya Savaşı'ndan güçlü çıkan ABD emperyalizmi bu gücüne rağmen bir yandan gerilemiş,diğer yandan da devrimci hareketler tarafından zayıflatılmıştır. Bugün diğer bir emperyalist olan rakibi SB tarafından doğrudan tehdit edilmektedir. Müttefiklerinden daha güçlü durumda bulunan ABD tüm dünyada karışıklık yaratmakta,"bloğu içindeki emperyalistlerle beraber ve onların başında" dünyayı yeniden organize etmek için her yola baş vuruyor.

P.7. Amerikan dolarının gelişimi ABD emperyalizminin gelişimi ne bir örnek teşkil eder. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra 1960'lara kadar devam eden doların güçlü durumu ABD'nin emperyalistler arasındaki üstünlüğünün bir belirtisi idi. 1960'ların sonlarında Vietnam sorunu nedeniyle ve diğer emperyalistlerin faaliyetleri sonucu ABD'nin durumu zayıfladı ve doların durumu sarsıldı.

P.8. ABD kampında 1930'lardan bu yana görülen en derin kriz olan 1974-75 ekonomik krizleri,bu kamp içindeki tüm emperyalist ülkeleri birbiri ardına derin bir şekilde etkiledi.

P.9. 2.Dünya Savaşı'ndan sonra bu kamp içinde sık sık krizler görülmesine rağmen,1974-75 krizleri başta ABD olmak üzere tüm blok için bir dönüm noktası oldu.Kapitalist yoğunlaşmanın yol açtığı üretim fazlalığından doğan krizler nitel olarak farklı bir durum ortaya çıkardı,ve emperyalist yayılmanın daha önce olduğu gibi devam etmeyeceğini

gösterdi.

- P.10. Kapitalizmin çelişkilerinden kaynaklanan bu krizlerden kurtulmak için, başta ABD olmak üzere bu blok içindeki tüm emperyalistler bir takım ekonomik önlemler aldılar. 1974-75'den sonra görülen kısmi düzelme, bir kaç yıl sonra daha derin krizlerle devam etti.
- P.11. Ekonomik krizlerin bu ülkelerdeki işçileri ve halk kesimlerini zor durumda bırakıp toplumsal patlamalara yol açabileceğinin bilincinde olarak, para sistemini düzenlemek, enflasyonu kontrol etmek gibi bir takım önlemler alındı. ABD bir takım ekonomik-siyasi stratejiler belirledi ve "bunları müttefiklerine de kabul ettirmeye çalıştı, bazıları ise buna karşı çıktılar."
- P.12. Bu krizlerden tek kurtuluş yolunun yeni bir dünya savaşı olduğunun bilincinde hareket eden ABD emperyalizmi ve müttefikleri "büyük derecede değişen uluslararası durum ve ABD ile aşık atabilecek yeni bir rakibin ortaya çıktığı şartlarda" bu yöndeki hazırlıklarını sürdürüyorlar.
- P.13. "Bugün ABD emperyalistleri ve bloğu için en acil ve en büyük sorun, yarışma içinde buldukları rakipleri Sovyetlerin başını çektiği blokla dünya çapında bir dalaşmaya girmek için hazırlanmaktadır. Bu bugünkü eylemlerinin merkezini oluşturmaktadır."
- P.14. "Aynı zamanda ABD bloğu içindeki emperyalist ülkeler arasında, özellikle de yaklaşan savaş konusunda önemli çelişkiler var. Ekonomik alanda sadece ABD ile diğer emperyalistler arasında değil, aynı zamanda diğer emperyalistler arasında, örneğin Ortak Pazar ile Japonya arasında ve Ortak Pazar ülkelerinin kendi aralarında da sadece rekabet değil, zaman zaman keskinleşen dalaşmalar vardır. Bu çelişkiler daha çok, ticaret, bu ülkeler arasında yatırım ve döviz alışverişi ilişkilerinde, sömürge ve bağımlı ülkelere ve buralardaki bazı "etki alanları"na ihracı ve Sovyet bloğu ile ekonomik ilişkiler konularında kendini gösteriyor."
- P.15. "Askeri-stratejik alanda ABD, bloğundaki ülkelerdeki nükleer silahlar üzerinde kontrol sağlamak için uğraşılıyor. Hem klasik anlamdaki savaşı hem de (olursa-ki büyük bir ihtimalle olacaktır-) nükleer savaşı genel olarak diğer ülkelerin toprakları üzerinde tutmaya çalışılıyor. Tabii ki bu durum, hakim oldukları ülkelerin nükleer savaşta mahvolmasını istemeyen müttefiklerinin hiç de hoşuna gitmiyor. Bu hoşnutsuzluk özellikle Avrupa'da daha açık görülüyor. Özellikle Avrupa'lı hakim sınıflardan bazıları, SB ile bazı sınırlı anlaşmalara girme eğilimi gösteriyorlar. Emperyalist amaçlarını gerçekleştirmek isteyen ve dünya savaşına hazırlanan Sovyet hakim sınıfı da böyle bir şeye yanaşılıyor."
- P.16. "Bunlara rağmen, Batı'lı emperyalist ülkelerin (ve bunun yanında Japonya'nın ve ABD ile ittifak içinde bulunan diğer emperyalist devletlerin), ABD tarafından başı çekilen bloğun birer parçası oldukları ve bu bloğun gittikçe sıklaştırıldığı da bir gerçektir. Ekonomik alanda, bu ülkeler kendileri emperyalist olmasına rağmen (bu ülkeler, Lenin tarafından analiz edildiği şekilde, kapitalizmin son

ve en yüksek aşamasının kanunlarına uygun olarak iç te-
keller ve finans kapitalin egemenliği altındadırlar ve
geniş şekilde kapital ihraç etmektedirler), aynı zamanda
ABD ile içiçedirler ve ABD kapitali geniş şekilde bu ül-
kelere girmiştir. Bunların korumaları gereken kendi çıkar-
ları vardır. "Etki alanları" nı koruyup genişletmeleri ge-
reker. Bu emperyalizmin bir kanunudur. Bu çıkarların ko-
runması ihtiyacıdır ki bu ülkeleri dünyanın, kendileri i-
çin daha yararlı olacak bir şekilde yeniden paylaşılması
gereksinimi ile karşı karşıya getirmektedir. Bunlara rağ-
men esas mesele, bu ülkelerin bütün bunları ABD bloğunun
bir parçası olarak, bu genel çerçeve içinde, ve bu blok ka-
nallıyla yerine getirmekte olduklarıdır. Bugünkü şartlarda
bu ülkelerin tümü de ABD'nin nükleer koruyuculuğu altına
girmek zorundadırlar. Bu, bazıları şu veya bu şekilde ken-
di nükleer silahlarını geliştiriyor (veya geliştirebile-
cek) durumda olmalarına rağmen böyledir. Her durumda bun-
lar sonuçta kendi çıkarlarını ancak ve ancak nükleer bir
süper güç tarafından başı çekilen bir askeri bloğun par-
çası olarak koruyabilirler. Hiç biri de askeri alanda
nükleer süper güçlerden herhangi birine karşı durabile-
cek derecede güçlü değiller. Zaten ne tek başlarına ne de
hepsi birlikte böyle bir şeye kalkışmaları söz konusu de-
ğildir."

P.17. ABD emperyalizmi, emperyalist müttefiklerinden hiç biri -
nin Sovyet sosyal-emperyalistleri ile " anlaşmalarına ya
da Sovyet bloğuna "iltihak" etmelerine müsaade edemez.
ABD, Sovyet bloğu içinde çeşitli yollardan ayrılıklar ya-
ratmaya çalışıyor."

P.18. ABD bloğundaki çeşitli emperyalistler, kendi çıkarları
doğrultusunda SB ile anlaşma yolları arasalar da, bu em-
peryalistlerin ve diğer gerici hakim sınıfların iki em-
peryalist blokta toplandıkları gerçeğini yadsımaz. Ter-
sine tüm bu manevralar yeni bir dünya savaşının belirti-
leridir.

P.19. Daha önce de ABD ile SB kafa kafaya gelip çatışsalar da
bir dünya savaşı çıkmamıştı. (Örneğin Küba sorunu) Bugün
savaş tehlikesinin büyük olduğunu söylerken, hem ABD hem
de SB ve bunlar tarafından başı çekilen blokların nite-
liklerinden yola çıkıyoruz. SB'nin niteliğini kavrama -
mak, komünistler, proleterya ve halklar için çok kötü so-
nuçlar doğurur.

P.20. SB bugün sosyalist bir ülke değildir. Mao'nun dediği gibi
"revizyonistlerin iktidara gelmesi, burjuvazinin iktidara
gelmesidir." 1950'lerde Kruşçef önderliğinde revizyonist-
lerin SB'nde iktidarı alması, "burjuvazinin, en güçlü ke-
simleri ve temsilcileri parti ve devlet mekanizmasının
en yüksek kademelerinde bulunan yeni burjuvazinin, ikti-
darı proleteryaadan" alması demektir. Bu burjuvazi yeni
bir devrimle yıkılmadığı için de kapitalizm restore e -
dilmişdir.

P.21. Sovyet toplumunun gelişme derecesine bağlı olarak bu ka-
pitalist restorasyon kısa zamanda emperyalizm şeklinde
gelişti, sömürde bir rakip haline geldi. Ama örneğin bir
Yugoslavya fazla gelişmiş olmadığı için revizyonizmin ha-
kimiyeti neticesinde 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD

kampına dahil olmak zorunda kaldı. Bu arada "tarafsızlık" görünümünü sürdürmeye çalıştı. Fakat SB'nde burjuvazi iktidarı ele geçirir geçirmez, SB güçlü bir gerici güç ve ABD'nin doğrudan rakibi haline geldi.

- P.22. SB'nde gelişme iki aşamada oldu. Kruşçef döneminde Marksizm-Leninizm'in tüm temel ilkeleri çarpıtılırken, dış siyasette ABD emperyalizmi ile "barış içinde bir arada yaşama"ya çalışıldı. ABD ile ciddi sürtüşmelere girmekten kaçınıldı.
- P.23. Fakat Kruşçef'in yıkılmasından sonra ABD ile SB arasında ki sürtüşme arttı. Kapitalizmin restorasyonu ve emperyalizmin gelişmesi, ABD'nin Uzak Doğu'da yenilgiler alması şartlarında SB bunlardan yararlanıp rakip olarak gelişti. Buna karşılık "ABD emperyalistleri de uluslararası alanda güçlerini yeniden düzenledi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi ile rekabet içinde kamplarını sıklaştırdılar."
- P.24. Kruşçef kapitalizmin inşasında yetersiz kalınca, Brejnev-Kosigin kliği başa geldi ve bu görevi devraldı. Bunlar zaman zaman Leninist görünmeye çalıştılar. Proleterya dikta törlüğü ve enternasyonalizmden söz ettiler. Bunları da rakip emperyalist blokla dalaşma içinde, onlara karşı yönelen mücadelelere "dost" yardımı maskesi altında yaptılar.
- P.25. Belirtilmesi gereken bir nokta, gelişmiş bir sosyalist ülkede kapitalizmin restorasyonu sonucu emperyalist hale gelen SB, ABD'ye nazaran daha az "etki alanı"na sahiptir, ve ekonomik olarak zayıftır. Bu da ona bazı özel nitelikler kazandırmaktadır.
- P.26. Bir yanda, SB sosyalist olduğu zamanlardaki saygınlığından çok şey kaybetmiş olmasına rağmen; hala bu saygınlığı geniş şekilde kullanmaktadır. Bazı ülkelerin ABD emperyalizmine duydukları nefreti kullanmaktadır. Diğer yanda, SB ve revizyonist ülkelerin durumu ABD tarafından sosyalizme ve ML'e bir saldırı aracı olarak kullanılmaktadır.
- P.27. "Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onunla ittifak içinde bulunan ve değişik derecelerde ona bağımlı olan diğer ülkelerin revizyonist yöneticileri" krizler içinde yüzüyorlar. Bu da emperyalizmin niteliğindedir.
- P.28. Bu durumda Sovyet sosyal-emperyalistleri ve bloğu, dünyanın yeniden paylaşılması için ABD bloğu ile askeri çatışmanın gerekli olduğunu görüyorlar.
- P.29. Bu nedenle bir yandan yeni sömürü alanlarına sızmaya çalışırken, diğer yandan da stratejik öneme sahip bölgelere, Örneğin Orta Doğu ve Afrika'nın bazı kesimlerine yığınak yapıyorlar.
- P.30. SB, ABD ve bloğundan borç almaktadır. 1980'e kadar SB'nin rakip bloğa borcu 68 milyar dolara ulaştı. Bu şekilde rakip emperyalistlerin kâr hırslarını kabartarak, ABD'nin Batılı müttefiklerinin "taraf değiştirmesini" ya da "tarafsız kalmasını" sağlamaya çalışıyorlar. Fakat bundan da önemlisi, "Sovyet bloğunun savaş gücünü teknik olarak güçlendirmeye çalışıyorlar." Bir yandan da COMECON aracılığıyla kendi bloklarını güçlendiriyorlar.

- P.31. Sovyet sosyal-emperyalistleri savaş hazırlığına büyük paralar harcıyorlar. Bu ABD ile aynı düzeyde olsa da ondan daha az üreticidir. Bu da Sovyet ekonomisini zor durumda bırakıyor. Bu durumu da bu askeri güçlerini yeni bir dünyaya savaşında kullanarak düzeltmeyi amaçlıyorlar.
- P.32. ABD emperyalizmi ise Sovyet bloğuyla ekonomik ilişkilerinde, kısa dönemdeki çıkarlarından daha ziyade, bu kamp içinde çatlaklar yaratmayı amaçlıyor. Burada da savaş için hazırlık öne çıkıyor. Her iki taraf ta savaş için askeri hazırlık yürütürken, bazı ülkeleri de çeşitli yollarla "taraf" değiştirmeye zorluyorlar.
- P.33. Bu çeşit dalavereler hep başa baş bir dalaya yöneliyor. Ekonomilerinin parazitliğinden kaynaklanan ekonomik krizler onları daha çok parazitliğe itti. Buna bağlı olarak giriştikleri askeri harcamalar ise ekonomik krizlerini daha da derinleştirdi. Bir tarafın kazancı diğer tarafın zararına oluyor ve bu bir noktada savaşa patlak verecek. Bunun nasıl olacağını bilmiyorsak da, devrimle önlenmediği sürece savaşın kısa sürede çıkacağı ortada.
- P.34. O halde mesele bloklardan birisinin diğerinden daha çok savaşa ihtiyaç duyması değildir. Her ikisi de savaşa doğru gitmektedir. Sadece enternasyonal proleterya ve müttefikleri devrimlerle bu savaşı önleyebilirler.
- P.35. "Çağımızda savaşın kaynağı emperyalist sistem, emperyalistler arası ve özellikle de iki süper güç tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arası çelişki ve gittikçe yeni bir dünya savaşına doğru giden dünyayı yenden paylaşma ihtiyacıdır." Proleterya ve müttefikleri savaşa karşı devrimci tavır takınmalıdırlar. "İki süper güç ve blokları aktif olarak dünya savaşı için hazırlıklarını hızlandırıyorlar. Şartlar ve emperyalistlerin durumu göz önüne alındığında, devrimle önlenemezse savaşın çok yakında-büyük bir ihtimalle de önümüzdeki on yıl içinde- çıkacağı söylenebilir. Bu savaşı devrimle önlemek bu mümkün olmazsa da savaş sırasında devrim yapmak için fırsatları değerlendirmek, tüm dünyada Marksist-Leninistlerin, proleteryanın ve geniş halk yığınlarının önünde duran bir görevdir."

(Bundan sonra savaş konusu derinleştirilmektedir. Sürekli olarak da savaşın "iki süper güç tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arasında çıkacağı" vurgulanmaktadır. Paragraf 45'te şunlar söyleniyor :)

"... Günümüz şartlarında "iki süper güç"ün emperyalist blokları dünya savaşına götürebilecek tek güçler olduğunu ve böylesi bir savaşa hazırlandıklarını görüp kavramak gerekli ve önemlidir. Bunlar sadece dünyadaki en güçlü gerici güçler olmakla kalmıyor, aynı zamanda (zaman zaman beraber, çoğu zaman tek başlarına ve hatta birbiriyle rekabet içinde) gericiliğin kaleleri ve devrimci mücadeleleri bastırmada aktif güçler olarak rol oynuyorlar. Özellikle çağımızda devrim oldukça karmaşık bir süreçtir. İnişli çıkışlı, zig zaglı bir yol izler. İçinde bulunduğumuz şartlarda, bir çok durumda devrimci mücadeleler, süper güçlerden biri ya da diğeri, ya da her ikisinin, er ya da geç, şu ya da bu derecede devrimi yıkma faaliyetleri ile ve hatta doğrudan askeri işgalleriyle karşı karşıya geleceklerdir. Bu durum, devrimin ülkenin kendi hakim sınıfına ya da süper güçler dışındaki

diğer emperyalistlerden birine yöneldiği şartlarda (örneğin iki süper güç dışındaki emperyalist ülkelerden birinde)da çoğu zaman büyük bir ihtimalle ortaya çıkacaktır."

(Daha sonra dünyanın tamamıyla iki kampa ayrıldığı fikri geliştirilmekte,tüm ülkelerin hatta "Üçüncü Dünya Ülkeleri"denilen ülkelerin de "emperyalist bloklardan biri ya da diğerine" daha sıkıca girdikleri" belirtilmektedir.)

"MAO ZEDUNG DÜŞÜNÇESİ" ÜZERİNE

(Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi konularına yazının "Uluslararası Komünist Hareketi'nin Durumu,Revizyonizme ve Oportünizmin Diğer Çeşitlerine Karşı Mücadele" başlıklı ikinci bölümünde,iki yerde,Çin revizyonizmi ile Arnavutluk revizyonizminin incelendiği yerlerde değinilmektedir. Çin revizyonizminin incelendiği ilk kısımda getirilenler şöyle :)

Bugün devrim için objektif durum oldukça uygun olmasına rağmen,subjektif olarak Uluslararası Komünist Hareket'in durumu oldukça kötüdür.Bu durum Çin'de "Mao Zedung'un ölümünden sonra revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ile" daha da kötüleşmiştir. Çin'li revizyonist yöneticiler genelde Marksizm-Leninizm'e,özelde de Mao Zedung Düşüncesi'ne açıktan saldırıyorlar. "Bunlar bir yandan Mao'nun devrimci çizgisine ve önderliğine doğrudan ve açıktan saldırılarını artırırken diğer yandan da onu (Mao'yu...ç.n.) bir nevi "Milli Sembol" olarak,Mao Zedung Düşüncesi'nin piç edilmiş şeklini de "Çin Marksizmi" olarak yansıtmaktadırlar."

P.66. "Felsefe alanında,Çin'li revizyonistler,Mao'nun,bir şeyin doğru olup olmadığını gösteren tek şeyin pratik olduğu şeklindeki görüşünü çarpıtıyorlar.Bunu,teorinin ve tabii ki Marksist-Leninist teorinin önemini gözardı eden dar ve pragmatik bir görüş haline getiriyorlar.Onu kapitalizmin restorasyonu ve emperyalizm ile işbirliği konusunda revizyonizmin işine gelen her şeyin doğru ve iyi olduğunu ispatlamaya yarayan bir şey olarak kullanıyorlar. Bütün bunlar, Mao'nun pratik ile teori,madde ile fikirler arasındaki ilişkiye diyalektik yaklaşımına tamamen zıt olan şeylerdir. Bunlar arasındaki ilişki,revizyonistlerin kafasında olmasa bile,gerçek dünyada diyalektik bir ilişkidir. Mao madde ile bilincin nasıl birbirine dönüştürülebildiğini ve dönüştüğünü ortaya koymuş ve bu temelde maddi dünyanın dönüştürülmesinde bilincin,proleter ideolojisinin ve Marksist-Leninist teorinin önemini,özellikle de sosyalizmi inşa edip Komünizme ilerlemede siyaseti ekonominin önüne koymanın büyük önemini vurgulamıştır.Çin'li revizyonistler ise siyaset yerine kârı ve genelde kapitalist ilkeleri ekonominin önüne koymuşlardır.Bunun yanında revizyonistler,Mao'nun (kültür,eğitim vs.de dahil) tüm üst yapıyı sürekli devrimcileştirme ve bu şekilde de onu komünizme ilerleme aşamasında ekonomik temelin ve bir bütün olarak toplumun devrimcileştirilmesine hizmet eder duruma getirme şeklindeki çizgisini de tamamen çarpıtmışlardır.Bütün bunlar ve Mao tarafından savunulan ve geliştirilen tüm diğer temel ilkeler bir kenara atılmış ve saldırılmıştır. Revizyonistler bu uygulamalarına karşı çıkılmasına da müsaade etmiyorlar.

Çünkü pratiğin (tabii revizyonist pratik) gerçeğin tek kıstası olduğunu söylüyorlar.

P.67. İdeolojik alanda da revizyonistler, komünist ahlak ve halkın düşüncelerinin, değer yargılarının ve yönelimlerinin devrimcileştirilmesi alanlarında Mao'nun önderlik ettiği kazanımları sadece çarpıtmakla kalmayıp açıktan karşı çıkıyorlar. Revizyonistler, Mao'nun "halka hizmet" görüşünün yerine modası geçmiş burjuva "kendine hizmet" görüşünü geçiriyorlar. Halka hizmetten söz ettiklerinde söylemek istedikleri, yeni Çin burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda, söylenen şekilde ve yerde, kafaları önünde ölürcesine çalışmaktır. Mao'nun halka hizmetten anladığı ise tabii ki tamamen farklı idi. Mao, halk kitlelerinin çıkarlarını ve özellikle de devrim yaparak, kendileri de dahil tüm toplumu, proleteryanın dünya görüşü ve çıkarları doğrultusunda ve bilinçli bir şekilde değiştirmeyi, kendi çıkarlarının ve her şeyin üstünde tutmayı öğretmişti. Bunu söylerken de sadece Çin halkını ve Çin devrimini değil, tüm dünyada proleterya ve ezilen halkları ve nihai hedefe, komünizme ulaşmak için yürütülen enternasyonal mücadeleyi aklında tutuyordu.

P.68. Mao bu yoldaki mücadelesini sadece Çin devrimi sırasında sürdürmekle kalmamış, aynı zamanda bu mücadeleyi Sovyet revizyonizmine karşı ve sosyalist Çin'deki revizyonist güçlere ve akımlara karşı mücadelesi sırasında da keskinleştirmiş ve geliştirmiştir. Kruşçef'in SB'nde yeni burjuvazisinin iktidarı ele geçirmesine önderlik ettiği zaman kitleleri ve kadroları yozlaştırıp bölmek ve düşüncelerini köreltmek için kullandığı ideolojik silahların en önemlilerinden birisi de "Gulaş Komünizmi" (★) denilen meşhur palavraları idi. Bununla yaymak istedikleri ise sosyalizmin ve hatta komünizmin özünde, ABD gibi kapitalist ülkeleri bile geride bırakan çok gelişmiş birer "tüketim toplumu" olduğu idi. Bunun, kitlelerin madde ihtiyaçlarını karşılamak için toplumun yeteneğine gereken önemi verip onu geliştirmek şeklindeki doğru ilke ile uzak yakın ilişkisi yoktu. Aksine diğer bireylerle rekabet içinde kendi şahsi tüketimi ve rahatı uğruna yürütülen kördüğüşünün reklamı yapılıyordu. Revizyonistler devrimci mücadeleyi tamamen bir yana bırakarak daha iyi yaşama palavralarını öne çıkardılar. İdeolojik alanda revizyonist çizgi gericilerin ve emperyalizmin savunucusu din adamlarının da işine yaradı ve Marksizmin materyalizminin değil, sadece dinin halkın ahlak, ülkü ve ideallerine cevap verdiğinin propogandasını yaptılar.

P.71. " Revizyonizme karşı mücadelede Mao revizyonizmin SB'nde zafer kazanmasından da önce Uluslararası Komünist Hareketi içinde var olan mekanik materyalist ve dar akımlara da darbe indirdi. Çok defa gerçek ML'ler bile, Lenin'in Sovyet Cumhuriyeti'nin ilk günlerinde özetlediği "Subbotnikler" (sosyalizmi güçlendirmek için çalışan gönüllü işçiler)in tecrübelerini belli bir dereceye kadar

(★) "Gulaş" :Tas Kebabına benzer, acılı bir Macar yemeği.
(b.n.)

unuttular. Lenin o zamanlar, kitlelerin sadece kendileri için değil fakat tüm toplumun ilerlemesi ve komünist bir dünyanın yaratılması için çalıştığı yerde komünizm - min başlayacağını belirtmişti. Mao'nun yeniden ele alıp daha da geliştirdiği işte bu anlayış idi. Çin'li revizyonistler ise işte bu komünist ahlak ve dünya görüşünü sistematik bir şekilde çarpıtıp açıkça reddediyorlar. "

P.72.

" Siyasi alanda ise Çin'li revizyonistler sosyalist toplum hakkında Mao'nun çığır açan şu öğretilerine açıktan saldırıyorlar; sosyalizm, kapitalizm ile komünizm arasında oldukça uzun bir dönemi kapsar; tüm sosyalizm boyunca hem halk arasındaki, hem de halk ile düşman arasındaki çelişkiler devam eder. Sınıf çelişkileri ve sınıf mücadeleleri ve en önemlisi de proleterya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkiler ve mücadele devam eder. Bu nedenle ve buna ek olarak da genelde dünyada emperyalizm ve sömürücü sınıfların varlığı yüzünden, bütün sosyalist geçiş dönemi boyunca kapitalist restorasyon devam eder. Mao sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin esas halka olduğunu, proleteryanın komünizme geçebilmek için bu esas halkayı kavraması gerektiğini belirtmişti. Çin'li revizyonistlerin korktukları, nefret ettikleri ve saldırdıkları şey de budur. Böyle davranmakta da haklıdır lar. Mao'nun öğretilerinin yerine, özünde Sovyet revizyonistlerinin ve diğer döneğin çok önceden ileri sürdükleri, sosyalizm ile kapitalizm arasında hiç bir gerçek ayırım yapmayan şu tezi ileri sürdüler : Sosyalizm devlet mülkiyetidir ve devlet halka emeğine göre para öder. Böylesi bir sosyalist toplumun dış görünüşü ne olursa olsun, kapitalist toplumdaki hiç bir farkı yoktur. Proleterya sömürülen maaşlı köle olmaya devam eder. Üretim araçları ve üretimin örgütlenmesinde kontrol hakkı elinden alınmıştır. Hakim burjuvazi tarafından kanı emilmektedir. "

P.73.

" Bu revizyonistlere karşı mücadelede Mao'nun hayatının son yıllarında özellikle üzerinde durduğu bir nokta da, sosyalist üretim ilişkilerinin kendi bağrında, kapitalist üretim ilişkilerinin kalıntılarından (özellikle de ücretlerde ve iş bölümünde "burjuva hakkı"nın) var olmaya devam ettiği noktasıdır. Mao revizyonistlerin "burjuva hakkı"nı ve eski toplumdaki kalma toplumsal eşitsizlikleri mutlaklaştırdıklarını vurgulamıştı. Revizyonistler özellikle de "herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre" şeklindeki sosyalist ilkeyi savunma adına, bu eşitsizlikleri genişletmeye, hatta iş bölümünü (özellikle de kafa ve kol emeği arasındaki farkı) sıkı bir şekilde uygulayarak sosyalist üretim ilişkilerini kapitalist üretim ilişkilerine dönüştürmeye ve böylece de kalifiye işçilerin ve entellektüellerin, kol emekçilerinin emeğine, yüksek maaşlar, ikramiyeler vs. şeklinde el koymalarını sağlamaya çalışıyorlar. "

p.74.

Mao hem bu revizyonist çizgiye, hem de SB'nde revizyonizmin zaferinden daha önceleri ortaya çıkan bazı mekanik materyalist akımlara karşı mücadele içinde, mülkiyet sistemi her ne kadar üretim ilişkilerinin en önemli bölümü olsa da, üretim ilişkilerinin diğer yönlerinin (dağıtım sistemi, iş-bölümü) ve üst yapının ve özellikle de

ideolojik ve siyasi çizginin mülkiyet sistemi üzerinde etkisi olduğunu belirtmişti. Eğer bu alanlarda burjuva çizgisi ve siyaseti hakim hale gelirse, sosyalist mülkiyet (ya da devletin ve kollektif çiftliklerin toplu mülkiyeti), özünde kapitalist üretim ilişkileri olan bir dış görünüş ya da formalite haline getirilebilir. Mao SB'nde revizyonistler iktidarı ele geçirdiğinde olanın ve sosyalist Çin'in kendisinde de ekonominin bir çok kesiminde görülenin tam da bu olduğunu ortaya koymuştu. Tabii Çin'de bu oluşum, revizyonizmin iktidarı ele geçirmesiyle şimdi tam sürat ilerliyor.

P.75. Bu nedenlerle Mao "burjuva hakkı"nı ve genelde toplumdaki eşitsizlikleri göklere çıkarıp genişleten revizyonist çizgiye doğrudan karşı çıktı, bunları mümkün olduğu kadar kısıtlamaya çalıştı, ve "herkesten yeteneğine göre herkese ihtiyacına göre" komünizm ilkesine doğru ilerlemek için bilinçli bir şekilde mücadele etti. Aynı zamanda da, sadece ve sadece komünizmin maddi ve ideolojik şartlarının oluşması ile böylesi toplumsal eşitsizliklerin sona ereceğini, sosyalizm dönemi boyunca bunların sadece kısıtlanabileceğini, bunların varlığının ve ideolojik yansımalarının yeni burjuvazi için önemli bir kaynak oluşturduğunu ortaya koydu. Bu yüzden, bir yandan bu konularda revizyonist çizgiye ve belli siyasetlere karşı sürekli mücadele ederken, diğer yandan da, özellikle parti'nin üst kademelerinde olan ve kendilerini yaratan bu eşitsizliklerle bunların ideolojik yansımalarını korumaya kararlı olan yeni burjuvaziye karşı uzun dönemli bir mücadele yürütmek gerekir. Çin'li revizyonistlerin iktidarı alır almaz bu çizgiye karşı azgın bir saldırıya girişmeleri hiç te şaşırtıcı değildir."

P.76. Çin'liler bir çok şey gibi Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'e bu önemli katkısını da çarpıtıyorlar ve "proleterya diktatörlüğü"nden arasına söz etmelerine rağmen onu tamamiyle gözardı ediyorlar.

P.77. "Çin'li revizyonistler BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi) ne de azgınca saldırıyorlar. Kültür Devrimi sosyalizm şartlarında yürütülen misli görülmemiş bir devrimci hareketti. Proleterya diktatörlüğünü güçlendirerek ve toplumun her kesiminde sosyalist devrimi sürdürerek revizyonistlerin iktidarı ele geçirip kapitalizmi restore etmesini engellemeyi amaçlamış ve bunu on yıl kadar bir süre için başarmıştı. Kültür Devrimi, proleterya diktatörlüğü şartlarında devrimin devam ettirilmesi teorisinin güçlü bir şekilde uygulanması idi. Kültür Devrimi ile yüz milyonlarca kişi devrimci mücadeleye çekilmiş, on milyonlarca sınıf bilinçli savaşçı öne çıkmış, tüm dünyada ise proleterya devrimi ve ML'in ilkeleri büyük ölçüde yayılmıştı. Çin'li revizyonistler ise bu büyük devrimin bir "facia" bir "felaket" olduğunu söylüyorlar. Bu da Kültür Devrimi'nin uluslararası proleterya için ne kadar önemli olduğunu ispatlıyor. Ne Çin'li revizyonistlerin iktidarı ele geçirmeleri, ne de Kültür Devrimi'ne azgın saldırı ve küfürleri, Kültür Devrimi'nin dünya çapındaki tarihi öneminden hiç bir şey kaybettirmiyor.

P.78. Çin'li revizyonistler uluslararası alanda da bu yeni burjuva hakim sınıfın dar milliyetçi çıkarları doğrultusunda pragmatik bir çizgi izliyorlar. Bu konuda da çoğu zaman karşı-devrimci siyaset ve eylemlerini maskeleyebilme için Mao'nun adını ve prestijini kullanmaya çalışsalar da, gerçekte Mao'ya temelden karşı çıkıyorlar. Her ne kadar Mao son zamanlarda Sovyet sosyal-emperyalizminin sosyalist Çin için esas tehlike oluşturduğunu doğru bir şekilde tespit ettiyse de, her ne kadar emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiyi bu temelde kullandıysa da ve her ne kadar biz Mao'nun bu konuda bazı hatalar işlemiş olabileceği ihtimalini itiraf etsek de, Mao'nun her yerde devrimci mücadeleleri desteklemeye devam ettiği ve sonuna kadar katı bir proleter enternasyonalist olarak kaldığı bir gerçektir. Mao ve Çin'li devrimciler, 2. Dünya Savaşı'nda (o zamanlar sosyalist bir ülke olan) SB'nin, ABD, Fransız ve İngiliz emperyalistleri ile belli anlaşmalar imzalamaya yolları aradığı zamanlar Mao'nun vurguladığı ilkeyi savunmaya devam ettiler. Mao şöyle diyor: "Kapitalist dünyadaki halkın, böyle bir tavizden yola çıkarak, kendi ülkelerinde tavizler vermeleri gerekmez. Bu ülkelerde halk kendi şartlarına uygun mücadeleler yürütmeye devam etmelidir." ("Günümüz Uluslararası Durum Üzerine Bazı Görüşler", S.E.Cilt 4, sf.87. İngilizce baskı). Mao bu ilkeyi sonuna kadar savunmaya devam ettiği halde Çin'li revizyonistler bu ilkeyi ve genelde devrimci ilkeleri ayaklar altına alıyorlar."

(.....)

P.109. "Çin'de geriye dönüşü takiben ortaya çıkan bir çok gelişme içinde ve özellikle de Uluslararası Komünist Hareket içindeki gelişmeler içinde AEP (Arnavutluk Emek Partisi) nin Mao Zedung Düşüncesi'ne ve Mao Zedung'un Çin devrimi ve Uluslararası Komünist Hareket içindeki önderliğine karşı başlattıkları oportunist saldırı önemli ve oldukça zarar verici olmuştur. Arnavutluk liderleri, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin aynısı tavırları takınıyorlar ve subjektif olarak olmasa da objektif olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerine yardım ediyorlar ve Uluslararası Komünist Hareket içinde bazı güçler arasında var olan karışıklık ve yanlış yönelimleri körüklüyorlar.

P.110. Bu saldırı, sadece Mao'nun Çin'deki anti-emp. demokratik (yeni demokratik) devrimin zaferinden sonraki dönemdeki çizgi ve önderliğine değil, aynı zamanda da daha önceki ve esas olarak ta Çin devriminin bu aşamasının tümü boyunca çizgi ve önderliğine de yönelmektedir.

P.111. Mao köylü ayaklanmalarının Çin'deki genel devrimci gelişme açısından büyük önemini doğru bir şekilde kavradığı ve Çin devriminin esas olarak kırlarda gelişeceğini doğru bir şekilde tespit ettiği için, Arnavutluk liderleri onu devrimde proleteryanın önderliğini reddetmekle ve bunun yerine köylülerin önderliğini geçirmekle suçluyorlar."

(..... ..)

P.123. "Bu anlamda (revizyonizmin kaynağı ve karakteri konusunda ...ç.n.) Arnavutluk liderleri "Mao Zedung Düşünce"si

ne ve Mao Zedung'un Çin devrimi ve Uluslararası Komünist Hareket içindeki önderliğine en azgın oportunist saldırılarını yöneltiyorlar.

P.124. Mao,yeni demokratik devrimin zaferinden sonra sosyalizme geçiş döneminde, özellikle de milli burjuvazi arasını da kapitalin bazı kesimlerinin kısmi ve kısıtlı rolünü tanıdığı için Arnavutluk liderleri onu kapitalizmin gelişmesini mümkün ve sosyalizme ilerlemeyi imkânsız kılmakla,burjuva demokratik bir rejimin kurulmasını desteklemekle suçluyorlar.Gerçekte ise Mao,tarım ve endüstride sosyalist sektörün kapitalist sektör üzerinde zafer kazanmasına ve 1956'ya kadar süren 7 yıl içinde sosyalist dönüşümün esas olarak sağlanmasına önderlik etmişti.

P.125. Bu büyük zaferi takiben Mao,sosyalist toplumun kendi içindeki çelişkilerin yeni burjuvaziyi ortaya çıkardığını ve mülkiyetin (esas olarak) toplumsallaştırıldığı şartlarda bu yeni burjuvazinin eski kapitalist unsurlardan daha büyük bir tehlike oluşturduğunu ve devrimin esas hedefini oluşturduğunu ortaya koydu.Bunu kavramayan ya da kavramak istemeyen Arnavutluk liderleri,sosyalizm şartlarında burjuvazi,esas kaynakları ve tehlikesi konusunda mekanik bir tavır takınıyorlar.İşte bu yüzden ve de Mao'nun proleterya diktatörlüğünün hedefi olan burjuvazi ile sınıf olarak mücadele ederken,Çin şartlarında,yurtsever bir tavır takınan ve sosyalizme karşı çıkmayan belli burjuva demokrat kişilerle ve güçlerle birleşmesinden yola çıkarak Arnavutluk liderleri Mao'nun burjuvazi ile uzlaştığını ileri sürüyorlar.Gerçekte ise Mao,burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulanmasında- üst yapıyı ve ekonomik temeli burjuvazinin zararına proleteryanın sınıf çıkarları doğrultusunda kontrol edip dönüştürmekte- ve bu diktatörlük şartlarında sosyalizmi güçlendirip komünist ekonomiye doğru ilerlemekte ve böylece de uluslararası proleteryanın yeni yeni kazanımlar elde etmesinde Çin proleteryasına önderlik etmişti.

P.126. Dahası,Mao,mülkiyetin (esas olarak) toplumsallaştırıldığı ve partinin hem sosyalist devlete önderlik eden siyasi merkez,hem de ekonomiyi(ki bunda da belirleyici sektör devlettir) yönlendiren ana güç olduğu şartlarda,önder güç olarak parti ile,önderliğindeki işçi sınıfı ve kitleler arasındaki çelişkinin,eski toplumdan,tamamiyle komünizme sınıfsız bir topluma geçiş dönemi olan sosyalist toplumu karakterize eden çelişkilerin yoğunlaşmış bir yansıması olduğunu misli görülmemiş bir şekilde ortaya koydu.Mao,bu nedenle partinin bir tarafta önder rolünü oynamaya devam etmesi gerektiğini belirtir.Fakat aynı zamanda diğer yanda da partinin kendi içinde ve özellikle de üst makamlarında,Mao'nun deyimiyile "kapitalist yolcular" arasında,yeni burjuvazinin kendini en yoğun şekilde göstereceği ve bu yeni burjuvazinin çekirdeğinin ve önderlerinin ortaya çıkacağı sonucu na vardı.Mao,bu güçleri ve proletaryadan iktidarı alabilmek ve kapitalizmi restore edebilmek amacıyla oluşturdukları gerici sosyal temellerini yıkmak için,bu "kapitalist yolcular"ın revizyonist çizgi ve eylemlerine karşı mücadele etmenin ve kitlelerin bilinçli eylemini

geliştirip onları toplumun her alanında siyasi ve ideolojik mücadelede harekete geçirerek ve bu arada da bu mücadeleyi esas olarak yönetici kademelerdeki revizyonistlere karşı yönlendirerek toplumu ve onun bir parçası olarak da partinin kendisini sürekli olarak devrimci lestimek gerektiğini ortaya koydu. Arnavutluk liderleri bundan yola çıkarak Mao'nun partinin proleter niteliğini ve önder rolünü reddedip mahvettiğini ve parti içinde iki çizgiye "müsade ettiğini" ileri sürüyorlar. Gerçekte ise iki çizgi iradeden bağımsız olarak, Mao ya da herhangi birisi "müsade etse" (ya da "etmese") de var olacaktır. Mao da, devrimin sürdürülmesi için partinin proleter karakterinin ve önder rolünün korunup güçlendirilmesi amacıyla proleter çizgisinin burjuva çizgisine karşı mücadelede zafer kazanmasına önderlik etmiştir.

P.127. Son olarak ta Mao, BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi) sırasında Çin'li ML'lelere ve devrimci kitlelere önderlik etmiştir. BPKD milyonlarca halkı harekete geçiren bir siyasi ayaklanma idi. O sosyalist toplumun kendi bağrında ortaya çıkan gerçek bir siyasi devrim idi. Bu devrimle-biri Liu Shao-chi, diğeri de Lin Piao tarafından yönlendirilen-iki revizyonist karargah teşhir edilip yıkılmıştı. Partinin kendisi ile birlikte, parti içinde ve dışında milyonlarca halkın bilinci de dahil olmak üzere, üst yapının ve ekonomik temel devrimcileştirilmesi yönünde dev adımlar atılmıştı. Bu yüzden (bir zamanlar Kültür Devrimi'ni ve genel olarak Mao'nun önderliğini göklere çıkaran) Arnavutluk liderleri şimdi Kültür Devrimi'nin ve bunda Mao Zedung'un önderliğinin gerçekte tam bir kaos, bir saray entrikası ve darbesi olduğunu söylüyorlar. Gerçekten de devrimler her zaman için büyük kaoslara içerir. Her devrimde olduğu gibi, Çin halkı Kültür Devrimi'nin yükseldiği zamanda, "normal" ya da "sakin" geçen uzun yıllar boyunca öğrenebilecekleri, şeylerden çok daha fazla şeyler öğrendiler. BPKD proleterya diktatörlüğü şartlarında burjuvazi ile proleterya arasında gerçek bir sınıf mücadelesi idi. Çin'de geçici bir zafer kazanan revizyonizm, bu zaferini BPKD'ni yenerek ve onun kazanımlarını ters yüz ederek kazanmıştır. Tüm bu nedenlerden ötürü BPKD büyük öneme sahip tarihi bir olay ve revizyonizm ile mücadelede ve sosyalist devrimi yerine getirmede kitleleri harekete geçirmenin temel aracı olarak kalmaya devam etmektedir."

(Bundan sonra Arnavutluk liderlerinin Mao'ya saldırılarında, Sovyet sosyal-emperyalistleri ile ve Çin'li revizyonistlerle birleştikleri işlenmekte, sosyalist toplumda sınıf mücadelesi konusunda Arnavutların kendilerinden önce Stalin tarafından işlenmiş olan hataları devam ettirdikleri söylenmektedir. İki çizgi konusunda Arnavutluk liderlerine karşı görüşler sıralanmakta ve iki çizginin parti içinde var olacağı belirtilmektedir. Devamla ise :)

P.138. "Tüm bu nedenlerden ötürü Mao Zedung sorunu Uluslararası Komünist Hareket içinde temel bir ayırım noktasıdır. İlke Mao Zedung'un, proleter devriminin ve ML'in gelişmesine yaptığı önemli katkıları savunup savunmama (Mao Zedung, sosyalizme yönelen anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genel olarak askeri strateji, felsefe, proleterya diktatörlüğü şartlarında

devrimi sürdürme ve üstyapıyı devrimcileştirme ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadele konularında Marksizm-Leninizm'e katkı yapmıştır), bu şekilde de ML'in kendisini savunup savunmama sorunudur. Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizm'den farklı bir şey değildir. O, emperyalizm ve proleter devrimleri çağından farklı yeni bir çağın Marksizm-Leninizm'i de değildir. Mao Zedung Düşüncesi, ML'in pek çok cephede zenginleştirilip geliştirilmesi ve son bir kaç on yıllık proleter devrimlerinin tarihi tecrübelerinin teorik bir özümlemesini oluşturmaktadır. Mao Zedung'un katkılarına savunup bunlara dayanmadan revizyonizmi ve genel olarak emperyalizmi ve gericiliği yenmek mümkün değildir. "

(Yazıda İki Süper Güç ve Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi Üzerine getirilenler genel olarak bunlardır. Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi üzerine olan ikinci kısımda sayfa kenarındaki numaralar, yazının orijinalindeki paragraf numaralarıdır.)

(Bu "özet" Aralık 1980'de hazırlanmıştır.)

belge 3

Hindistan Komünist Partisi /Marksist-Leninist Yeniden İnşa Komitesi'nin "Taslak"a eleştirisi

Uluslararası Komünist Hareketin Karşılaştığı temel İdeolojik ve Siyasi konular Üzerine Biraz Daha...

Daha önce yayınladığımız "Uluslararası Komünist Hareket'in Karşılaştığı Temel İdeolojik ve Siyasi Sorunlar" başlıklı yazımız,bugün önümüzde duran sorunlara nasıl yaklaştığımızı açıkça ortaya koymaktadır.Aslında bu ilk yazının önemli bir bölümünü partimiz içindeki mücadele sonucu ortaya çıkan ve bu konularda ki tavrımızı açıkça ortaya koyan görüşler oluşturmakta idi.Buna ek olarak ta,ABD/DKP(Amerika Birleşik Devletleri-Devrimci Komünist Parti) ve ŞDKP (Şili Devrimci Komünist Parti) tarafından ortaklaşa hazırlanan "Marksist-Leninist'lerin Birliği ve UKH'in Çizgisi için Temel İlkeler Üzerine Taslağın Anahatları" başlıklı yazıya (1) cevaben,günümüz dünyasındaki durum ve yeni tip saldırıları karşı "MZ D" (Mao Zedung Düşüncesi)nin savunulması konularındaki görüşlerimizi de bunlara ekledik.Fakat adı geçen partiler tarafından hazırlanan daha geniş "Tartışma Yazısı Taslağı"(2),Konferansa katılma durumumuzun olmadığı da göz önüne alınırsa,bizi yeni bazı açıklamalar yapmaya zorladı.

Daha önceki yazımızda,tasarıyı hazırlayanların, (Enver Hoca) revizyonizminin etkisi altında "MZ D"ne karşı üstü örtülü saldırıda bulduklarını belirtmiştik.Yeni çıkan geniş yazıda bu etkilenmenin ne kadar köklü ve geniş olduğunu göstermektedir.Bu konferansa hazırlık olarak başlatılan tartışmaların ta başından beri bu sorunu ciddi bir şekilde ortaya koymuş ve bu iki partinin tavrılarının ilkelerden taviz olduğunu belirtmiştik.Buna karşılık çeşitli seviyelerde (kişisel olarak ya da yazışma yoluyla) tartışmalara katılan yoldaşlar bu tavrılarını savunmaya çalışarak şöyle dediler :

" Bir Parti ya da örgütü oportunistlerden ayıran şey, bunların isminin sonuna "M-L-MZ D" kelimelerini koyup koymaması değildir (ki Çin yanlısı bazı sosyal - şöven güçler de aynı şeyi yapıyorlar). Önemli olan bunların pratikte (teorik alandaki mücadele de dahil olmak üzere) bu çizgiyi savunarak uygulayıp uygulamadıklarıdır" (Frank Lee,ABD/DKP MK Adına,1 Haziran 1980 Tarihli Mektup).

Biz böylesi oportunistce açıklamalara kanmayı reddettik.Birincisi "M-L-MZ D"sadece kelimeler meselesi değildir. Böylesi "kelimeler" ile oynamamak gerekir.Bunu şeklen bile savunamayacak olan kişiler özünü de hiç bir zaman savunamayacaklardır.Kruşçev ve Brejnev de Marksizm-Leninizm'i sözde savunduklarının söylemektedirler,o halde gerçek devrimciler böylesi "kelimeler"den vazgeçebilirler şeklindeki bir anlayış ne kadar sakatsa, bazı Çin yanlısı sosyalist güçlerin bile Marksizm-Leninizm'i

"MZ D"ni sözde savunduklarını söylemek de o derecede sakattır.

Bu yoldaşların "MZ D"ni ne sözde ne de özde savunmaya niyetli olmadıkları yolundaki şüphelerimiz şimdi açıkça ispatlanmıştır. Önümüzdeki belge bunun açık bir ispatıdır. Burada bu uzun yazının derinliğine bir değerlendirmesini ve eleştirisini yapacak değiliz. Buna hazır da değiliz. Burada belgede "MZ D"nin devrimci özünü tamamen gözardı eden bazı noktalara değineceğiz. Fakat bunu yaparken de, "UKH"nin bugünkü durumunda, bu konferansın ve sunulan yazının, "UKH"nin gelişmesi yönünde atılmış önemli bir adım olduğu gerçeğini gözardı etmiyoruz. "UKH"ni oluşturan gerçek ML'lerin karşılaştığı bugünkü durumun ciddiye alınması ve karmaşıklığının farkındayız. Bu güçler iki cephede, Çin'de Teng-Hua kliği, Arnavutluk'ta ise Enver Hoca tarafından temsil edilen revizyonizmin iki yeni çeşidine karşı, zorlu bir mücadele yürütmek zorundadırlar. Bu ideolojik mücadele ilk olarak Çin'li revizyonistlere karşı başlatıldığı için, gerçek ML'lerin çoğunlu AEP (Arnavutluk Emek Partisi) den önderlik beklemişler ve ondan büyük ölçüde etkilenmişlerdi. Fakat Arnavutluk liderliğinin gerçek yüzü ortaya çıktığında, bazı Marksist-Leninist örgütler bunların etkisinden kurtulup, bunlara karşı da zorlu bir ideolojik mücadele başlatabildiler. Bu süreç bugün de devam etmektedir. Bu şartlarda bu konferansa atılmış büyük bir adım olarak değerlendiriyoruz. Bu anlamda da konferansı destekliyoruz. Aynı zamanda da bir çok gerçek ML partilerin ya da kişilerin halen daha Arnavutluk'tan etkilenmeye devam ettiklerini görebiliyoruz. Bu yüzden de kendini değişik şekillerde ve değişik derecelerde ortaya koyan bu akıma karşı ilkel bir mücadele yürütmeye kararlıyız. "MZ D", bir yanda Teng-Hua kliği, diğer yanda ise Enver Hoca tarafından özde aynı olmasına rağmen, iki değişik açıdan saldırıya uğramıştı. Konferans öncesi sunulan yazının, "MZ D"ne üstü örtülü bir şekilde Arnavutluk tipi bir saldırı olduğu görüşündeyiz.

Yazıda doğru bir şekilde belirtildiği gibi "Mao Zedung sorunu, UKH içinde can alıcı bir ayırım çizgisidir". İşte yazı ile temelde ayrıldığımız nokta da tam da burada. Sorun sadece Mao Zedung sorunu değil aslında şu anda can alıcı olan "MZ D" sorunudur. "MZ D"ni savunma görevi, bugün "UKH"nin önünde duran en önemli görevdir. "MZ D"ni savunabilmek için her şeyden önce onu doğru bir şekilde tarif etmemiz gerekir. Yazıda şöyle deniyor :

"MZ D, ML'den farklı bir şey değildir. O, emperyalizm ve proleter devrimleri çağından farklı yeni bir çağın ML'i de değildir."

Bu tarif olumsuz bir tariftir. Bu tarif Mao Zedung'un ML olduğunu söylemektedir. Devamla ise şöyle deniyor :

"MZ D, ML'in pek çok cephede zenginleştirilip geliştirilmesi ve son bir kaç on yıllık proleter devrimlerinin tarihi tecrübelerinin teorik bir özümlemesini oluşturmaktadır."

Bir önce söylenenler, bu son söylenenleri yadsımaktadır.

Görüşümüzce, Leninizm'in Stalin tarafından emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm'i olarak tarif edilmesi bugün de geçerliliğini korumaktadır. Aynı zamanda, 1973'de yapılan ÇKP (Çin Komünist Partisi) 10. Kongresinin, 9. Kongrede yapılan "MZ D, emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin ise

dünya çapında zafere ilerlediği çağın ML'idir " şeklindeki tarifi dolaylı olarak reddettiği ve çağın halen daha emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu vurguladığı görüşündeyiz. Stalin'in tarifini mekanik ve formal bir şekilde kavrayanlara göre çağımızda Leninizm'den başka hiç bir şeyin yeri yoktur. Bunlara göre " MZ D ", çağımızda Marksizm-Leninizm'den farklı bir şey olarak var olamaz. Stalin'in tarifinin sadece kelime anlamını ele alanlar ancak böyle bir şey ileri sürebilirlerdi . Fakat günümüz dünyamızdaki gerçeklere bir baktığımızda durumun Lenin'in devrimci harekete önderlik ettiği zamanki durumdan çok daha farklı olduğunu kabul etmek zorunda kalırız. Lenin her ne kadar sosyalist toplumda yeni burjuvazinin ortaya çıkma ihtimaline değindiyse de, Stalin sosyalist dönemde sınıf mücadelesi meselesini mekanik bir şekilde kavradı. Bu yüzden de Stalin'in Leninizm tarifi gerçekte bu mekanik kavrayışa dayanıyor du ve Leninizm'in çağımızdaki tüm sorunları çözebileceğini ya da halihazırda çözmüş olduğu anlayışı taşıyordu. Hayat durumun hiç de böyle olmadığını gösterdi. Şimdi, sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyon meselesi, sadece bir tehlike değil, fakat bugüne kadar var olan sosyalist ülkelerin tümünü de yutmuş olan bir gerçektir.

O halde, sosyalizmin, bu tarihi aşamanın, yeni bir tarifi gerekliydi. Mao Zedungbunu şöyle formüle etti :

" Sosyalist toplum, oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsar. Bu tarihi dönem boyunca sınıflar, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi var olmaya devam eder. Sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele ve kapitalist restorasyon tehlikesi vardır. Bu mücadelenin uzun ve karmaşık bir niteliği olduğunu görmeliyiz."

↓ Stalin'in anlayışına ters düşen bu tarif gerçek hayatta tamamiyle doğru olduğunu ispat etmiştir. Stalin'in formülasyonunun kelime anlamına mekanik bir şekilde sarılacak olursak, sosyalizm tarihi dönemi hakkında Mao'nun formülasyonunu reddetmemiz gerekirdi. Burada karşımıza yeni bir sorun çıkıyor. Bir yanda Stalin'in formülasyonu geçerliliğini hala korumaktadır, çünkü Leninizm hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan çağımızın çığır açıcısı olmuştur. Fakat bugün, bu çağın çok uzun ve karmaşık bir çağ olduğunu ve Leninizm'in tek başına bu çağın tüm sorunlarını çözemeyeceğini görebiliyoruz. Tüm bu sorunların üstesinden gelebilecek, nitel olarak yeni bazı formülasyonlara gereksinim var. İşte " MZ D ", uluslararası proleteryanın son bir kaç on yıldır özümlediği tüm bu yeni formülasyonları içermektedir. Fakat yine de " MZ D " nin de çağımızın tüm sorunlarını çözeceği şeklinde hayallere kapılmamak gerekir. Çağımızın çok daha karmaşık olduğunun ve " MZ D "nin, içinde bulunduğumuz dönüm noktasında uluslararası proleteryaaya yol gösterebilecek olan bu yönde atılmış sadece yeni bir adım olduğunun da farkındayız. Biliyoruz ki, çağımızda çözülmemiş daha bir çok sorunlar vardır ve dünya proleteryası yeni formülasyonlar ve yollar bulmak zorundadır.

→ Bütün bu gerçekleri gözönüne aldığımızda, nasıl ki, Leninizm Marksizm'in gelişmesinde bir üst aşama ise, " MZ D "nin de aynı şekilde ML'in gelişmesinde yeni bir aşama olduğunu kabul etmemiz gerekir. " MZ D " bu anlamda ML'den daha farklı bir şeydir. " MZ D "nin zamanımızın ML'i olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. Bu nedenle "M-L-MZ D" formülasyonu geçerli bir

formülasyondur. Sunulan yazı ise özenle bu formülasyonu red - detmeye çalışmaktadır. Yazıyı yazarlar aslında, " MZ D " ni bir kenara bırakmak için, Stalin'in formülasyonlarını mekanik bir şekilde savunan Arnavutluk çizgisinin peşinden gitmekte - dirler.

Daha önce de söylediğimiz gibi, "MZ D"ni sözde savunamayanlar, özde de savunamazlar. Arnavutluğun "MZ D"ne saldırısının bir yönünü, dünya devriminin ileri götürülmesinde sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki milli kurtuluş mücadelelerinin önemi ni küçümsemek oluşturmaktadır. Aslında dünya devrimi davasını ileri götürmekte milli kurtuluş mücadelelerinin önemini ilk vurgulayan Lenin olmuştu. Mao, Lenin'in bıraktığı yerden bunu devraldı ve "Uluslararası Komünist Hareket" tarafından tüm dünyada sömürge, yarı-sömürge ülkeler devrimlerinin yolu olarak kabul edilen Yeni Demokratik Devrim'in teori ve pratiğini geliştirdi. Lenin ve Mao'nun bu formülasyonları, sömürge, yarı sömürge ülkelerin tekelci finans kapital tarafından sömürsü devam ettiği sürece, gelişmiş kapitalist ülkelerde proleter devrimi imkanının çok zayıf olduğunu vurgulayan Lenin'in emperyalizm konusundaki temel tezinin birer devamı idi. Bu nedenle Çarlık Rusya'sı gibi zayıf halkalarda ve daha sonra da Çin gibi yarı-sömürge ülkelerdeki devrimler dünya proleteryanının önünde duruyordu. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra en azından bir yirmi yıl kadar, gelişmiş kapitalist (emperyalist) ülkeler hem ekonomik hem de siyasi alanda sözde bir istikrar sağladılar. İşte bu nedenle, ÇKP tarafından hazırlanan "UKH'in Genel Hattı Hakkında Teklif " yazısında şöyle deniyordu :

" Çağdaş dünyadaki değişik tipteki çelişkiler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş alanlarında yoğunlaşmıştır. Buralar emperyalizme en kolay darbe vurulabilecek alanlar ve emperyalizme doğrudan darbeler vuran dünya devriminin fırtına merkezleridir." (1963)

O günden bugüne dünyada bazı temelden değişiklikler ortaya çıkmıştır. Sovyet sosyal-emperyalizminin, ABD hakimiyetindeki emperyalist bloğa rakip olarak ortaya çıkması, emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirdi. Son yirmi yıldır, özellikle Çin Hindii'nde, Afrika'daki sömürgelerde ve Latin Amerika'daki milli kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi ve hatta İran gibi en tutucu ülkelerdeki ayaklanmalar dünyadaki durumun değişmesinde önemli birer rol oynamışlardır. Tüm bu mücadeleler emperyalist güçlere önemli darbeler vurmuş ve emperyalist ülkelerde de sürekli ekonomik ve siyasi krizler yaratmıştır. Emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde de yeni devrimci durum yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Bu, uluslararası proleteryanın gözönüne alması gereken yeni bir durumdur. Fakat aynı zamanda, bu yeni ortaya çıkmakta olan durumun, bugüne kadar var olan uluslararası durumu henüz nitel olarak değiştirmedini de unutmamalıyız. Çünkü emperyalist ülkelerde ortaya çıkmakta olan bu yeni durumun yaratılmasında belirleyici rolü halen milli kurtuluş mücadelelerinin gelişmesi oynamaktadır. Aynı şekilde, her ne kadar da gelişmiş kapitalist ülkelerde ekonomik ve siyasi krizler derinleşiyor ve böylece devrim için objektif şartları yavaş yavaş yaratıyorsa da bu ülkelerin çoğunda devrimin subjektif güçleri ya hiç yoktur, ya da oldukları yerlerde ise, ya çok zayıftır, ya da embriyon halindedir. Fakat diğer yanda sömürge, yarı-sömürge ülkelerin bir çoğunda devrim için uygun şartların hızla olgunlaşmasına

paralel olarak devrimci hareketler de gittikçe yükseliyor. Bu nedenle, dünyadaki duruma damgasını vuran baş (principal) çelişkinin hala daha ezilen uluslarla, Sovyet sosyal-emperyalizmi ile ABD emperyalizmi tarafından başı çekilen emperyalizm arasındaki çelişki olduğu görüşündeyiz. Fakat aynı zamanda dünyadaki genel durumda nitel bir değişiklik imkanını da gözardı etmiyoruz. Yukarıda sözü edilen çelişkinin keskinleşmesi yüzünden, özellikle de iki süper güç, Sovyet sosyal-emperyalizmi ve ABD emperyalizmi tarafından başı çekilen iki emperyalist blok arasındaki çelişki şeklinde kendini gösteren emperyalist ülkeler arası çelişkiler de gittikçe keskinleşiyor. Bu nedenle, bu çelişkinin uluslararası alanda baş çelişki haline gelmesi ve bu şekilde de yakın bir gelecekte 3. Dünya Savaşı'na yol açması ihtimalini de gözardı edemeyiz. (3. Dünya Savaşı ihtimali konusundaki tavrımız, daha önceki yazımızda açıklanmıştır.)

Sunulan yazı, günümüz dünyasındaki durumu böyle ele alacağı yerde, emperyalistler arası rekabeti "uluslararası durumu belirleyen en önemli faktör" olarak görüyor. Bunun sonucu olarak da 3. Dünya Savaşı ihtimali konusundaki bir panik havası yaratıyor. Fakat yazı, dünya savaşının kaçınılmazlığı konusunda, savaşın devrimlerle önlenmeye çalışılması, ya da böylesi bir savaş durumunda devrimci mücadelenin yürütülmesi şeklindeki doğru Leninist çizgiyi savunmaktadır.

Günümüz dünyasındaki devrimci mücadeleler incelenirken yazıda yine ciddi bir hata yapılıyor. Yazının yazarları, iki değişik tipteki ülkede devrimin iki değişik yolunu, yani "kapitalist, emperyalist ülkelerde proleter sosyalist devrim ile sömürge (yarı-sömürgeler de dahil) ve bağımlı ülkelerde anti-emperyalist demokratik devrim"i doğru bir şekilde belirtiyorlar. Fakat bu iki tip devrime de eşit derecede önem veriyorlar. Bu iki tip devrimden hangisinin günümüz dünyasında belirleyici rolü oynadığının belirlenmesini gerekli görmüyorlar. Bu iki tip devrim karşılıklı olarak birbirine bağlıdır ve birbiriyle diyalektik bir ilişki içerisindedir. Herhangi bir özel durumda bu iki tip devrimden birisi belirleyici rolü oynayacaktır. Yazıda bu yön bilerek gözardı edilmekte ve bu sorun hakkında aşağı yukarı Arnavutluğun tavrına benzer mekanik bir tavır takınılmaktadır.

Yazıda Yeni Demokratik Devrim formülasyonu bilerek kullanılmamaktadır. Burada, ÇKP'nin 1963'deki "Genel Hat" belgesinin de Yeni Demokratik Devrim'den söz etmediği belirtilebilir. Fakat meselelere değişik açılardan bakmak gerekiyor. Mao Zedung Düşüncesi'nin değişik yönlerden saldırıya uğradığı bir dönemde, "MZ D" nin önemli bir parçası olan Yeni Demokratik Devrim formülasyonunu savunmak ML'lerin görevidir. Yazı bu noktada da Arnavutluk revizyonistleri ile birleşmektedir.

Aynı şekilde yazıda yarı-sömürge ülkelerde anti-emperyalist mücadelelerin özellikleri incelenirken, anti-feodal mücadelenin rolü küçümsemektedir. Bununla yakından ilişkili olarak Mao'nun önemli katkılarından birisi olan Halk Savaşı'ndan da hiç söz edilmemektedir. Bu konuda yazıda şunlar söyleniyor :

" Toparlarsak, silahlı mücadelenin kırlardan şehirlere mi, yoksa tersi yönde mi gelişeceği, bunun hangi şartlarda nasıl olacağı, somut şartların incelenmesi sonucunda belirlenmelidir."

Aslında bu, halk savaşının önce kırları kurtarıp şehirleri kuşatma şeklindeki temel tezinin öneminin küçümsenmesi çabası - dır. Burada Latin Amerika'daki bazı yarı-sömürgelerde şehirler de silahlı mücadeleyi başlatma imkânı olduğu söylenecektir. Fakat bu noktayı gözardı etmeden, Asya ve Afrika'daki yarı-sömürge ülkelerin çoğunluğunda halk savaşının teori ve pratiğinin devrimci güçler tarafından uygulanması gereken silahlı mücadele yöntemi olduğunu vurgulamamız gerekir.

"MZ D" ne her cephede saldırı şeklindeki bu yaklaşım gözönüne alındığında, yazıda Mao'nun diyalektik mantık biliminin geliştirilmesine yaptığı önemli katkıların incelenmemiş olması o kadar şaşırtıcı olmuyor. Çünkü, sadece ve sadece Mao'nun felsefi alanda katkılarının önemini gerçekten kavramış olanlar, "MZ D" nin devrimci özünü savunabilirler.

Burada yaptığımızın sunulan yazının derinliğine bir değerlendirmesi olmadığını bir kez daha belirtmek istiyoruz. Şimdilik dikkatimizi daha çok "MZ D" nin savunulması konusunda yoğunlaştırdık. Ve sonuçta yazının "MZ D" ni sadece sözde değil, özde de tamamen gözardı ettiği sonucuna vardık. Görüşümüzce, tüm dünyadaki gerçek ML'ler sadece ve sadece "MZ D" ne yöneltilen böylesi üstü kapalı saldırıları tavizsiz bir mücadele ile teşhir edip yenerek ve böylece de M-L-MZ D'nin devrimci özünü savunarak, üzerinde UKH'in yeniden inşa edilebileceği bir teorik temel oluşturabilirler.

3 EKİM 1980

Hindistan KP (ML)
Yeniden İnşa Komitesi

NOTLAR (Bizim)

(1) Adı geçen yazı, toplantıdan önce gönderilen ve "Enternasyonal Alanda ML'lerin Birliği ve Komünist Hareket'in Çizgisinin Esas İlkeleri Üzerine Tavır Tebliğinin Anahattı" başlığı taşıyan taslaktır. Bu taslak bir iki değişiklikle 13 parti ve grup tarafından kabul edilmiştir.

(2) Toplantıda tartışılmak üzere sunulan 119 sayfalık (İngilizcesi) "ML'lerin Birliği ve Uluslararası Komünist Hareket'in Çizgisi İçin Temel İlkeler" başlıklı uzun yazı.

Çevirisi yapılan bu yazı, Sonbahar 1980'de ABD/DKP ve ŞDKP tarafından düzenlenen enternasyonal konferansta dağıtılmıştır.

belge 4

ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu taslak ile; kabul edilen açıklama arasındaki farklar:

a) "İki Süper Güç" meselesi

ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisinin sunduğu taslakta bu konuda şöyle deniyor :

" 3) Bu çağda savaşın nedeni emperyalist sistemdir; ve emperyalistler arasındaki rekabet ve onların dünyayı bir kez daha yeniden paylaşma zorunluluklarıdır ki, şeyleri gittikçe savaşın eşğine doğru itmektedir. Lenin'in birinci dünya savaşı zamanında sosyal-şövenlere karşı üzerinde ısrarla durduğu gibi böyle bir savaşta, ve böyle bir savaşa yol açan dalaşmada, tüm emperyalist hakim sınıfların (ve onlarla ittifak yapan tüm diğer sınıfların) rolü gericedir ve proletaryanın (ve müttefiklerinin) devrimci tavrı ve eylemleriyle buna karşı konmalıdır. Bugünkü durumda iki süper güçten bahsetmek doğrudur; yalnızca bu emperyalist devletlerin (ABD ve Sovyetler Birliği) bugün dünyada iki en güçlü gerici güçler oldukları anlamında değil, fakat bundan da öte, bugünkü şartlarda (ve her halükarda sadece dünya savaşıyla gelebilecek emperyalistler arası bir yenisinden paylaşım olmadan) dünya savaşı vermek üzere emperyalist blokların başını çekme yeteneğinde olan, sadece bu iki devlettir; ve nitekim onlar halihazırda böyle bir savaşa hazırlık olarak iki rakip bloku hizaya sokmaktadırlar. Öte yandan bu siyasi ifade-iki süper güç- bu iki ülkenin ve onların hakim sınıflarının emperyalistten başka bir şey (ve emperyalist sistemin çelişkilerinin "üstünde" ya da "dışında") oldukları, ya da diğer emperyalistlerin herhangi bir şekilde emperyalistten farklı (ve daha az) birşey oldukları anlamına gelmez, ve bundan başka bir şekilde de anlaşılmalıdır."

Kabul edilen metinde ise aynı konuda şunlar söyleniyor:

"- Emperyalizm savaş demektir. Lenin tarafından tahlil edilen bu temel gerçek, ufukta yeni bir dünya savaşının biçimlendiğini günümüzde özel bir önem taşımaktadır. Bu, herhangi bir burjuva liderinin arzusunun bir sonucu değildir, bizzat emperyalist sistemin kanunlarından kaynaklanmaktadır.

- Dünyanın bugünkü durumunda, sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve SSCB dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirdir. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda bugün dünyada gericiliğin en güçlü kaleleridir.

- Tüm diğer emperyalist güçler de doğaları gereği savaşa itilmektedirler, onlar da büyük sömürücülerdir, tamamıyla gerici, saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının düşmanlarıdır." (Bkz. Belge 1, Bölüm 1)

Görüldüğü gibi savaşı yalnızca ABD ve Sovyetler Birliği'nin çıkartabileceği konusundaki anlayış açıklamada da aynen sürüyor. Ama taslakta yer alan ve savunulan "iki süper güç" kavramı, açıklamada kullanılmıyor. Bu toplantıyı düzenleyenlere bu konuda Marksist-Leninistlerin getirdiği eleştiriler sonucudur. Onlar, bu konuda bir adım geri çekilmek ve "iki süper güç" kavramından vaz geçmek zorunda kalmışlardır. Ama anlayış olarak

"iki süper güç" anlayışını sürdürmektedirler. Esas olan da anlayış sorunudur.

b) "Mao Zedung Düşüncesi" meselesi

Bu konuda taslakta şunlar deniyor:

" 4) Uluslararası hareket içinde Mao Zedung meselesi cananl cı bir ayrılma çizgisidir. Burada sözkonusu olan ilke, Mao Zedung'un proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları ve geliştirmeleri savunma, bunlara dayanıp dayanmama sorunundan az bir sorun değildir.-buraya sosyalizme yolaçan anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genel olarak askeri strateji, felsefe ve proletarya dikta -törlüğü altında devrimi sürdürme alanları olduğu gibi , pratik ve teorik cephede revizyonizme karşı mücadele alanları girmektedir-ve bu yüzden Marksizm-Leninizmin kendisini savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmden farklı birşey değildir, ne de o yeni bir çağın, emperyalizm ve proleter devrimi çağından değişik birşeyin Marksizm-Leninizmidir; Mao Zedung Düşüncesi Marksizm Leninizmin birçok cephede zenginleştirilmesi ve geliştirilmesi ni ve son birkaç onyıl zarfındaki proleter devriminin tarihi önemdeki tecrübesinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder."

Açıklamada ise aynı konuda söylenenler şunlardır :

" Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası komünist hareket içinde ve sınıf bilinçli işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada sözkonusu olan, Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savunmama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung sosyalizme götüren anti-emperyalist demokratik devrim, halk savaşı ve genelde askeri strateji, felsefe (ki, o, bu alanda diyalektikğin özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratikte ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır), üstyapının devrimcileştirilmesi ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Leninizmi önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele Marksizm-Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az bir şey değildir. Birçok alanlarda Mao'nun teorik ve pratik önderliği Marksizm-Leninizmin nicel ve nitel gelişimini ve son birçok onyıl zarfında proleter devriminin tarihi tecrübelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder. " (Bkz. Belge 1, Bölüm 3)

Görüldüğü gibi açıklamada, taslakta söylenenlerin ötesinde "Mao Zedung Düşüncesi"nin Marksizm-Leninizmin gelişmesinde "yeni bir aşama" olduğu vurgulanmaktadır. Bu Hindistan Komünist Partisi/ Marksist-Leninist-Yeniden İnşa Komitesi gibi "gerçek "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularının" "AEP taraftarı" olmakla suçladıkları ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi gibilerine yaptığı baskının sonucudur.

belge 5

Akıma Karşı(GDS); Batı Berlinli Komünist(WBK) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi(AMLIP) nin ABD/Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi tarafından düzenlenen Konferans hakkındaki görüşleri

ABD Devrimci Komünist Partisi(ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi(ŞDKP) tarafından düzenlenen Konferansa katılanlara:

Değerli yoldaşlar,

Öncelikle sizlere devrimci selamlarımızı iletir ve bu toplantıdan yararlanarak ülkelerinizde devrimi hazırlama ve gerçekleştirme çalışmalarınızda başarılar dileriz. Zaman darlığı nedeni ile "Platform Taslağı"nın detaylı eleştirisinin çevrisini yetiştiremedik. Bu yüzden burada görüşlerimizi tezler halinde koymak istiyoruz. Tabii ki bu tezler açıklanmaya muhtaçtır. Biz bunu sözlü olarak yapmayı düşünüyorduk. Ancak toplantıya katılmamıza izin verilmediğinden, ne yazık ki buna da imkan olmayacak.

TEZLER

A) KONFERANSIN HAZIRLANMA YÖNTEMİ MARKSİZM-LENİNİZMİN YÖNTEMİ VE GÜNCEL İHTİYAÇLARLA ÇELİŞMEKTEDİR.

1- Marksist-Leninist yöntem ideolojik ve örgütsel sorunları özenle birbirinden ayırır. Örgütsel sırlar özenle korunur, gizli tutulurken; temel ideolojik sorunlar açıkça ve kamu oyu önünde, devrimci işçiler ve uluslararası planda dünya devrimci ve komünist hareketi önünde ortaya konabilir ve konuşmak zorundadır. Bu devrimci KİTLE ÇİZGİSİNİN bir ilkesi, BÜROKRATİZME ve BURNU BÜYÜKLÜĞE karşı mücadelenin bir ilkesi, kitlelerin eğitilmesinin bir ilkesidir.

Düşmanların bir takım manevralarından ve bizimle alay etmesinden korkarak temel ideolojik sorunlardaki görüş ayrılıklarını, çelişmeleri, ideolojik tartışmayı gizli tutmak Marksizm-Leninizmin teori ve pratiği ile tam uyumsuzluktur.

Biz bu yüzden Konferansın hazırlanma yöntemini, hazırlama sırasında ortaya konan İDEOLOJİK belgelerin gizli tutulmasını eleştiriyoruz. Bu uygulama bizi, bu uygulamayı yapan partilerin yayınlarında Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimine gü-rültülü bir şekilde sahip çıkan tavırları ile karşılaştırdığımızda, büsbütün ürkütüyor. Görülen odur ki, bu Büyük Proleter Kültür Devrimine sahip çıkan partiler Kültür Devriminin bizim ÇOŞKU İLE SAVUNDUĞUMUZ en önemli dersini anlamamışlardır ya da savunmamaktadırlar. O ders, KAMU OYU ÖNÜNDE- HERKESİN GÖZÜ ÖNÜNDE AÇIK TARTIŞMA dır. Bu ders, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri ile tam bir uyum içindedir.

2- Konferansın gizli diplomatik hazırlığı, ve (bazıları ile kardeşlik ilişkileri bile olan) ayrı görüşlere sahip Marksist-Leninist güçlerin Konferansa katılmasını engelleme şeklindeki uygulama ; Konferansa çağrılanların yüzeysel ve şekilsel kısıtlara göre SEÇİLMESİ şeklindeki uygulamada kendini göstermek

tedir.

Biz burada özellikle ABD/DKP ve ŞDKP ni eleştiriyoruz. Çünkü bunlar dünya hareketimizin tüm Marksist-Leninist güçlerine baş vurup, açık bir biçimde Konferansın amacı, hazırlanması, katılma sınırı, tartışmanın demokratik bir biçimde yürütülebilmesi için bir yönetimin tespit edilmesi konusunda tartışma talep etmemiştir. Tersine hepimizin iyi bildiği ve bizim çok zararlı olarak nitelendirdiğimiz diplomatik bir OYUN a baş vurmuşlar -dır :

Ne idüğü tam belli olmayan kıstaslara göre çağrı yapan iki parti tarafından bir dizi örgüt toplantıya davet edilmiştir. Daha sonra davet edilen örgütlerden birine (Kanada'daki In - Struggle adlı örgüt) yapılan davet geri çekilmiştir. Tüm çağrılı örgütler tarafından yetkili kılınan bir merkez oluşturulmamıştır. Kısaca, uygulanan yöntem özünde "18 parti ve örgütün Stalin'in 100. doğum yıl dönümü ile ilgili açıklaması" ve "Avrupa seçimleri hakkında" açıklama yapılırken Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist ve İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist tarafından uygulanan yöntemden farklı değildir. Bu yöntem tarafımızdan daha önce de eleştirilmişti. Hatta bu kez Avusturya Marksist-Leninist Partisi(AMLP), ŞDKP ile kardeşlik ilişkileri içinde bulunmasına rağmen, toplantıya davet de edilmedi. ŞDKP ile AMLP arasındaki ilişkiler, görüş ayrılıklarına rağmen, iyi kardeşlik ilişkileri idi ve görüş ayrılıkları en azından AMLP açısından azalmıştı.

3- Burada yapılan uygulamanın tersine biz bir veya birden fazla partinin belgelerinin TÜM parti ve grupların tartışmasına sunulmasını doğru buluyoruz. Bunun ötesinde biz devrimci üye ve sempatizanlara yalnızca varılmış sonuçları bildirmeyi onları tartışmanın dışında tutmayı yanlış bulduğumuzdan, tartışmanın ve mücadelenin açık ve kamu oyu önünde yürütülmesini savunuyoruz.

Biz, Marksizm-Leninizmin temel sorunlarını da içeren bir dizi konuda arada derin görüş ayrılıkları olsa da, devrimci güçlerin birbirleri ile kamu oyu önünde DAYANIŞMA İÇİNDE tartışabileceğini düşünüyoruz. Hele Marksist-Leninist güçler arasında böyle bir tartışmayı çok daha mümkün ve gerekli görüyoruz.

Bu bağtıda biz burdaki tüm örgütleri 1981 yılı başında(zaman ve yer daha sonra belirtilecektir) açık bir tartışmaya davet ediyoruz. Bu tartışmada herkes kendi görüşünü ortaya koyup gelen eleştirilere cevap verebilecektir.

B) "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ ÇAĞI" TESPİTİ ANTI-LENİNİSTTİR

1- Çin Komünist Partisi(ÇKP)nin 9. Parti Kongresi yeni bir çağ "Mao Zedung Düşüncesi çağı"nı yaratmıştır. ÇKP'nin 10. Kongresi, özeleştiri yapmadan- LENİNİZMİN emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olduğunu vurgulayarak, pratikte 9. Parti Kongresinin "Mao Zedung Düşüncesi" anlayışına karşı çıkmıştır.

ABD/DKP ve ŞDKP ise hala "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunmaktadır :

"Mao Zedung Düşüncesi" Marksizm-Leninizmden başka bir şey değildir. "Mao Zedung Düşüncesi", emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm-Leninizminden başka bir şey, yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi değildir."(Platform Taslağı,II/4)

Biz ABD/DKP ve ŞDKP ye şu soruyu sormak istiyoruz:

Eğer "Mao Zedung Düşüncesi", sizin dedğiniz gibi çağımızın

yani emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm-Leninizmi ise; o zaman ÇKP 10.Parti Kongresinde vurgulanan Leninizmin klasik tanımının anlamı sizce nedir?

Burda görülen odur ki, ABD/DKP ve ŞDKP, ÇKP 9.Parti Kongresinin "Mao Zedung Düşüncesi" hakkında yaptığı, onun "Yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi olduğu" şeklindeki tespiti "düzeltme"ye çalışmakta ve Mao Zedung Düşüncesinin yeni bir çağın değişti, içinde yaşadığımız (ve değişmeyen ÇN) çağın Marksizm-Leninizmi olduğunu söylemektedirler. Bu orjinal bir buluştur, ama yine de yanlıştır, orjinal olmayanlardan daha iyi değildir.

Burda, yeni çağ anlayışının red edildiği bir gerçektir. Ama Mao Zedung Düşüncesi değişmeyen çağın Marksizm-Leninizmi olarak propaganda edilerek özünde Leninizmin, içinde yaşadığımız çağın bütününde geçerli olmadığı, Leninizmin zafer getirmediği söylenmektedir.

Bizim görüşümüze göre, bu yaklaşım yanlıştır. Bizim görüşümüze göre, son yıllarda ve on yıllarda alınan ağır yenilgiler, Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından geliştirilen Marksizm-Leninizmin biliminin önemli bölümlerinin yetersiz ve yanlış olması sonucu değil; Marksizm-Leninizmden sapma ve Marksizm-Leninizme ihanetlerin sonucudur. Yalnızca Marksizm-Leninizmin öğretilerinden yola çıkarak, onlara dayanarak son on yılların tarihi tecrübeleri ve Dünya Komünist Hareketinin tarihi bilimsel bir şekilde incelenebilir.

2- ABD/DKP nin ve ŞDKP nin değerlendirmesine göre "Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmden başka bir şey değildir...." (Taslak, II/4)

Bu değerlendirme ile Mao Zedung'un eserine karşı eleştirici her yaklaşım başından engellenmektedir. Biz böyle bir tavır ile hemfikir değiliz. Biz bu konuda iki cepheli mücadeleden; hem Mao'yu toptan red edenlere karşı, hem de onun hatalarını önemsiz görenlere karşı mücadeleden yanayız.

Biz Mao Zedung'un savunulmasında, onu Çin'de demokratik devrimin büyük Komünist önderi olarak savunma noktasında yoğunlaşmayı doğru buluyoruz. Çin devriminin birinci aşaması ve Halk Savaşı ile ilgili olarak Mao Zedung'un yazdığı yazılar, bazı hata ve eksikliklerine rağmen, bütün ülkelerin Komünistlerinin çok şey öğrenebileceği Marksist-Leninist eserlerdir.

Bizim Mao Zedung'a getirdiğimiz esas eleştiri Mao Zedung'un sosyalist devrim ve sosyalist inşa aşamasında burjuvazinin rolü ve ona karşı tavır ve 1956/57 deki yazılarında proletaryanın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğü ile ilgili görüşlerinde ortaya çıkan temel yanlışa ilişkindir. Sosyalizmin burjuvazi ile birlikte inşa edilebileceği şeklinde; Buharin'in yaptığı yönde bir tespiti, biz bir sapma olarak değerlendiriyor ve red ediyoruz.

Kültür Devriminin pratiği içinde Mao Zedung, burjuvazi ile proletaryaya arasında bir "ölüm-kalım" mücadelesi sürdüğünü tespit etti. Bu tezler üzerine (1) sürdürülen tartışma henüz bitmemiştir; tersine bu sorunlar üzerine Dünya Komünist Hareketi içindeki tartışma henüz başlangıcındadır.

Biz aynı zamanda Mao Zedung'un belli savunucularına Mao'nun şu sözlerini hatırlatmayı da görev biliyoruz:

(1) Her üç redaksiyon önümüzdeki dönemde ortaklaşa olarak Mao Zedung'un eserinin "GENEL DEĞERLENDİRİLMESİ" ni detaylı olarak ortaya koyacaktır.

"Çin'li yoldaşları Marks, Engels, Lenin, Stalin'le eş tut - mak yanlıştır. Bizim onlarla ilişkimiz öğrenci-öğretmen ilişki sidir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, Alm. c.5, s.122)

C) SÜPER GÜÇLER TEORİSİ ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİN BİR PARÇASIDIR

"Süper güçler" konusunda ABD/DKP ve ŞDKP özde üç tez formüle ediyorlar :

a) Süper güçlerden söz etmek doğrudur; çünkü yalnızca süper güçler-emperyalist blokların başını çekenler olarak bir dünya savaşına önderlik edebilecek durumdadır. (Taslak I/3)

b) Batı Avrupalı emperyalistlerle ABD arasında çelişmeler vardır, ama buna rağmen bunların bloğu sürekli güçlenmektedir. (I/1)

c) Herhalde bizim getirdiğimiz eleştiri karşısında ise şunları söylüyorlar : (2)

"Süper güç demek, diğer emperyalistlerin emperyalist olmadığı anlamına gelmez."

Bizim bu konudaki görüşlerimiz şöyledir :

-Tartışılan sorun Fransa, İngiltere, Japonya ve Batı Almanya'nın "emperyalist" olup olmadığı sorunu değildir. Tartışılan sorun bunların ABD ve Sovyetler Birliği ile, ve aynı zamanda birbirleri arasında çelişmeleri ve dalaşmaları olan ve emperyalist savaş sürdürebilecek ve bir emperyalist dünya savaşı başlatabilecek emperyalist büyük güçler olup olmadığı sorunudur.

-Sorun, Lenin'in emperyalist büyük güçler hakkında yaptığı tespitlerin bugün de geçerli olup olmadığı, bu tespitlerin yerine bugün "iki süper güç" teorisinin geçip geçmediği sorunu -dur.

-Sorun, 1952 de Stalin'in Sovyetler Birliği Komünist Partisindeki revizyonistlerle çelişme içinde, Japonya ve Batı Avrupa'daki emperyalistlerin uzun süre Amerikan vesayetinde kalma-yacağını, bunların yeniden emperyalist büyük güç olarak savaş kıskırtıcısı olabileceğini söylediğinde haklı olup olmadığı so-runudur.

ABD/DKP ve ŞDKP burdaki pozisyonları ile Üç Dünya Teorisi -nin ayrılmaz bir bölümü ve en önemli köklerinden birini "Süper güçler" in oluşturduğu bir birinci dünya ve onun dışındaki emperyalistlerin oluşturduğu ikinci dünya şeklindeki teoriyi savunmaktadır.

Değerli yoldaşlar, biz ABD/DKP ve ŞDKP nin bu hatalarının iki kökü olduğunu düşünüyoruz:

- Birincisi: Mao Zedung'un ölümüne kadar olan dönemdeki ÇKP ye eleştirici olmayan bir gözle yaklaşım,

- İkincisi: Stalin'e karşı alınan yanlış tavır: Stalin sözü geçen partiler için "popüler" değildir. Eserleri tam olarak savunulmamaktadır. Stalin'in eserlerinin yerine Mao'nun eserleri geçirilmeye çalışılmaktadır.

Görüşümüze göre bütün bunlar ABD/DKP ve ŞDKP nin belgeleri dikkatlice incelenerek derinleştirilmesi gereken, tartışılması gereken sorunlardır.

Komünist selamlar
AMLP GDS WBK

(2) Bundan epeyce süre önce "ŞDKP'nin ÇKP ye açık mektubu" nu (1977) Almanca olarak yayınlayan AMLP'nin Marksizm-Leninizmi inceleme çevresi, sözü geçen açık mektupta yer alan "iki süper güce karşı mücadele çağı" anlayışını, açık mektuba yazdığı ön sözde dayanışma içinde eleştirmişti. (Bkz. Marksizm-Leninizmin Teori ve Pratiği dizisi Nr.3/79, s.15 ve devamı) ŞDKP bu eleştiri şimdide dek cevaplandırmamıştır.

İşçi Sınıfı 15-16 Haziran Şanlı Direnişini Yaşatacaktır!

Bu yıl, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde çok önemli bir yeri olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 11. yıldönümüdür.

En koyu askeri faşist diktatörlük dönemlerinden birini yaşadığımız; kitlenin kendiliğinden mücadelesinin süngü zoru ile bastırıldığı devrimin geçici bir yenilgiye uğradığı böyle bir dönemde; 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini anmak; ondan doğru dersler çıkararak önümüzdeki mücadeleler için 15-16 Haziran mücadelesini doğru bir şekilde değerlendirmek demektir.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ NEDİR?

1970 yılı, ülkemizde ezilenlerin faşist düzene karşı kendiliğinden mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıldır.

Özellikle gençliğin-öncelikle yüksek öğrenim gençliğinin- anti-emperyalist kitle gösterileri büyük boyutlara varmıştı. Amerikan 6.Filosunun İstanbul-İzmir limanlarına her geçen gün büyük anti-emperyalist gösterilerle karşılanıyor; onbinler "Yankee Go Home"; "6. Filo Defol" şiarları altında birleşiyordu. "Morison Süleyman-Yolculuk ne zaman?" şiarı altında o zamanın Demirel hükümeti hedef alınıyordu. Hakim sınıfların "konuk"ları Amerika Birleşik Devletleri denizcileri karaya ayak bastırılmıyor; yer yer limanlarda denize atılıyor. Anti-emperyalist gösterilerde yer yer polisle çatışmalar oluyor; yükselen devrimci mücadele ilk şehitlerini (Vedat Demircioğlu) veriyordu.

Kendiliğinden mücadelenin hızla yükseldiği şartlarda; "legalligini korumak" kendisi için her şey olan "parlamentar yol"la iktidara gelmeyi düşleyen Türkiye İşçi Partisi (TİP) nin revizyonist yöneticileri, "uslu durulmasını"; "kurallara uyulmasını" öneriyorlar ve özellikle gençlik içinde tecrit oluyordular.

Gençlik hareketi içinde devlet konusunda bir sürü anti-Marksist düşünce kol geziyordu. Faşist devletin en temel kurumu olan ordu "anti-emperyalist"; "ilerici" görülüyor; "Ordu Gençlik elele" şiarları ile darbecilik körükleniyor "Halk, ordu, gençlik devrim yapacak. Bize Amerika, bize Amerika selam duracak" türküleri söyleniyordu. Darbeci revizyonistlerin yaydığı görüşe göre "anti-emperyalist geleneğe sahip" olduğu palavraları atılan Türkiye ordusu, "Amerikanca Demirel hükümeti"ni bir darbe ile devirecek yerine "asker sivil aydın zümrenin" temsilcilerinden oluşan bir yönetim kurulacaktı. Bu görüş sahipleri darbe ortamı yaratmak için, gençliğin anti-emperyalist eylemlerini ve ezilen kitlelerin sınıf mücadelesini bir kaldıraç olarak kullanmak istiyordu. Bunlar bu yüzden gençlik hareketinin önderlerinin sırtını sıvazlıyordu. TİP'in pasifist, legalist, parlamentarist revizyonizme karşı tepki; darbeciliğe duyulan sempatiye dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Yine TİP'in pasifizmine duyulan tepki, gençlik önderlerinin bir kesimini "aktif eylem adına fokoculuğa, öncü savaş teorilerine yaklaştırıyor; bu sempati daha sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO), Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) gibi örgütlerin cisimleşiyordu.

Aynı dönemde kendini gerek TİP'ten gerekse diğer gruplardan en azından sözde ayıran Proleter Devrimci Aydınlik (PDA), Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimine ve Mao Zedung'a sahip çıkıyor; Türkiye'de Çin'deki biçimi ile Halk Savaşı yolunun propagandasını ucunda kıyasından yapmaya başlıyordu.

Gençlik içinde TİP'e karşı olan gruplar etkinliğini sürdürürken; işçi sınıfı içinde önemli ölçüde TİP'in kontrolünde olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) nun etkinliği vardı. Ve bu etkinlik artmakta idi. Gençlik hareketinin çeşitli kesimleri işçi sınıfı ve diğer ezilen emekçi sınıflarla bağ kurmaya çalıştı. Ve bunda önemli başarılar elde edildi. Ama yine de, özellikle sendikal alanda TİP'in ve onun önemli ölçüde etki denetiminde olan DİSK'in etkinliği kırılmadı.

15-16 Haziran olayları gelip çattığında devrimci hareketin durumu işte böyle idi. Marksist-Leninist çizgiye sahip, Marksist-Leninist bir parti henüz yoktu; işçi sınıfı içinde reformist ve revizyonist düşünce ve akımlar etkindi; gençlik hareketi içinde ise darbeci revizyonist; ve fokocu görüşler gelişmekte idi.

Yazının başında, 1970 yılının ülkemizde ezilenlerin faşist düzene karşı mücadeleleri -nin büyük boyutlara ulaştığı bir yıl olduğunu söylemiştik.

Bu işçi sınıfı açısından da böyle idi. 1963 yılında çıkarılan bir kanunla "grev hakkı" nı kanunen de (lokavtla sulandırılmasına rağmen) ele geçiren işçi sınıfı; 1960 lı yıllarda, bu silahı yaşama şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaştı. Bir çok grev mücadelesi içinde işçi sınıfının ileri unsurları; Türk-İş'in başındaki unsurların işçi sınıfı düşmanı hainler olduğunu, bunların gerçekte patronlarla aynı saflarda olduğunu gördüler. Bu o dönemde Türk-İş'e alternatif olarak ortaya çıkan DİSK'in kısa zamanda güçlenmesine yol açtı. Bir çok büyük sanayi kuruluşlarında DİSK, Türk-İş'e ciddi bir rakip haline gelmeye başladı; Türk-İş'in sendika ağalarının, işçi sınıfını istedikleri gibi u -yuttukları dönemler geride kalmaya başladı. İşçi sınıfı içinde, DİSK'in kazandığı bir kaç başarıdan sonra DİSK'e doğru bir kayma başladı. İşçi sınıfı üzerinde Türk-İş aracılığı ile kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı sendikalar kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lo -kavt kanununda değişiklikler yapılmasını planladılar. Bu plana göre; herhangi bir işyerin de toplu sözleşme yapma hakkı; işyerinin dahil olduğu iş kolunda en çok üyeye sahip olan; ve o iş kolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonu; ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu DİSK'in tasfiyesi; DİSK dışın da da bazı küçük iş yerlerinde örgütlenen küçük sendikaların tasfiyesi; sendikal alanda Türk-İş'in kesin tekel kurması demektir. Bu yöndeki değişiklik önerisi 15 Haziranda meclis lere gelecekti.

Türk-İş yöneticileri, hazırlanmasında kendilerinin de payı bulunduğu bu işçi sınıfı haini tasarının propagandasını yaptılar. Güçlü olmak için tek sendikada birleşmek gerekti ği; kanunun bunu amaçladığı demagojisi ile işçileri kandırmaya çalıştılar.

DİSK yöneticileri; kendi varlıkları tehdit altında olduğu için bu tasarıya karşı çık -mak zorunda idiler. Ancak onlar da işçi sınıfının sınıf mücadelesinden korkuyorlardı; dü zeni savunuyorlardı. Bu yüzden yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması yönünde çağrı yaptılar.

15 Haziranda İstanbul ve İzmit'de işçiler, kanunlarda yapılmak istenen değişiklikleri protesto için büyük bir yürüyüş düzenlediler.

O gün İstanbul ve İzmit'de hemen bütün büyük fabrikalarda üretim durdu. Türk-İş yöneti minin uyarılarına, sendikadan çıkarma tehditlerine; patronların işten atma tehditlerine rağmen; yalnızca DİSK li işçiler değil; Türk-İş'e bağlı sendikasız işçiler de kitleler ha linde direnişe katıldı.

İşçilerin büyük bir bölümü düzenlenen yürüyüşe katıldı. 15 Hazirandaki yürüyüşe 70 bi -ne yakın işçi katıldı. İstanbul'da üç koldan, İzmit'de iki koldan yürüyüş yapıldı. İşçi -ler göz altına alınan arkadaşlarını karakollara teslim etmediler. Kitle karakollar önünde birikerek, göz altına alınanları polis elinden aldı.

16 Hazirandaki yürüyüşe katılma 150 bin civarında oldu. İşçi sınıfının muazzam gücü karşısında paniğe kapılan hakim sınıflar orduyu devreye sokmaktan başka çare bulamadılar.

Askeri birlikler, polis birliklerinin hemen ardında işçilere karşı barikatlar kurdu -lar. İşçiler, silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen; bu barikatların çoğunu yiğitçe aştı lar.

İşçiler barikatları kağıt gibi parçaladılar. Levent'de, Topkapı'da, Kadıköy yakasında, Otosan fabrikası önünde polis ve askerle-işçiler yer yer çatıştılar. Polis silah da kul -landı.

En büyük çatışma Kadıköy'de Yogurtçu Parkı çevresinde oldu. Bu çatışmada yüzlerce işçi yaralandı; bir toplum polisi öldü.

İşçiler durmadılar. Kadıköy iskelesinde toplanan işçiler üzerine polis ve asker yeni -den saldırdı. Faşist kolluk güçlerinin açtığı ateşte Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler şehit düştüler.

16 Haziran akşamı saat 21 de hakim sınıfların radyoları İstanbul ve Gebze'de sıkı yönetim ilan edildiğini duyurdular. İşçi sınıfının kendiliğinden gelişen bu haklı mücadelesini bastırmak için hakim sınıflar yüzlerindeki "demokrasi" maskesini atmak gerçek faşist yüzlerini göstermek zorunda kalmışlardı.

15-16 Haziran işçi mücadelesi hakim sınıfları yasalarda yapmak istedikleri değişik -likleri erteleme zorunda bıraktı. Onlar işçi sınıfının mücadelesi karşısında bu planlarını gerçekleştirme fırsatı bulamadılar.

15-16 Haziranı izleyen günlerde, ilan edilen sıkı yönetim sayesinde hakim sınıflar mücadeleyi kontrol altına aldılar. Sıkı yönetimin gölgesinde patronlar 4 bine yakın işçiyi 16 Haziranı izleyen günlerde işten çıkardılar. Onlar işçileri böylece "açlıkla" ; "işsizlikle" terbiye etmeye kalktılar.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi; gerek işçi sınıfı gerekse devrimci gruplar açısından büyük bir mücadele okulu oldu.

Bütün devrimci gruplar 15-16 Hazirandan kendilerine göre dersler çıkardılar. O dönemde PDA saflarında çalışan, daha sonra PDA dan ayrılarak TKP/ML i kuran İbrahim Kaypakkaya da 15-16 Haziranı şöyle değerlendirdi :

" İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziranda doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçük burjuva revizyonist kliklerini tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve arkasından gelen sıkı yönetim bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Bu arkadaşlar, işçi hareketinden ve onu izleyen zor mücadele günlerinden önemli dersler çıkardılar.

İşçi hareketi birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne kadar ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi tanklarla, süngülerle, sıkı yönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkı yönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçi işten atılmışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkı yönetim mahkemelerinde yargalandı. Bütün bunlar M.Belli'nin, D.Avcıoğlu'nun ve H.Kıvılcımlı'nın cuntacı hayallerinin ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü 15-16 Haziran Direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Hazirandan sonra gelen ve üç ay süren sıkı yönetim en zor şartlar da dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle kanun dışı bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu. "(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.273-274)

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNDEN ÇIKARILAN DERSLER HATALI VE EKSİKTİR

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1972 de, 15-16 Haziran işçi direnişinin dersleri olarak ortaya koyduğu bu tezler bu güne dek Marksist-Leninistler tarafından dışta hiç bir eleştiri getirilmeden savunulmuştur. Partimiz 1978 Şubatında yaptığı özeleştiri de bu tezlere herhangi bir eleştiri getirmemiş, bunları aynen kabul etmiş ve bugüne dek savunmuştur. Bugün bu dersleri değerlendirdiğimizde ; 1972 de yapılan bu değerlendirmelerin belli yanlış ve eksiklikleri de barındırdığını tespit edebiliyoruz.

İbrahim Kaypakkaya çıkardığı derslerde, bir noktada yanılmaktadır. O da çıkardığı dördüncü derstir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır darbe indirdi" demektedir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden bu direnişin "işçi ayaklanmalarının" bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdiği sonucunu çıkarmak, ancak zorlama, 15-16 Hazirana olmadığı bir nitelik vermek ile mümkündür.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir hareket değildir.

15-16 Haziran işçi direnişi; işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir silahlı genel ayaklanma değildir.

15-16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının Komünist Partisi önderliğinde var olan iktidarı devirmek için giriştiği; örgütlü, bilinçli iktidara yönelik; bir silahlı ayaklanma değildir.

15-16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının sendika kanunlarında yapılmak istenen değişikliklere duyduğu tepkinin ifadesi olan; kendiliğinden bir mücadele idi.

Bu mücadelede işçi sınıfı, bırakalım komünist anlamda bir örgütlenmeyi bir yana, sen dikal alanda bile örgütlü değildi. İşçi sınıfı kesinlikle örgütsüz ve silahsızdı.

Böyle bir hareketin, işçi sınıfının örgütsüz ve silahsız bir hareketinin bastırılması tabiidir. (Kaldı ki bu hareket bastırılmasına rağmen, geçici de olsa amacına ulaşmış, hakim sınıflar planladıkları kanun değişikliğini ertelemek zorunda kalmışlardır.) Bu hareketin bastırılmasından yola çıkarak; bu hareketin şehirlerdeki işçi ayaklanmalarının bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdiği sonucunu çıkarmak; Komünist Partisi önderliğindeki bir örgütlü silahlı genel ayaklanma ile demokratik bir talep temelinde gelişen kendiliğinden silahsız kitle eylemini eşitlemek demektir; ki bunun yanlışlığı ortadadır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'de devrimin askeri yolu olarak halk savaşı yolunun geçerliliğini ispatlamak için burada gerçeği zorlamakta; 15-16 Haziran işçi direnişinden çıkarılması imkansız olan bir ders çıkarmakta; bunun için 15-16 Haziran işçi direnişini sanki bu işçi direnişi, iktidara yönelik silahlı bir genel ayaklanma imiş gibi göstermektedir.

Diğer yandan İbrahim Kaypakkaya, PDA ile yanlış bir temelde polemige girmekte; PDA'yı "şehirlerde genel ayaklanma hayali"ni savunduğu noktasından eleştirmektedir. Aydınlik'ın gerçekte savunduğu şehirlerde işçi sınıfının silahlı genel ayaklanması değildi. Aydınlik esas olarak bir askeri darbe bekliyordu. Bütün planları bunun üzerine kurulu idi. Kitle hareketinin bu askeri darbe planı içindeki rolü ise; birincisi o günkü hükümeti zayıflatmak ve darbe ortamını hazırlamak; ikincisi darbecilere "kitlenin talepleri"ni aktarmaktı. Onlar bu yüzden 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini "devrim" (siz darbe deyin) arifesi olarak gördüler ve gürültülü bir biçimde propagandasını yaptılar. Ama 15-16 Haziran sonrası gelen sıkı yönetim ordunun kimin ordusu olduğunu görmek isteyenlere, kör olmayanlara gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya PDA ile girdiği polemikte Aydınlik'ı sanki Aydınlik gerçekten "silahlı genel ayaklanma" taraflısı imiş gibi göstererek; onu bu temelde eleştirerek de hata ya düştü.

Çin'de gerçekleşen şekli ile Halk Savaşı yolu (yani Toprak Devrimine bağlı olarak kırlarda kızıl siyasi iktidar bölgelerinin kurulması ve şehirlerin süreç içinde kırlardan sa rılarak kurtarılması) İbrahim Kaypakkaya için Türkiye ve yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için kesin olarak geçerli olan; genel geçerliliği olan yoldu. Bu İbrahim Kaypakkaya yoldaş için tartışılmayacak kadar açık bir gerçektir. O, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişine bu şekilde yaklaştığından; 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden çıkarılması gerekli olan belki de en önemli dersi çıkaramadı.

İbrahim Kaypakkaya, 15-16 Haziran direnişinden çıkardığı derslerin üçüncüsünde doğru olarak bu mücadelenin "gerçek kahramanın kitleler olduğunu" gösterdiğini tespit etti. Ama bu yeterli değildi. 15-16 Haziran İşçi Direnişi, hepsinden önemlisi İŞÇİ SİNİFINİN MUZZAM GÜCÜ'nü göstermişti. İŞÇİ SİNİFİ DURDUĞU ZAMAN HAYATIN DURDUĞUNU göstermişti. Marksizm'in en devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğu; İŞÇİ SİNİFINİN DEV RİMDE ÖNCÜ SİNİF olduğu öğretilerinin doğruluğunu göstermişti. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi İŞÇİ SİNİFİ İÇİNDE ÇALIŞMANIN DEVRİMİN ZAFERİ İÇİN HAYATI ÖNEMİNİ göstermişti. 15-16 Haziran direnişi, işçi sınıfının KOMÜNİST BİR ÖNDERLİKTEN YOKSUN OL DUĞUNU göstermişti. İŞÇİ SİNİFINİN ESAS OLARAK ÖRGÜTSÜZ OLDUĞUNU, örgütlü kesiminde REFORMİST VE REVİZYONİSTLERİN HAKİM OLDUĞUNU göstermişti.

15-16 Haziran işçi direnişi, Komünistlerin, Marksist-Leninistlerin önüne işçi sınıfının reformizmin ve revizyonizmin etkisinden kurtarılması; işçi sınıfının en ileri kesimlerinin, öncü kesimlerinin Komünizm davasına kazanılması görevini acil görev olarak koymuştu.

Ama ne yazık ki; İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ve diğer Komünistler 15-16 Haziran direnişinden çıkarılması gerekli olan bu dersi çıkarmadılar.

1973 yenilgisinden sonra, yeniden toparlanma döneminde de, ve daha sonra da TKP/ML içinde geçmiş bu konuda köklü bir şekilde gözden geçirilmedi; ve hata ve eksiklikler aşamadı.

Sınıf mücadelesinin yeniden yükseldiği şartlarda da, bu mücadele pratikte öncelikli büyük şehirlerde gelişmesine; işçi sınıfı içinde gelişmesine; yüzbinlerce işçinin katıldığı yüzlerce grev olmasına; buna karşılık bir tek kendiliğinden gelişen top rak mücadelesi olmamasına rağmen; kırlık bölgede gelişen sınıf mücadelesi de daha çok doğrudan devlet güçlerini ve faşizmi hedef alan; ve yer yer milli çelişme temelinde gelişen mücadele olmasına rağmen "feodalizme-halk yığınları arasında çelişme baş çelişmedir" şeklindeki Türkiye gerçeklerine uymayan tespitte bağnazca sarılıdı. Çin'deki devrimin somut yolunun Türkiye'ye şabloncu bir şekilde uygulanması sonucu ortaya çıkan bu baş çelişme tespiti; üzerinde tartışılması bile kabul edilme yen bir dogma olarak savunulmaya devam edildi. Bu baş çelişme tespitinin yanlış olduğunu söyleyenlere "revizyonist-troçkist kırması" vb. denerek, bu "inançsızlar" "müminler" tarafından afaroz edilmeye çalışıldı.

Şehirlerde sınıf mücadelesi, kırlara oranla çok daha büyük bir hızla gelişmesine rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın tali olduğu söylenmeye devam edildi. Bilinçli ve planlı olmayan çalışma bile, işçi sınıfı içindeki çalışmanın ne kadar önemli olduğunu; hiç de iddia edildiği gibi tali olmadığını her gün ispatlamasına rağmen; gerçekler teorimize, kendi yarattığımız dogmalara uydurulmaya çalışıldı. Bütün bunların sonucunda, işçi sınıfı içinde, işçi sınıfının en ileri kesimini öncüyü Komünizm davasına kazanmak için bilinçli, planlı bir çalışma yürütülmedi. İşçi sınıfının ileri kesimleri içinde revizyonistler hakimiyetlerini korumakla kalmayıp; daha da ilerlettiler. İşçi sınıfının öncüsü olduğunu iddia eden bizler işçi sınıfı içindeki etki açısından güçsüz gruplardan biri durumunda kaldık.

BUGÜNKÜ ESAS GÖREV PARTİYİ BOLŞEVİKLEŞTİRMEK; İŞÇİ SINIFININ ÖNCUSUNU PARTİ İÇİN KAZANMAKTIR

12 Eylül darbesi bütün emekçi halkı olduğu gibi; işçi sınıfını da hazırlıksız yakaladı. Revizyonistlerin işçi sınıfı içindeki legal örgütlenmesi, cuntanın ağır bir darbesi; le iskambil kulesi gibi çöktü. Komünistlerin ve diğer devrimcilerin ise işçi sınıfı içindeki illegal örgütlenmesi yeterli bir örgütlenme değildi. Bunun sonucunda işçi sınıfı cuntaya karşı ilk anda bir tepki gösteremedi.

Bugün işçi sınıfı, bütün emekçi halkımız gibi bütün mücadele tarihinin en karanlık dönemlerinden birini yaşamaktadır. İşçi sınıfının kanlı ve zorlu mücadeleler sonucu hakim sınıflardan söke söke aldığı tüm demokratik hakları bugün cunta tarafından birer birer geri alınmıştır ve alınmaktadır. Bugün cunta, işçi sınıfının 15-16 Haziran 1970'deki yiğit direnişi ile uygulamadığı planı, uygulamaya koyma durumundadır. İşçi sınıfının tüm ilerici sendikaları yasaklanmıştır. Sendika ve toplu sözleşme yasaları değiştirilmiştir. Türk İş faşist devlet sendikası olarak sendikal alanda tekel kurma yönünde ilerlemektedir. Ücretler pratikte dondurulmuştur. İşten çıkarmalar, işsizlik artmaktadır. İşçi sınıfının sosyal sigorta hakları elinden alınmak istenmektedir.

15-16 Haziranın mücadele tecrübesine sahip; 1970 li yılların muazzam mücadele tecrübelerine sahip işçi sınıfının bütün bu gelişmelere uzun süre ses çıkarmadan seyirci kalacağını düşünmek saçmadır. Bugün esas olarak süngü zoru ile bastırılmış olan işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi, önümüzdeki dönemde mutlaka yeniden yükselecektir.

Sadece işçi sınıfının değil; diğer ezilen emekçi sınıf ve tabakaların da bugün durmuş bastırılmış olan kendiliğinden hareketi yeniden yükselecektir.

Komünistler için sorun, böyle bir kendiliğinden yükselmenin devrimin zaferi için yeterli olmayacağını kavramak; kitlenin kendiliğinden hareketini bilinçli bir harekete dönüştürmek için gerekli olan bolşevik örgütlenmeyi yaratmaktır.

Komünistler için sorun, bugünkü ideolojik-siyasi-örgütsel yapı ile kitle hareketi ne kadar yüksek olursa olsun devrime doğru bir önderlik vermenin imkansız olduğunu kavramaktır. Bu kavranmazsa, dün olduğu gibi, yarın da önümüzde giden kitle hareketinin kuyruğuna takılmaktan başka bir iş yapılamayacaktır.

Komünistler için sorun; geçmişin hata ve eksikliklerini tespit etmek; geçmişin özelleştirisini tutarlı bir şekilde yapmak sorunudur. Kendi hatalarına aşmayan; hatalarına bağ

nazca sarılan bir teşkilatın yozlaşmaya mahkum olduğunu kavramak sorunudur.

Komünistler için sorun,şablonculuğu aşma, ayaklarımızı Türkiye gerçeklerine basma soru-
nudur. Komünistlerin görevi; Türkiye devriminin tüm sorunlarına; Marksizm-Leninizm'in il-
kelerinden yola çıkarak; ve bu ilkeler ışığında Türkiye gerçeklerini inceleyerek, onlara
dayanarak cevap vermektir.

Komünistler için sorun; var olan gerçeği olduğu gibi tespit etme; gerçekler bizim için
olumsuz olsa da, acı olsa; gerçeğin yerine kafamızdaki hayalleri koymama; öznelciliğe düş-
meme sorunudur.

Komünistler için sorun; bugün görevin partiyi bolşevikleştirmek olduğunu kavramak; bu
yönde çalışmaktır.

Bolşevikleşmek demek ideolojik planda burjuva ideolojisi ile aramızdaki bütün köprüle-
ri atmak; geçmişteki bu alandaki sapma ve hatalarımızı özeleştiri ile aşmak demektir.

Bolşevikleşmek demek siyasi planda, Türkiye devriminin çözüm bekleyen sorunlarına
Marksizm-Leninizm'in bilimi ışığında ve Türkiye gerçeklerine dayanarak cevap vermek demektir.

Bolşevikleşmek demek örgütsel planda partinin işçi sınıfının öncü teorisi ile silahlan-
mış öncü unsurlarını içinde barındıran örgüt olduğunu kavramak buna göre davranmaktır.

Ve son olarak Komünistler için sorun; bugün parti için esas sorunun kitlenin en ileri
kesimini; öncelikle ve özellikle de işçi sınıfının en ileri; öncü kesimini kazanmak oldu-
ğunu kavramaktır. Bunu kavramayan, işçi sınıfının öncü kesimini kazanmayı bugün esas göre-
vi olarak kavramayan; bugün işçi sınıfı içindeki çalışmayı tali ilan edenler; istedikleri
kadar proletaryanın öncüsü olduğunu iddia etsinler; gerçekte proletaryanın öncüsü değil -
dirler ve olamazlar.

Bugün partimiz içindeki merkez hizibi ve onun takipçileri gerçek durumu olduğu gibi
tespit etmemekte; gerçek durum yerine kendi kafalarındaki subjektif isteklerini geçirmek-
tedir. Kendi kendilerini ve peşlerinden giden kitleyi kuru ajitasyonla avutmakta; hataları
aşmamakta direnmektedirler.

Bunlar bizim tespit ettiğimiz görevlerin "devrimden kıvırtmak" ;"kaçmak" olduğunu id-
dia etmektedirler.

Bizler bugüne dek devrimi bir kaç günlük, bir kaç aylık, bir kaç yıllık iş olarak gören
"sol"cuları çok gördük. Sonunda devrimden kaçanlar, kıvırtanlar genellikle bu "sol"cular ol-
du. Eğer hatalarda direnmekte ısrar ederse; bugünkü "sol"cu Merkez Komitesinin yarın tesli-
miyete; "sağ"cılığa varması kaçınılmazdır.

Devrim "sol" gevezelikle olmaz! Devrim kendini ve kitleleri ajitasyon ile avutmakla
olmaz!

Devrim yapmak isteyen, gerçekten böyle bir sorunu olanlar, sorunlara ajitasyon temelinde
değil; bilimsel olarak yaklaşsınlar.

Biz Bolşeviklerin talebi; bütün devrimcilerin talebi de budur.

Ve biz bu talebin gereklerini yerine getirmek için bütün gücümüzle çalışmaya devam ede-
ceğiz !

Karanlık günler Komünistlerin bilinçli çabası ile er geç aşılacak; Komünistlerin önder-
liğinde işçi sınıfı ve emekçi halkımız emperyalizmin komprador kapitalizmin ve toprak ağa-
larının kanlı faşist saltanatına mutlaka son verecek, kendi iktidarını kuracaktır !

Devrim durdurulmadan, kesintiye uğratılmadan sürdürülecek; proletarya diktatörlüğü ger-
çekleştirilecek; sosyalist Türkiye mutlaka gerçekleştirilecektir !

BOLŞEVİZM YENECEKTİR !

(Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu ,Haziran,1981,Sayı: 32/4)

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

BOLŞEVİK

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK) TKP/ML(B) YAYIN ORGANI

Tasfiyeci Merkez Komitesi Hizibi Marsizm-Leninizm'i Nasıl "Düzeltiliyor" ?

Tüm partililer, tüm sempatizanlar...
Tüm devrimciler...

Mayıs ayı içinde, TKP/ML YD Bürosu imzası ile bir "Özel Sayı " İşçi Köylü Kurtuluşu yayınlandı. Bu "Özel Sayı"da Merkez Komitesi Hizibi "YD Hizibi" olarak adlandırdığı Bolşevikler hakkında görüşlerini ortaya koydu. Biz Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nun bu sayısını, bize öncelikle bu "Özel Sayı"da getirilen eleştiri ve suçlamalara cevap vermeye; atılan çamurları, söylenen yalanları teşhir etmeye; ve Merkez Komitesi(MK) hizibinin yüzündeki Marksist Leninist maskeyi alaşağı etmeye ayırdık.

KAPALI KAPILAR ARDINDA "İDEOLOJİK MÜCADELE" ADINA İLKELER ÜZERİNE PAZARLIK MI? YOKSA KİTLELER ÖNÜNDE VE İÇİNDE İDEOLOJİK MÜCADELE Mİ?

Özel sayı yazarları, bize saldırdıkları belgeye şöyle bir giriş yapıyorlar:

"Çağımızda her türlü ulusal ve sosyal kurtuluş için ezilen ve sömürülenler işçi sınıfının önderliğine muhtaçtır. Proletarya, bu önderliğini, kendi öncü müfrezesi olan, ML bilimiyle donanmış Komünist Partisi aracılığı ile yerine getirir. Bu nedenle de KP'nin durumu, ileri bir linçli kesimi başta olmak üzere, tüm işçileri ve halkı çok yakından ilgilendirir."

Gerçekten de bu doğrudur. Gerçekten de "KP'nin durumu .. tüm işçileri ve halkı çok yakından ilgilendirir". Komünist Partileri, eğer kendi içlerinde ideolojik, ilkesel ayrılıklar varsa, bu ayrılıklardan kitleleri haberdar etmek zorundadırlar. Bu onların kitleleri eğitmeye en önemli görevlerinden biridir. Marksizm-Leninizm ideolojik ayrılıkların üzerinin örtülmesine karşı çıkar, ideolojik ayrılıklar üzerine devrimci kitleler içinde ve önünde mücadeleyi talep eder.

MK hizibinin YD uzantıları, "özel sayı"larının devamında "Parti içinde belli bir süredir yoğun bir iki çizgi mücadelesinin sürmekte" olduğunu; ve fakat bunun şimdiye -özel sayı çıkana- dek ! bir "iç sorun" olduğunu belir-

tiyorlar. Bu konuda, artık mesele "bütün boyutları ile kamuoyu önüne çıktığı için" "meseleyi tanıtmak" istediklerini açıklıyorlar.

Gerçekten durum nedir? Bolşevikler, görüş ayrılıklarının kitlelerden daha fazla gizlenmesine karşı çıkması, ve tasfiyeci MK'nin disiplinini red etmesi; var olan görüş ayrılıkları üzerine kitlelere belgelere dayalı bilgi vermesi üzerine; aslında "meseleyi" bir "iç sorun" olarak gösterip, içte, kitlelere duyurmadan burjuvaca tasfiye yöntemleri ile çözmeye; çalışan MK Hizibinin planları uygulanamaz hale gelmiş; MK Hizibi görüş ayrılıkları üzerine kamuoyu önünde tavrı takınmak zorunda kalmıştır. İdeolojik mücadele bugün devrimci kitlelerin önünde açık bir şekilde yürümektedir. Artık MK Hizibi ve onun gibi düşünenlerin ideolojik mücadele adına kapalı kapılar ardında yürüttükleri üç kağıtçılığın imkanı ellerinden alınmıştır. Artık onlar kamuoyu önünde açık tavrı takınmak zorundadırlar.

Onların başlangıçta söylediği "KP'nin durumu tüm işçileri ve halkı yakından ilgilendirir" şeklindeki genel doğru, Marksist-Leninist ilke niteliğindeki doğru, MK hizibinin gerçekten savunduğu ve uyguladığı bir doğru değildir. Onlar bu genel doğruyu, sanki bu genel doğruyu uyguladıklarını göstermek için bildirin başına koymuşlardır. Ama gerçek durum bu değildir. Partinin durumu yalnızca şimdi; bölünme olduktan, Bolşevikler MK Hizibini tanımayacağını ilan ettikten, görüş ayrılıklarını kitleye açıkladıktan sonra mı, tüm işçileri ve halkı yakından ilgilendirir hale gelmiştir? Eğer Parti içinde bir süreden beri iki çizginin mücadelesi varsa, neden bu mücadele "işçi sınıfı ve halk kitlelerinden" gizlenmiş ve "iç sorun" olarak görülmüştür? Bu konuda Parti içinde hangi tavırlar vardır? Bütün bunlar "meseleyi tanıtmak, gelişmesini ve niteliklerini anlatmak" adına yola çıkan MK Hizibinin yurtdışı uzantıları tarafından açıklanmıyor. O halde biz açıklayalım:

Parti içinde 1. Konferanstan beri var olan görüş ayrılıkları; 1979 sonu, 1980 başlarında çizgi düzeyindeki görüş ayrılıkları haline gelmiştir. Bu noktadan itibaren, bugün Bolşevik kanadı oluşturan yoldaşlar; parti içindeki görüş ayrılıklarının ilkesel görüş ayrılıkları olduğunu; parti içinde iki çizgi olduğunu; bu görüş ayrılıkları üzerine devrimci kitlelerin bilgilendirilmesinin görev olduğunu savundular.

Parti ikinci Konferansına hazırlık aşamasında YD'daki tüm üyelerinin katıldığı hazırlık Konferansında YD'daki yoldaşlar bu konuda şu kararı oy birliği ile aldılar: (Bu karara ve buna benzer kararlara oy kullananlardan %15 i bugün bu kararları savunmamaktadır. Bunlar bizim dönemlerimizdir! Bugün MK Hizibinin YD uzantılığı ve temsilciliği görevini de bu dönemler yapmaktadır.)

12 No lu karar:

Partimiz ideolojik planda açık ve kamuoyu önünde tartışmayı savunmaktadır.

Ancak uygulamada bununla çelişmeli uygulamalar vardır.

Mesela tartıştığımız konularda kitleye karşı parti içinde sanki sorun yokmuş gibi tavrı takılmaktadır. Bu açık ideolojik mücadele talebi ile çelişen bir tavrıdır.

Önemli ideolojik-siyasi konularda parti içindeki tartışmaya kitleye ulaştırmak ilkesel bir sorundur.

Somut durum adına bu ilke çiğnenmemelidir.

Bugün siyasi mücadele yeterince yetkin kadroya sahip olmadığımız bir gerçektir. Bu kitle önünde tartışmada sorun yaratacaktır. Ayrıca bugüne dek kitleyi yanlış eğittiğimizden, sürekli olarak parti içinde her şey iyi gidiyor şeklinde bir bilinç taşıdığımızdan, içimizde var olan tartışmadan kitleyi haberdar etmediğimizden, deşik görüşlerin varlığının belirtilmesi ve tartışma kitle içinde karışıklık da yaratabilecektir.

Bütün bu sakıncalar göze alınmalıdır.

Uzun sürede bugünkü kötü durumu aşmanın başka yolu yoktur.

Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, TKP/ML'in II. Konferansın bu kararı, karar tasarısı olarak sundular. Bu karar tasarısı TKP/ML İKİNCİ KONFERANSI TARAFINDAN RED EDİLDİ! GÖRÜŞ AYRILIKLARININ ÖRGÜTLÜ OLMAYAN KİTLEYE DUYURULMAMASI; TARTIŞMANIN YALNIZCA EN İLERİ ÖRGÜTLÜ SEMPATİZANLAR İÇİNDE YÜRÜTÜLMESİ KARARI ALINDI!

İşte II. Konferansın seçtiği MK'nin "Partinin durumu hakkında kitleyi bilgilendirmek" konusunda gerçek düşüncesi budur. İki çizginin çok açık bir biçimde ortaya çıktığı şartlarda; çizgilerden birinin "Troçkist revizyonist kırması" olarak değerlendirildiği şartlarda bile, görüş ayrılıkları üzerine yalnızca kitlenin en ileri örgütlü kesimini bilgilendirmek! Diğerlerine ise "her şey ivdir" "taş gibiyiz" ninnileri söylemek! Kitleyi, kitle önünde yürütülecek açık ideolojik mücadele ile eğitmek değil, ajitasyonla uyutmak!

○ Bugün MK'nin yurtdışı uzantıları, görüş ayrılıkları üzerine, kitleye
○ bilgi vermek zorunda kaldıkları için bilgi veriyorlar; yoksa bunu doğ-
○ ru buldukları için değil!

MK HİZİBİNİN YÖNTEMİ, İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARINI GİZLEYEBİLDİĞİ SÜRECE KİTLEDEN GİZLEMEK; BULANIK SUDA BALIK AVLAMAK; KİTLEYİ AJİTASYON TEMELİNDE UYUTMAK YÖNTEMİDİR!

ML'İN İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARI KONUSUNDA İZLENMESİNİ TALEP ETTİĞİ YÖNTEM, MK HİZİBİNİN YÖNTEMİ İLE TABAN TABANA ZİTTİR! ML İLKESEL KONULARDAKİ TARTIŞMANIN AÇIK YÜRÜTÜLMESİNİ; KİTLELER İÇİNDE VE ÖNÜNDE YÜRÜTÜLMESİNİ TALEP EDER!

MK HİZİBİ BU YÖNTEMİ BUGÜN DE KULLANMAKTADIR! BUGÜN DE KENDİ İÇİNDE VAR OLAN GÖRÜŞ AYRILIKLARINI KİTLELERDEN GİZLEMEDİR! DIŞA KARŞI YEKPARE BİR BÜTÜNMÜŞ İZLENİMİ VERMEKTEDİR! BU İZLENİM YANILTICIDIR! BUGÜN, YD'NİN ML ÇİZGİSİNE KARŞI İLKESİZ BİR BİRLİK KURMUŞ OLANLARIN KENDİ İÇLERİNDE DE İLKESEL KONULARDA GÖRÜŞ AYRILIKLARI VARDIR! VE BU AYRILIKLAR ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE Kİ YENİ PARÇALANMALARIN TOHUMLARINI İÇİNDE BARINDIRMAKTADIR!

MK Hizibi, partinin bugünkü somut gücü, var olan sorunları vb. konularda da kitleye gerçek bilgileri vermemekte, tüm oportünist grupların yaptığı gibi "merkezi bir biz kaldık" "en güçlü biziz" vb. ajitasyonları yapmaktadır. Bunlar "özel sayı"da; II. Konferans hakkında yapılan "Konferans hazırlıksız yapıldı" "Konferansa katılanlar siyasi olarak geri idiler" vb. şeklindeki gerçek durumu ortaya koyan tespitlerin "partiye saldırı" olduğunu iddia ediyorlar. Bunlara göre gerçekleri ortaya koymak "partiye saldırıdır". Partiye saldırmamak için kitleye yalan söylemek gereklidir! İşte bugün II. MK'nin yaptığı budur. Ama hepimizin bildiği gibi "Yalancının mum yatsıya kadar yanar! Zaten etrafına ışık vermeyen, cılız tasfiyeci MK Hizibinin mumunun mün gün olan en kısa zamanda sönmesi; bu hizibin partiye verdiği ağır zararın mümkün olan en kısa yoldan ve en kısa zamanda engellenmesi için bütün Marksist-Leninistler ellerinden geleni yapmalıdır. Biz Bolşevikler olarak bu konuda MK'nin gerçek yüzünü teşhir ederek görevimizi yerine getirmeye çalışıyoruz, çalışacağız.

DİSİPLİN İHLALİ MASALI!

YA DA II. MK NEYİN ÜSTÜNÜ ÖRTMEYE ÇALIŞIYOR?

Tasfiyeci MK hizibinin YD uzantıları bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşların birçok kere "disiplini ağır bir şekilde ihlal ettiği"ni iddia ediyor. Bu konuda onlar şunu söylüyorlar:

YD çizgisinin savunucuları, bu dönem içinde kendi görüşlerini I. K. ile onaylanan P. çizgisinin yerine birçok kez geçirerek disiplini ağır bir şekilde ihlal ettiler. Onlar şimdi bunu örtebilmek için (çünkü bugünkü hizipçiliklerinin tarihi kökü bu disiplinsizliktedir), II. K.a sığınmaya çalışıyorlar:

"..BK'nin eski hatalarının tutarlı bir özeleştirisini yapmadığı söylenmektedir. ..BK Partinin en yüksek organına yazılı rapor vermiş, ken

disine getirilen tüm eleştirilere tek tek yazılı tavrı takınmıştır. Konferansta sözlü olarak da bilgi verilmiş, sorulan sorular cevaplandırılmıştır. ..BK Konferanstan, eğer K. disiplin ihlali yapıldığı görü - şün deyse cezalandırılmasını talep etmiştir! Partinin en yüksek organı olan Konferans böyle bir karar almaya gerek görmemiştir." ("B"İKK/2 s.9)

II.K.nın neden ..BK'ni ve MK'ni cezalandırmadığını ilerde açıklaya - cağız. Burada şunu belirtelimki, II.K. YD çizgisinin savunucularının Parti disiplinini çiğnediğini ve samimi bir özeleştiri yapmaya da ya - naşmadığını kendi yüzlerine belirtmiştir. Konferansta ortaya konan dis - iplin ihlalleri şunlardır:

X Partimiz 5 temel belgesinde Mao Zedung'u ML'in beş klasliğinden bi - risi olarak değerlendirmektedir. Bu anlayış I.K.da kabul edilen Parti tüzüğünün amaçlar bölümünde de şöyle ifade edilmiştir: "Proletaryanın büyük önder ve öğretmenleri olan Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un öğretilerini; revizyonist, modern-revizyonist, Troçkist ve her türden oportünist saldırıya karşı korur, savunur ve uygular. (TKP/ ML Tüzüğü; 1. Bölüm (c) şıkkı)

Bu konu bu kadar açıkken, YD çizgisinin maddi üreticisi olan ..BK, AMLP ile 1978 yazında yapılan ortak açıklamada Mao Zedung'u ML'in kla - sikleri arasından çıkartmış, MK'ni de buna ortak etmiştir.

X 1979 yazında yapılan El Salar gençlik kampında, oportünist siya - setler Mao Zedung'a ve onun şahsında ML'e azgınca saldırırken Mao Ze - dung savunulmamıştır. Bu kampda P adına yayınlanan bildiriler MK tara - fından da aynen yayınlanmış, MK de disiplini çiğnemiştir.

X Stalin'in 100. doğum yılını anma amacıyla AMLP, GDS ve WBK ile ya - pılan ortak toplantıda, kardeş partiler tarafından Mao Zedung parti çi - çizgimizle çatışan bir dizi noktada eleştirilip Mao Zedung'u savunma konusunda orta yolcu bir tavrı takınılırken, ..BK bütün bunlara sessiz kalarak onaylamıştır.

X ..GK'unda 57/60 Moskova deklarasyon ve bildirgeleri, keyfi bir şe - kilde modern-revizyonist belgeler olarak ilan edilmiş, yayın organında da bu değerlendirme olduğu gibi yayınlanmıştır.

X ..Yayın organında İran devriminin önderliği feodaller olarak gös - terilmeye çalışılmış, bu yönde intiba yaratmıştır.

X Oportünistlere karşı Mao Zedung doğru dürüst savunulmamış; mesela Stalin'i anma toplantısıyla ilgili HK'na karşı çıkartılan bildirilerde, aramızdaki temel ayrılık konularından birisi olan Mao Zedung değeri - lenmesi meselesi konmamıştır.

Bunlar bütün dünya kamuoyu önünde yapılan disiplin ihlalleridir. Bun - ların dışında daha bir dizi ufak çaplı disiplin ihlallerinin olduğu da bugün görülmektedir.

Görüldüğü gibi bu konuda esas eleştiri bizim Mao Zedung'u ML'in beş kla - siğinden biri olarak -parti çizgisi gereği- savunmadığımız noktasında yoğun laşmaktadır. Bu konuda önce genel kuralları koyalım:

X Parti çizgisi, Partinin en yüksek organı olan seçilmiş delegelerle yapı - lan Konferans veya Kongrelerde tespit edilir.

MK, Konferans veya Kongrelerde tespit edilen çizgiyi hayata geçirmeye çalış - ır. Tüm parti üyeleri de MK'nin önderliğinde bunu yaparlar.

X Konferansın karar almadığı herhangi bir konuda karar alma yetkisi -Konfe - ransın çizdiği sınırlar çerçevesinde- MK'ne aittir.

X Konferansın aldığı kararlarda belli muğlaklıklar varsa, bunların uygulan - masında yine bu muğlaklıkları ortadan kaldırma görevine sahiptir.

X Parti üyeleri, karar olmayan, ya da muğlak yoruma açık olan siyasi konu -

larda açık berrak kararlar alınana dek , kendi görüşlerini -bunun kendi görüşü olduğunu belirterek- savunmak durumundadırlar. Bu da Marksist-Leninist işleyiş için normal bir durumdur.

* Marksist-Leninistler bunun ötesinde, pratik uygulamaya yönelik kararlarla teorik tartışmayı da bir ve aynı olarak görmezler. "Disiplin ihlali" Marksist-Leninistler açısından, alınan uygulama ile ilgili kararların çiğnenmesi; partinin eylem birliğinin parçalanmasıdır. Teorik konulardaki tartışmayı Marksist-leninistleri "disiplin ihlali" olarak nitelendirmezler.

* Parti içinde ideolojik ayrılıklar, ilkesel ayrılıklar konusunda Marksist-Leninistlerin tavrı, bu gibi ayrılıkların kamuoyu önünde ortaya konması, ki kitleler önünde ve içinde tartışılmasıdır.

Bunlar tüm Marksist-Leninist partilerin işleyiş için geçerli olan genel kurallardır.

Şimdi bir de Mao Zedung konusunda parti çizgisinin ne olduğuna somut olarak bakalım:

* Parti çizgisinin temel unsurlarından olan İbrahim Kaypakkaya'nın 5 "Temel belge"sinde, Marksizm-Leninizmin klasikleri sorunu tartışılmamaktadır. İbrahim Kaypakkaya, Marksist-leninist olmanın kıstasları nelerdir; bu kıstaslara uyanlar kimlerdir şeklinde sorular üzerine tartışmamakta, bu sorulara cevap vermemektedir. Ancak, 5 Temel belgede Mao Zedung Marks, Engels, Lenin, Stalin ile aynı düzeyde ele alınmaktadır. Bu anlamda "5 Temel Belge"de, Marksizm-Leninizmin klasiği olmanın kıstasları nedir sorusuna cevap verilmeden, Mao Zedung Marks, Engels, Lenin, Stalin ile birlikte Marksizm-leninizmin "ustası" olarak adlandırılmaktadır.

* Partimizin çizgisini gözden geçiren Şubat 1978 1. Konferansı da Marksizm-Leninizmin klasikleri nedir? Klasikliğin kıstasları nedir? sorununu derinleştirmemiş; bu sorunu bütünü ile çözmemiştir. Çözmemek bir yana beş temel belgede olduğundan daha muğlak bir hale getirmiştir.

Şöyle ki; bu konuda 1. Konferansta birbiri ile çelişen birbirini dışıyalayan birden fazla karar alınmıştır:

a) 1. Konferansta kabul edilen parti tüzüğünün amaçlar bölümünde "(TKP/ML) Proletaryanın büyük önder ve öğretmenleri olan Marks-Engels-Lenin-Stalin-Mao Zedung'un öğretilerini, revizyonist troçkist ve her türden oportünist saldırıya karşı korur, savunur ve uygular" (TKP/ML Tüzüğü 1/c) denmektedir. Yani Mao Zedung, Marks, Engels, Lenin, Stalin ile aynı düzeyde ele alınmaktadır.

- MK hizibinin YD uzantıları bize saldırı için çıkardıkları özel sayıda , işte 1. Konferanstan yalnızca bu alıntıyı yaparak "mesele bu kadar açıkken" ... diyorlar. Bunun adı siyasi sahtekarlıktır. Çünkü kendileri de gayet iyi bilirler ki, 1. Konferansın bu konuda aldığı tek karar bu değildir. Bunun dışında iki karar daha vardır. Şimdi bir de onlara bakalım:

b) 1. Konferansta, "Mao Zedung düşüncesi" kavramı üzerine tartışıldığı bölümde alınan kararda; şunlar söylenmektedir:

"1/ İşçi sınıfı bilimi için, değişen çağın niteliğini özümleyip kuramsallaştıran ustaların adı kullanılmalıdır. Marks kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin, Lenin ise emperyalizm ve proleter devrimleri çağının özelliklerini özümleyip devrimci teoriyi kurmuşlardır. Engels, Stalin, Dimitrov, Enver Hoca, Mao Zedung büyük ustalar olmakla birlikte, teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmamışlardır. Çünkü değişik çağda yaşamamışlardır." (Komünist sayı 1 s. 17/18)

Burada da görüldüğü gibi; Marks ve Lenin bir düzeyde; Engels, Stalin, Dimitrof, Enver Hoca ve Mao Zedung bir azada, ayrı bir düzeyde ele alınmaktadır.

c) Yine aynı konu tartışılırken verilen;

"d) Fakat ayrıca Mao Zedung'u Engels ve Stalin ile birlikte beş büyük usta arasında görmek doğrudur" (1. Konferans Tutanakları s. 29) şeklindeki önerge 1. Konferansın çoğunluğu tarafından red edilmiştir. Yani birinci Konferans bu kararda (ama yalnızca bu kararda!) bu kadar açık! olarak, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un aynı düzeyde ele alınmasını red etmiştir.

Görüldüğü gibi 1. Konferans bu konuda birbiri ile çelişen kararlar almıştır muğlaktır! Böyle bir muğlaklık durumunda tüm kadroların bu kararları -açık bir karar alınana kadar- kendi yorumları ile savunacağı; ya da MK'nin yorumuna göre savunacağı ortadadır.

1 Konferans sonrasında gelişmeler nasıl olmuştur?

Tasfiyeci MK hizibinin YD uzantılarına göre "...BK, AMLP ile 1978 yazında yapılan Ortak açıklamada Mao'yu klasikler arasından çıkarmış, MK'ni de -zavallı MK!- buna ortak etmiş!

Bu konuda gerçek durum nedir? Birincisi, AMLP MK ile yapılan ortak açıklama, ..BK adına değil; MK adına yapılmıştır. MK içinden uluslararası ilişkilerle görevlendirilen yoldaş ile AMLP MK'nin görevlendirdiği yoldaşlar tarafından ortaklaşa hazırlanmış; TKP/ML 1. MK 4. toplantısına taslak olarak sunulmuş ve MK'nin onayı ile ortak açıklama olarak çıkmıştır. İkincisi bu ortak açıklama Türkiye'de LE-YA Yayınevi tarafından Parti Özelleştire ve tüzüğü gibi belgelerle birlikte, 1978 sonu - 1979 başında legal olarak basılmış ve dağıtılmıştır. 1979 sonuna dek parti içinden bu ortak açıklamaya hiç bir eleştiri gelmemiştir.

Bu ortak açıklamada Marksizm-Leninizmin klasikleri ve Mao Zedung hakkında şunlar söylenmektedir:

"Marksist-Leninist Klasikleri daha iyi ve derinlemesine inceleyelim, kavrayalım:

Partilerimiz, özellikle içinde bulunduğumuz durumda, Marksist-Leninist klasikleri, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz eserlerini -ikincil elden değil- orijinallerinden incelemeyi, öğrenmeyi, kavramayı önemli gördüklerini bir kez daha belirtirler. Marksist-Leninist'ler özellikle Stalin yoldaşın büyük eserini, her türlü oportünist ve revizyonist saldırı ve çarpıtmaya karşı savunmalıdır.

Mao Zedung yoldaşın çok yönlü ve açık değerlendirilmesi için

Marksist-leninist klasiklerin eserlerini incelemenin yanında, buna bağlı olarak, Mao Zedung yoldaşa karşı da açık ve ilkeli bir tavır takınmak gereklidir. Bu konuda TKP (M-L) ve AMLP şu tespitlerde birleşmektedir:

1. Yoldaş Mao Zedung, Çin'de demokratik devrimin zaferi ve sosyalizmin inşasına ölümsüz katkılarda bulunmuştur. Mao Zedung yoldaş aynı zamanda Marksizm-Leninizm'e de önemli katkılarda bulunmuş, komünizmin dünya çapında zaferi için mücadele etmiştir. Mao Zedung'un bu Marksist Leninist mirasını korumak ve savunmak tüm Marksist-Leninistlerin görevidir. Tüm Marksist-Leninistler, Mao Zedung'un özellikle sömürge, yarı sömürge, ülkelerde devrim meselesi konusunda, yeni demokratik devrim konusunda, halk savaşı teorisi konusunda Marksizm-Leninizm'e yaptığı katkıları değerlendirip savunacaktır. Bu özellikle, Mao Zedung'un adını kullanarak, onun öğretileri adına, onun öğretilerin yüzüstü tersine çeviren revizyonistlere karşı önemlidir.

Partilerimiz, bunu yaparken, çağımızın artık emperyalizm ve proletar devrimleri çağı olmadığını, yeni bir çağ olduğunu, "Mao Zedung düşüncesi"nin bu yeni çağın Marksizmi-Leninizmi olduğunu savunan görüşlere de karşı çıkar. Partilerimiz Mao Zedung'un adını sahtekarca kullanarak, Mao Zedung'un yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki devrimler için geliştirdiği, yeni demokratik devrim ve halk savaşı tezlerini, mekanik

olarak tüm ülkelere uygulama ve hatta proleter dünya devrimi sürecine uygulama şeklindeki anlayışları reddeder. Leninizmin artık eskidiğini savunan, Leninizme saldırı niteliği taşıyan görüşlerdir.

TKP/ML ve AMLP, Mao Zedung yoldaşın, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede de önemli bir rol oynadığı; daha sonra Büyük Proleter Kültür Devriminin en önünde, gerek Çin'de ve gerekse dünyada revizyonizme ağır darbeler indirdiği görüşündedir. Mao Zedung adını duyan Kruşçev, tipi modern revizyonistler, bugün hala işte bu yüzden sinir krizleri geçirmektedir.

2. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyonist hataların "Mao Zedung'un ölümünden sonra" ortaya çıktığı şeklindeki tüm görüşler de yanlıştır. Bu anlayış, sorunun derinliğini kavramayan, olaya yüzeysel yaklaşan bir anlayıştır, red edilmelidir. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyonist sapmalar, uzun bir süreden beri vardır. Ve Mao Zedung yoldaşın sağlığında da Çin Komünist Partisi'nin çizgisinde revizyonist hatalar tespit etmek mümkündür; bazı revizyonist görüşler için temel Mao Zedung yoldaşın bazı görüşlerinde de mevcuttur. Bu sebeplerden, yoldaş Mao Zedung'un Çin Komünist Partisi'nin revizyonist hatalarında belli bir sorumluluğu söz konusudur.

Bütün bu olgular, görüşümüze göre, hiç kimseye gayri ciddi ve sorumsuz bir tavırla, tek yanlı olarak ve demagojik bir biçimde, Mao Zedung yoldaşın hatalarını alt alta sıralayıp, ardından onun hakkında olumsuz bir değerlendirme yapma hakkını vermez. Böyle ilkesiz ve burjuva gazeteciliğinin metodlarını kullanarak yapılan bir "eleştiri !" yalnızca tarihi gerçekleri ters yüz etmekle kalmamakta; aynı zamanda "Mao Zedung Düşüncesi" adlı demagojik bayrak altında, Mao Zedung yoldaşın devrimci özünü yok eden revizyonistlere hizmet etmektedir. Görüşümüze göre, bugün Mao Zedung yoldaş karşısına "savcı" pozunda dikilenlerin; dün en katıksız "Mao Zedung Düşüncesi taraftarları" olması, dün bunların Mao Zedung'u tanrılaştıranların başında gelenler olması, tesadüf değildir. Her iki halde de, bunların tavrını belirleyen ilkesizliktir, oportünizmdir.

3. Görüşümüze göre, Mao Zedung yoldaşın eserlerinin ve pratiğinin derinlemesine, çok yönlü, bilimsel bir değerlendirmesi, dünya Marksist Leninist hareketinin önünde duran önemli bir görevdir. Bu görevin yeri ne getirilmesinde, karşımızda önemli engeller vardır. Öncelikle, Mao Zedung'un hayatının son dönemi üzerine döküman yok denecek kadar azdır. Var olan dökümanlar, tek tek cümleler şeklindedir. Çoğunun gerçekten Mao Zedung'a ait olup olmadığı tam olarak bilinmemektedir. Bu durum, bugün için Mao Zedung'un hayatının son döneminin tam olarak değerlendirilmesini imkansız kılmaktadır. Partilerimiz bunun bilincinde olarak, Mao Zedung hakkındaki genel değerlendirme için, ellerinden gelen katkıyı, imkanları ölçüsünde gerçekleştirecektir. "

(AMLP-TKP/ML Ortak Açıklaması, Le-Ya Yayınevi, s.92-94)

Görüldüğü gibi, parti 1.Konferansında muğlak olan Mao Zedung ve Marksizm Leninizmin klasikleri sorunu, bu ortak açıklamada, 1.MK'nın bu belgesinde muğlaklıktan kurtarılmakta; ve açık, berrak bir tavır takınılmaktadır.

Bu belge yayınlandığı andan itibaren, partinin resmi görüşüdür; parti çizgisinin bir parçasıdır. Bu görüşleri savunmak tüm parti organlarının ve üyelerinin görevidir.

İşte şimdi Bolşevik saflarda olan arkadaşlar, partinin bu resmi görüşlerini savundukları için "parti çizgisini ihlal etmek; "ağır disiplin ihlali" suçu işlemekle suçlanıyorlar. Mantıksızlığın ve ilkesizliğin bu kadarı az görülür.

Daha sonraki gelişme içinde, 1979 sonu/1980 başında; yani bu belge kamuya yayınlandıktan bir yıl sonra ; MK nin çoğunluğu yeniden Mao Zedung'u

"Marksizm-Leninizmin klasikleri" olarak savunmaya başlamış; 1.MK, 8.toplantısının da bu yönde karar alınmıştı.

Bu karar alınana dek, partinin resmi görüşü, yukarıda anlattığımız gibi; belgelerle ortaya koyduğumuz gibi ortak açıklamadaki görüştür.

Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, MK. 8.toplantısı kararları eline geçtiği andan itibaren ; bu kararları yanlış bulmasına rağmen, bu kararları uygulamış; ama bu kararlara karşı da parti içinde ideolojik mücadele yürütmüş tür.

Bize disiplin ihlali ile ilgili olarak getirilen tüm suçlamalar-istisnasız MK,8.toplantısı öncesi döneme ait olan suçlamalardır. Bu suçlamalar ayakları havada suçlamalardır. MK, 8.toplantısı öncesinde Mao Zedung'u klasik olarak savunmamak, "disiplin ihlali" değil; partinin tüm üyelere yüklediği görevdir.

Bu sorunun işleyişle ilgili yanıdır. Sorunun muhteva ile ilgili yanına gelince bizim bu konudaki görüşlerimiz berraktır. Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar bu konudaki görüşlerini 2.Konferansın hazırlık aşamasında şöylece ortaya koymuşlardı:

" 25 No'lu Karar

Marksizm-Leninizmin klasikleri;

-Marksizm-Leninizme önemli katkılarda bulunan

-Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden ilkesel hatalar yapmayan ve yaptıkları hataları özeleştiri ile aşan

-Dünya Marksist-Leninist hareketine önderlik eden Komünist önderlerdir.

Marks, Engels, Lenin- Stalin Marksizm-Leninizmin klasikleridir.

Mao Zedung, Çin'de Demokratik Halk Devrimine önderlik eden, bu devrim içinde Halk Savaşı teorisini geliştiren sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için Lenin ve Stalin'in tezlerini Çin somutunda uygulayan ve geliştiren bu anlamda Marksizm-Leninizme katkıları olan büyük bir Marksist-Leninisttir. Ancak Mao Zedung, Marks-Engels-Lenin-Stalin'in tersine, özellikle sosyalizme geçiş döneminde ilkesel hatalar da yapmış, bunların özeleştirisini yapmamıştır. Ayrıca o, dünya Marksist-Leninist hareketine de yeterli bir önderlik yapmamıştır. Mao Zedung Marks-Engels-Lenin-Stalin ile aynı düzeyde ele alınmamalıdır. Mao Zedung, Marksizm-Leninizmin bir klasığı değildir.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasikleri içinde ele alınması, dünya komünist hareketine zarar vermiştir ve vermektedir.

Şöyle ki; Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasikleri içinde ele alınması, önce Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden görüşlerinin olmadığı şeklinde bir anlayışa ve hatta bu yanlışların giderek "Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme katkısı" olarak savunulmasına yol açabilmektedir.

Bunun dışında onun Marksist-Leninist bir klasik olarak ele alınması; Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadelenin sorunlarının "Büyük Polemik" içinde çözülmüş olduğu düşüncesini de yayabilmektedir.

Marksizm-Leninizmin klasikleri ile ilgili bir başka sorun, Marksizm-Leninizmin klasik eserleridir. Bunlar yalnızca Marksizm-Leninizmin klasiklerinin (Marks-Engels-Lenin-Stalin) eserleri değil; diğer Marksist-Leninistlerin de dünya komünist hareketinin dayanabileceği, içinde ilkesel hatalar olmayan eserlerdir. Mesela Komintern'in bir dizi temel belgesi, Marksizm-Leninizm'in klasik eserleri arasında sayılabilir.

(Bu görüşlere, şimdi MK hizibinin YD temsilciliğini üstlenen "uyanık" %15 örnek de katılmıştı ! Şimdi bu konularda ne düşündükleri bizim için merak konusudur. Umarız, bunlar da 1.MK içindeki çok tutarlı Mao Zedung savunucularının MK. 8.toplantısından sonra yaptığı gibi; AMLP ile ortak açıklamayı "künde ye getirildikleri" için imzaladıklarını anlatmazlar !)

Bu görüşler bugün Bolşevik saflarda yer alan yoldaşlar tarafından 2.Konfe

ransta da savunulmuş; bu metin karar tasarısı olarak 2.Konferansa sunulmuştu. Ancak 2.Konferansın çoğunluğu bu tasarımı red etmişti. Marksist-Leninist klasik olma konusunda "ilkesel hata yapmama, ya da yaptığı hatayı özeleştirme ile aşma" kıstasını red etmişti. 2.Konferansın aldığı bu karar hala gerekçeleri ile kitleye açıklanmış değildir ! Bu da sorunun muhteva ile ilgili bölümüdür.

MK hizibinin YD uzantıları işte "disiplin ihlali" masalları ile tam da bu muhtevanın üstünü örtmeye çalışmaktadırlar. Onlar neden Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin bir klasığı olduğunu kitlelere kavratmaya çalışacak yerde; "disiplin ihlali" "parti çizgimiz çığnendi" masalları okumayı tercih etmekte dirler. Onlar "disiplin ihlali" suçlamasını ispatlamak için de 1.Konferansta var olan muğlaklıkların üzerini örtmekte ; siyasi sahtekarlık yapmaktadırlar.

Bu konuda da savundukları öz (Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasığı olduğu-ilkesel hata yapmamamın klasikliğin kıstasları içinde ele alınmaması gerektiği) revizyonisttir; kullandıkları yöntemler revizyonisttir.

MK' NİN YD'DEKİ UZANTILARI NEYİ SAVUNUYOR?

BOLŞEVİK PARTİSİ Mİ/ HİZİPLER KONFEDERASYONU MU?

Bizim 2.Konferans tarafından hakkımızda idari tedbir alınmaması kararına dayanmamız MK hizibini çok kızdırıyor. Çünkü bu konu onların anti Marksist parti ve parti içi mücadele anlayışlarının yanında fırsatçı burjuva tavırlarını da çok iyi ortaya koymaktadır.

MK hizibinin YD uzantıları "Özel Sayı"larında

- a) Bizim izlediğimiz çizginin "troçkist-revizyonist kırması" bir çizgi olduğunu 2.Konferansta tespit ve bu çizginin mahkum edildiğini
- b) Bizim parti suçu teşkil eden "ağır disiplin ihlallerini tüm dünya kamuoyu önünde " yaptığımızı ve tutarlı bir özeleştirme yapmadığımızı
- c) Hatta bu ağır disiplin ihlallerimizin "siyasi bakımdan nisbeten daha uyanık işçiler ve köylüler" tarafından red edildiğini
- d) Ama bütün bunlara rağmen (biz talep etmemize rağmen !!!) idari tedbir alınmadığını belirtiyor .

Ve bunu Marksist-Leninist tavır olarak savunuyor.

Burda arkadaşların savunduğu teori, partinin içindeki oportunist-bizim durumumuzda troçkist-revizyonist öğelerin ideolojik mücadele ile yenilebileceği teorisiidir.

Bu konuda Stalin, "Leninizmin İlkeleri"nde şunları belirtiyor :

"İdeolojik mücadele ile partinin içindeki oportunist öğelerin yenilebileceğini, parti çerçevesi içinde bu öğelerin üstesinden gelinebileceğini savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir."Bu teori partinin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur, proletaryayı devrimci partisinden, emperyalizm karşı mücadelede başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder." (Leninizmin İlkeleri, s.97 ,Sol Yayınları)

MK nin YD uzantıları "ideolojik mücadelenin önüne idari tedbiri geçirmemek" için herhangi bir idari veya cezai tedbir alınmadığını utanmazca iddia ediyorlar. Bunu söyleyenler yukarda da anlattığımız gibi; idari tedbirlerle ideolojik tartışmayı kitlelere ulaştırmayanlardır ; bunu söyleyenler bize karşı yürüttükleri "yiğit" parti savunucusu! -gerçekte parti yıkıcısı mücadelede- bugün "revizyonist troçkist" diye adlandırdıkları belgelere imza atanlardır; bunu savunanlar YD'nin görüşleri uzun süredir yazılı, belgeli ellerin de olmasına rağmen, bu görüşlere 1980 başlarına kadar bir tek eleştiri getirmeyenler; ondan sonraki dönemde de eleştirilerini "işleyiş" konularına yoğunlaştıranlar; siyasi tartışmadan köşe bucak kaçanlardır! Bunu söyleyenler, "siyasi mücadelelerini" "atıldılar" "para yediler" "çağrıldılar, gitmediler" vb. burjuva dedikodularını üstüne inşa edenlerdir!

Hayır! Bu gerekçe sahte bir gerekçedir. 2.MK nin "önce ideolojik mücadele sonra idari tedbir" şeklinde bir anlayışı yoktur. Onlar için sorun Marksist-

Leninist çizginin tasfiye edilmesidir. Bunun için her şey mübahdır. 2.MK'ni seçen Konferans idari ve cezai bir tedbir almamıştır. Çünkü "zamansız bir bölünme" istememiştir. Neden zamansız? Neden bu karar üzerinden daha iki ay geçmeden, bölünme zamanlı hale geliyor? MK'nin YD uzantıları bu konuda ne kadar kıvırtırlarsa kıvırtırsınlar güneşin üstünü balçıkla örtmezler. MK hizibi daha önce de açıkladığımız gibi YD de çıkan çapulcu hizibe mal bulmuş mağribi gibi sarılmış; bölünme için zamanın geldiğine hükmetmiştir. Çünkü YD de kitlenin önemli bir bölümü yalan, dolan ve bir sürü palavra, ajitasyon temlinde çapulcu hizibin etkisine girmiştir. Bunda açıktır ki; bizim kitlelere uzun süre verdiğimiz yanlış "parti yanılmaz" şeklindeki bilincin de payı büyük olmuştur. Gerçekler bunlardır. Gerçek, daha araştırma yapmadan, 2.MK tarafından YD deki Parti teşkilatının dağıtılmasıdır! Bu mudur? "idari tedbiri ideolojik mücadelenin önüne geçirmemek"?

MK hizibinin YD uzantıları "Özel Sayı"larında 2.Konferansın hakkımızda idari ve cezai tedbir almamasının bir sebebi olarak da bizim parti içi mücadele konusundaki sekte, yanlış anlayışlarımızı gösteriyor. Neymiş bu sekte ve yanlış anlayışlar?

Şöyle diyorlar: "BK (bugün Bolşevik saflarda olanlar) gerek kendi bölge - sindeki organsal işleyiş içinde, gerekse parti teşkilatının tümüne daha ikinci Konferanstan bir süre önce çizgi ayrılıklarının örgütsel ayrılığı gündeme getireceğini duyurmuştu."(s.4)

Evet! biz bunu daha önce söylemiştik. Demistik ki; bir Komünist Partisi içinde iki çizgi ayrılığı uzun süreçte kaçınılmaz olarak ayrılığı beraberinde getirir. Bir ayrılığı engellenmenin, ya da engellenemezse en az zararlarla atlamanın yolu, görüş ayrılıkları üzerine açık tartışma yürütmektir! Bu söylediklerimizin neresi sektedir? Neresi yanlıştır? Bu söylediklerimiz Lenin'in, Stalin'in Bolşevik Parti öğretisinin temel taşlarıdır.

Aslında bu görüşlerimizi eleştirenler, bir Komünist Partisi içinde iki ayrılı çizginin, proletaryanın ve burjuvazinin çizgisinin uzun süre yan yana yaşayabileceğini savunanlar; Marksist-Leninist parti öğretisi yerine, hizipler konfederasyonu öğretisini savunmaktadırlar!

Onlar bizim niyetimizin "daha ideolojik mücadele tamamlanmadan ellerinde tuttukları gücü kaybetmemek için örgütsel ayrılığı gündeme getirmek, mücadeleyi örgütsel alana çekmek olduğunu" iddia ediyorlar.(s.4)

Bu da kuyruklu bir yalandır. Biz, 2.Konferansın aldığı kararların çok büyük çoğunluğunu anti Marksist-Leninist kararlar olarak değerlendirmemize rağmen - (bunu bizzat Konferansın içinde hemen her noktada yazılı olarak ortaya koyduk herhangi bir örgütsel tasfiye işlemine girilmediği; ve en azından karar alınan çerçeve içinde de olsa tartışmanın engellenmediği şartlarda örgütsel ayrılığı gündeme getirmeyeceğimizi bildirdik. Bu şartların olmaması halinde örgütsel ayrılığı gündeme getireceğimizi gayet açık bir biçimde ortaya koyduk. Bu tavır doğru Marksist-Leninist bir tavır idi. Bu tavırı alırken en önemli gerekçemiz; görüşlerimizin parti içi ve çevresinde bizim belgelerimiz üzerinden tanınmaması idi. Bizim orijinal belgelerimizin çok önemli bir bölümü Partililerin eline geçmemiştir. Partililerin ve sempatizanların önemli bir bölümü bizim yazılarımız tanımadan, çizgimizin revizyonist-troçkist kırması bir çizgi olduğu şeklinde eğitilmişti.

Biz örgütsel ayrılığı, YD da ortaya çıkan çapulcu hizibin desteklediği; ve YD deki BK'nin ve ona bağlı teşkilatın dağıtıldığı noktada, örgütsel tasfiyenen başladığı noktada gündeme getirdik. Böyle bir durumda örgütsel ayrılığı gündeme getirmemek; parti içinde iki çizgi mücadelesinin ideolojik alanında sınıf mücadelesi olduğunu kavramamak ve proletaryaya ihanet olurdu.

NEYE DAYANMALI ?

GERÇEKLERE Mİ/ PALAVRAYA MI?

MK hizibinin YD uzantıları, YD de ortaya çıkan çapulcu hizibin "şanlı, canlı ve de heyecanlı ayaklanma" sında kullandığı iddialara sarılarak, bunla

rı resmi"leştiriyor. Bizler bu konudaki tavrımızı "hizibin iddiaları üzerine" başlıklı yazımızda ortaya koymuştuk. (Bkz. sayı:1,s.79/83)

Bunun için burada yalnızca gerçekten bizim arkadaşlarımız tarafından - kitle önünde değil- ama çalışılan organlarda-söylenmiş olan bazı şeyler üzerinde duracağız. Hizipçilerin hastalıklı beyinlerinin ürünleri olan inciler üzerinde durmayacağız.

"Konferans hazırlıksız yapıldı" tespiti MK hizibine göre, Konferansın gözden düşürülmesidir. Partiye saldırıdır.

Gerçekte ise bu tespit gerçek durumu yansıtan bir tespittir! Konferansın siyasal hazırlığı o kadar ortada olan bir gerçektir ki; Konferans , kararları nın büyük çoğunluğunu hazırlanmış karar taslakları ile almamıştır. Kararları bizzat gerekçeleri ile Konferanstan geçmemiştir. Birçok kararın gerekçesi "istim arkadan gelir" usulü MK tarafından formüle edilecektir ! İşte bu yüzden 5 ay olmasına rağmen, hala merakla Konferans kararlarını ve gerekçelerini bekliyoruz!

Öyle bir siyasal hazırlıktır ki; gündemle ilgili olan YD yazılarının bir bölümünden -birakalım partinin tümünü- delegelerin haberi yoktur !

Gündem maddesi olan MK nin raporu, delegelerin çok büyük bölümü tarafından -partiyi bir kenara bırakalım- okunmamıştır !

Örgütsel hazırlığa gelince: Onun da tam bir kaos olduğunu bizzat Konferan sa katılanlar -ve bu arada delege olarak seçilip de katılamayanlar !! iyi bilir!

Buna rağmen, şimdi çıkıp "Konferans hazırlıksız yapıldı" tespitini " "partiye saldırı" diye değerlendirmek, tarifsiz bir hafifliktir.

"Konferansa katılanlar siyasi olarak geriydiler" tespiti MK hizibine göre Konferansın gözden düşürülmesidir, partiye saldırıdır.

Gerçekte ise bu tespit var olan durumu yansıtan bir tespittir. Bu konuda Konferans tutanaklarının yayınlanması durumu ortaya koyacaktır.

"Konferansta Lin Biao'cu görüşler savunuldu" tespiti MK hizibine göre Konferansın gözden düşürülmesi ve partiye saldırıdır.

Gerçekte ise bu var olanı yansıtan bir tespittir. Bir ABK(alt bölge komite si)nin temsilcileri Lin Biao'cu görüşleri Konferansta açıkça savunmuşlardır. Bunların Konferans öncesi yazdığı yazı da ortadadır.

Bu kadar yeter ! Bu örnekler sorunu bütün çıplaklığı ile ortaya koymakta -dır. Sorun şudur : Partinin içinde bulunduğu gerçek durumu ortaya koymak partiye saldırı mıdır? MK hizibi bu soruya evet cevabı veriyor. Bizler bu soruya hayır cevabı veriyoruz. Biz gerçeklere, onlar palavraya dayanmaktan yanadır ! Çok sözüünü ettikleri kitleleri açıkça kandırmaktadırlar.

PARTİ ÇİZGİSİ Mİ/ MARKSİZM-LENİNİZM Mİ?

MK hizibinin YD uzantıları "Özel Sayı"larında bizim bir dizi konuda bugünkü parti çizgisinin sinsi düşmanı olduğumuzu söylüyor :

Ve bu konuda şu noktaları sayıyor :

"1- Azami Programa İlişkin olarak

YDH, Mao Zedung yoldaşın proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadele sinin sürdürülmesine ilişkin Marksizm-Leninizm katkılarını reddetmektedir. Bunu o kadar reklamını yaptıkları "araştırma ile gerekçelendirme" metodunu kabacaçığneyerek yapmaktadırlar. Halbuki partimiz 1972 de kurulurken, Marks,Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ve özellikle de Mao Zedung yoldaşın Sovyet proletaryasının tecrübesinden ders çıkartan ve Çin proletaryasının sosyalizm altında mücadelesiyle birlikte gelişen proletarya diktatörlüğünün sorunlarına ilişkin tezlerini ken disine temel alarak azami program anlayışını ortaya koymuştur. Mao Zedung yoldaşın sosyalizmde temel ve başlıca çelişmeler üzerine ; bu çelişmeler temelinde yeni bir burjuvazinin sürekli üremesine; yeni burjuvazinin parti ve devletin göbeğinde yeşermesine, proletarya diktatörlü-

günün, burjuvazinin ekonomik, siyasi ve ideolojik temellerine karşı sürekli bir sınıf mücadelesinin örgütlenmesi demek olduğuna ve bu mücadelenin leleler ile birlikte yürütülebileceğine ilişkin katkıları, TKP/ML in azami programa ilişkin görüşlerinin en temel tezlerindedir; ve bugün bunları savunmak Marksizm-Leninizmi savunmak için her zamankinden daha hayati bir meseledir.

YDH (YD Hizibi) Partimizin ideolojik çizgisinin oluşmasında tayin edici öneme sahip olan Kruşçev modern revizyonizmiyle mücadelenin mirasını reddetmektedir. Onlar şimdilik 57/60 deklarasyonlarını "modern revizyonist" ilan ettiler. Ve 63 Polemiklerini de "askıya aldılar" Genel çizgileri, Mao Zedung ve ÇKP önderliğinde yürütülen bu mücadelenin özünde modern revizyonizmden kopmadığı şeklindedir.

YDH, ideolojik alandaki Parti çizgisiyle uzlaşmaz zıtlığını Mao Zedung yoldaşın değerlendirilmesinde sürdürmektedir. Onun, "Mao Zedung büyük bir Marksist-Leninisttir ama klasik değildir" şeklindeki formülasyonu, tasfiyeci ve inkarcı yüzünü gizleyebilmek içindir. Onlar aslında Mao Zedung'un 1956-57 den sonra ana hattıyla revizyonist olduğu görüşündedirler; ancak parti içi mücadelede yoğun muhalefetle karşılaşınca bu mevziden sinsice bir geri adım atarak yukardaki formülasyonda mevzilenmişlerdir.

YDH "baş düşman" sorununu, emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişmelerden yararlanmayı imkansızlaştıracak biçimde mutlaklaştırmıştır. "3 Dünya Revizyonizmi"ni "kökten red etme" adına, emperyalistler ve onların uşakları arasındaki çelişmelerden yararlanmayı pratikte reddeden "saf proleter" görünümlü troçkizmi sistemleştirmişlerdir. Bunun partimizin ideolojik çizgisiyle olan uzlaşmazlığı ortadadır.

Görüldüğü gibi azami programa ilişkin sorunlarda YDH ile parti çizgisi taban tabana zıttır. Bunu kendileri de inkar edemezler ve edememektedirler.

2. Asgari Programa İlişkin:

YDH, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının (yine hiçbir araştırmaya gerek duymadan) "geri kapitalist" olduğunu söylemekte; partimizin asgari programının temelini oluşturan "yarı-sömürge ve yarı-feodal iktisadi yapı" (İbrahim Kaypakaya, Bütün Yazılar, s.61) tespitini reddetmektedir. (Bunlar Partinin asgari programının iktisadi ve sosyal tahlilini savunan ve geliştiren 168 sayfalık "sosyo-ekonomik yapı" araştırmasını dağıtmayarak, bu "tespit"lerine zemin hazırlamaya çalışarak, tasfiyeciliklerine bir örnek daha katmışlardır.) Sosyo-ekonomik yapı tahlili; hem Demokratik Halk Devrimine ilişkin bütün stratejik konuların kaynağıdır hem de partimizin çizgisini her türden oportunist ve revizyonist platformdan ayıran temel konulardan biridir !

YDH revizyonizm-troçkizm kırması sosyo-ekonomik yapı tahlilinden hareketle, partinin "feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki" şeklindeki baş çelişme tespitini reddetmekte ve bunun yerine "yerli gericilikle halk yığınları arasındaki çelişme bugün baş çelişmedir" tespitini geçirmektedir. Bu tespiti Halkın Birliği'nden Halkın Kurtuluşu'na kadar bütün oportunist siyasetler yıllardır savunagelmışlerdir.

YDH partimizin Halkın Birleşik Cephesi sorununa ilişkin tezini reddetmektedir. Objektif olarak anti-emperyalist ve anti-feodal bir yanı da olan milli burjuvazinin devrimci kanadının Halkın Birleşik Cephesine kazanılması YDH ne göre taktik bir sorundur ve amaç, eğer mümkünse bu sınıfı cepheden uzak tutmaktır. Dolayısıyla YDH nin "temel stratejik sloganı", işçi-köylü diktatörlüğüdür. Partimizin çizgisi ise proletarya

önderliğinde Halkın Birleşik Cephesi ve bu cephenin doğal sonucu olan Demokratik Halk Diktatörlüğüdür.

YDH devrimin yolu olarak Halk Savaşı'nı sözde savunur gözükmekte; fakat ne idüğü belirsiz "koordineli halk savaşı" "teori"ciğiyle, şimdiden Ekim Devrimi yolunun tohumlarını ekmektedir. Türkiye'de oportunist siyasetlerin tarihi gelişmesinden çok iyi bildiğimiz gibi, devrimin yolu konusunda Marksizm-Leninizme saldırı ilk önce "bilinemez"cilik kılıfıyla ortaya çıkmakta ve giderek toplu ayaklanma stratejisiyle noktalanmaktadır.

Görüldüğü gibi YDH nin revizyonizm-troçkizm kırması ideolojik ve siyasi çizgisiyle partimizin İbrahim KAYPAKKAYA tarafından ortaya konan ve bugüne kadar değişmeyen asgari ve azami programına ilişkin Marksist-Leninist hattı; birbirini tümüyle dıştalanayan ve tamamıyla uzlaşmaz olan iki karşıttır.

Burada YDH çizgisinin içeriği üzerinde durmuyoruz, her işçinin ve emekçinin, tüm devrimcilerin net bir şekilde görmesini istediğimiz mesele YDH çizgisinin ne TKP/ML in 1972 deki İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulduğu günkü, ne de 1981 de 2.Konferansta dışı dış bir şekilde savunulan çizgiyle yakından uzaktan bir ilişkisi olmadığıdır. "

("Özel Sayı" İşçi Köylü Kurtuluşu, s.10-11)

Görüldüğü gibi MK hizibinin YD uzantıları bizim çizgimizin içeriği üzerinde durmuyorlar.

Onlar için sorun şöyledir : Parti çizgimiz eşittir Marksizm-Leninizmdir. O halde parti çizgimizle çeliştiğinin ispatlanması, bir çizginin revizyonist-troçkist olduğunu ispatlamaya yeter.

Ama Marksist-Leninistler için sorun böyle değildir. Herhangi bir partinin çizgisi -o parti Marksist-Leninist bile olsa- çizgisi Marksist-Leninist bile olsa-Marksizm-Leninizm bilimi ile eşitlenemez. Yani herhangi bir sapmanın revizyonist olduğunu vs. göstermek için, onun parti çizgisinden ayrı olduğunu göstermek yetmez, Marksizm-Leninizmden saptığını göstermek gerekir. Öyle durumlar olur ki; bizzat parti çizgisi bir çok noktada Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden görüşleri temsil edebilir. Bu durumda Marksist-Leninistlerin görevi, parti çizgisinin bu sapmalarına karşı mücadele etmek; partinin bu sapmalarına karşı ; gerekirse parti çizgisine karşı Marksizm-Leninizmi savunmaktır.

Mesela bugün Arnavutluk'ta komünistlerin görevi, parti çizgisine karşı Marksizm-Leninizmi savunmaktır. Eğer bizim MK hizipçilerinin kafası ile soruna yaklaşırsak, AEP'nin revizyonist yöneticileri için herhangi birinin anti-Marksist-Leninist olduğunu ispatlamak kolaydır. Kim AEP çizgisini red ediyorsa anti-Marksist-Leninist'dir!

Mesela 1966 da Çin'de komünistlerin görevi, partinin çizgisine (8.Kongrede kabul edilen çizgiye) karşı Marksizm-Leninizmi savunmaktır, vs.

MK hizibi, parti çizgisi ile Marksizm-Leninizmi eşitleyerek büyük bir siyasi sahtekarlık yapıyor.

Şimdi tek tek noktalarda kimin öz olarak haklı olduğuna bakalım :

1. Azami programa ilişkin olarak

"Mao Zedung'un proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesine ilişkin katkıları" konusunda "katkıları vardır" denecek yerde, bu katkıların ne olduğu ortaya konmalıdır. Biz, bu konuda Mao Zedung'un Marksist-Leninist teoriye yeni bir temelde katkıda bulunmadığını söylüyoruz. Bu konuda görüşlerimiz MK hizibinin elinde detaylı olarak vardır. Belgelere dayanarak bu görüşleri çürütmelidirler.

Biz, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelenin mirasını red etmiyoruz, sadece bu "miras"ı ayakları üzerine dikiyoruz. 57/60 deklerasyonlarımızın özü itibarı ile Marksist-Leninist olarak savunanlar bunu ispatlamaya çalıştıkları yerlerde şimdiye dek çok kötü duruma düşmüşlerdir.

Biz, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin klasığı olduğunu hangi gerekçelerle red ettiğimizi belgelerle ortaya koyduk. Bizim Mao'yu '57 den sonra aslında revizyonist olarak değerlendirdiğimiz, MK hizibinin hüsnü kuruntusudur. MK hizibi "falcılığı" bırakmalıdır. Ellerinde belgeler vardır. Ordan bu söylediklerini ispatlamalıdır !

Bizim emperyalistler arası çelişmelerden yararlanmayı red etme diye bir sorunumuz yoktur. Biz, bu konuda parti 1.Konferansının aldığı kararları esas olarak doğru buluyor ve savunuyoruz.

2. Asgari programa ilişkin

Biz Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı hakkında hiç bir yerde ve hiç bir belgemizde şimdiye dek "geri kapitalist" tir şeklinde bir tespit yapmadık. Sorunun bizim için araştırma sorunu olduğunu; tartışma sorunu olduğunu; içimizde çoğunluğun eyiliminin "komprador kapitalizmin hakim olduğu " yönünde olduğunu söyledik. Yapının komprador kapitalizmi ile feodalizmin iç içe girdiği yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapı olduğunu söyledik. (Bizim -şimdi piyasaya sürdükleri -168 sayfalık çok !! bilimsel yazıyı dağıtmadığımız adi bir demagojidir. Bu yazı şimdiye dek tartışmaya girmediği için şimdiye dek hiçbir bölgede tam olarak dağılmamıştır. En çok dağıldığı bölge YD dir.)

Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olduğu tespiti, Türkiye'nin somut gerçeğinde red edilmiş olan bir tespittir. Şemacılığın ürünüdür. Bizim yaptığımız tespitin, oportunist gruplar tarafından da savunulması onun yanlış olduğunu göstermez. Bu basit bir demagojidir.

Bizim Halkın Birleşik Cephesi ile ilgili görüşlerimiz şunlardır :

15 No'lu karar:

Antiemperyalist - antifeodal devrim aşamasında milli burjuvazi - nin devrimci kesimi (orta burjuvazinin devrimci kesimi) ve küçük burjuvazi devrime katılabilir, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede yer alabilir.

Bu antiemperyalist - antifeodal devrim aşamasında milli burjuvazinin devrimci kesimi ile cephe sorununu (ittifak sorununu) gündeme getirir.

Proletarya açısından, sallantılı da olsa, güvenilir ve geçici de olsa, kitle temeline sahip müttefikler kazanmak devrimin en önemli sorunlarından biridir.

Proletarya milli burjuvazinin devrimci kesimini emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede, bu mücadelenin içine çekmeye çalışmalıdır. Bu yönde taktikler izlemelidir.

Burada sorun burjuvazinin devrimci kesiminin geçici ve sallantılı bir müttefik olmasının iyi kavranmasıdır.

Milli burjuvazinin devrimci kanadı, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele içinde proletarya ile ittifak kursa da, ideolojik alanda proletaryanın düşmanıdır. Amacı proletaryayı kendi iktidarı için kaldıraç olarak kullanmaktır.

Proletarya burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak kurduğu dönemlerde de bu konuda açık olmalıdır.

Milli burjuvazinin bir kesiminin anti-emperyalist-anti-feodal mücadelede proletarya ile kurduğu ittifak kesinlikle geçici bir ittifaktır; proletaryanın gücü, burjuvazinin gücü, emperyalizmin ülkede durumu, enternasyonal durum, vb. bir dizi şarta bağlıdır.

Çin devriminin tecrübesi, milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak sorununun emperyalizme karşı mücadele görevlerinin öne çıktığı şartlarda çok daha açık bir biçimde gündeme geldiğini; bu dönemlerde bu ittifakın kurulmasının imkanlarının çok daha fazla olduğunu buna karşılık tarım devriminin esas olduğu dönemlerde bu ittifakın

bozulduğunu göstermektedir

Görüşümüze göre, yarı-sömürge -yarı-feodal ülkelerde anti-emperyalist anti-feodal devrim aşamasında, milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak kurulması imkanının varlığı, bu ittifakın mutlaka kurulacağı, bu ittifak olmadan devrimin zafere ulaşmasının imkansız olduğu anlamına gelmez. Proletaryanın emekçi kitleleri sıkıca kendi önderliğinde birleştirmiş olduğu, milli burjuvazinin kitleler içinde önemli etkinliğinin olmadığı şartlarda, böyle bir ittifak kurulmadan da devrimin zafere ulaşması mümkündür. Bu kötü bir şey değil; iyi bir şeydir.

Merkez Komitesi Raporunda milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak sorunu yer yer milli burjuvazi (bütünü) ile ittifak olarak ortaya konarak hata yapılmaktadır.

Merkez Komitesi raporunda AEP bu ittifakın geçici olduğunu söylediği, bunu eleştirdiği noktasından da eleştirilmektedir. Bu da hatalıdır.

Merkez Komitesi raporunda Mao Zedung'un Demokratik Halk İktidarı konusunda "milli burjuvazinin halk saflarında olduğu için Demokratik Halk İktidarı içinde yer alacağı" tezini genelleştirdiği görüşü getirilmektedir. Mao'nun bunu genelleştirdiğini söylemek doğru değildir. Böyle bir genelleştirme Mao'da ancak eğilim olarak tespit edilebilir.

Demokratik Halk İktidarı saflarında milli burjuvazinin yer alacağını kural olarak savunmak yanlıştır. Bu şartlara bağlı bir olgudur.

MK hizibi devrimin zaferi için milli burjuvazi ile ittifakı kaçınılmaz şart olarak göstererek, sağcı özünü proletarya ve diğer emekçilere güvensizliğini sergilemektedir.

Devrimin yolu konusu bizim için masa başında tespit edilecek bir şey değildir. Yolu, sınıf mücadelesinin somut gelişmesi belirleyecektir. Şimdiki veriler, bu yolun hem silahlı genel ayaklanmanın, hem de halk savaşının unsurlarını içinde barındıran bir yol olabileceğini göstermektedir.

MK hizibi, parti çizgisi ile çelişiyorlar tespitini bir yana bırakıp, Marksizm-Leninizm ile çeliştirmemizi ispatlamaya çalışmalıdır!

Bizim parti çizgisinin revizyonist yönlerine düşman olduğumuzu herkes bilmektedir. Biz bunu sinsilik olarak değil; bize tanınan sınırlar ve imkanlar içinde ve kavradığımız ölçüde her noktada açıkça yaptık. Sinsilik, bizi arkadan hançerlemeye çalışanların yöntemi olmuştur.

MK hizibinin YD uzantıları, yazılarının devamında "İbrahim Kaypakkaya'nın ve partinin çizgisi"nin "1972 den beri değişmediğini iddia ediyor. Bu yazıyı kaleme alanlar, herhalde 1978 özeleştirisi gibi "küçük bir yanlışlığı" atmış olacaklar !

Partinin 1972 deki çizgisi ile 1978 deki çizgisi aynı ise; neden 1978 de "Mao Zedung Düşüncesi" "yeni çağ" konularında; 1972 deki durum değerlendirmesi ve izlenen taktikler konusunda özeleştirisi yapıldı? Yoksa bu dediklerimiz 1972 çizgisinin parçaları değil miydi?

MK hizibinin YD uzantıları kendi çelişmeleri içinde boğulup gidiyorlar. "İlk okul çocuklarının "değil ama; sınıf bilinçli her işçinin güleceği durumlara düşüyorlar.

İBRAHİM KAYPAKKAYA NASIL SAVUNULUR? HATALARINA SAHİP ÇIKARAK MI? ONLAR ELEŞTİRİLEREK Mİ?

MK hizibinin YD temsilcileri bizim

" 1972 de İbrahim Kaypakkaya'nın önderliğinde Şafak revizyonizmine karşı mücadele içinde kurulan Partimiz, kurulduğu dönemde Türkiye'de Marksizm-

Leninizmi temsil ediyordu. Platformu 1972 de Türkiye şartlarında ve dünya Marksist-Leninist hareketinin o günkü bulunduğu aşamada içindeki bütün sapma, hata ve eksikliklerine rağmen Marksizm-Lenezizmi temsil ediyordu." şeklindeki tespitimize öfke ile saldırıyorlar. Bunu söylememizin tutarsızlık olduğunu; 1972 ile 1981 deki çizginin aynı olduğunu, bu yüzden 1972 dekine Marksist-Leninist , 1981 dekine revizyonist demenin sahtekarlık olduğunu vb. iddia ediyorlar.

Önce bizim 1981 deki parti çizgisi ile ilgili olarak yaptığımız tespit, bu çizginin revizyonist olduğu şeklinde bir tespit değildir. Bu konuda görüşlerimiz şöyledir:

" Partinin bugünkü çizgisi : İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında ortaya konan görüşlerden; 1.Konferansın aldığı kararlardan; 1.Merkez Komitesi'nin çeşitli toplantılarında aldığı ve 2.Konferans tarafından değiştirilme kararıyla; ve 2. Konferansın kararlarından oluşmaktadır. Bu çizgi bütünlüklü kendi içinde sistemli bir çizgi değildir. İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında var olan bir dizi görüş ve anlayış 1.Konferans'ta yapılan özeleştirisi ile değiştirilmiştir. Parti tarihinde önemli bir ileri adım temsil eden bu özeleştirisi mesela Lin Biao'nun "dünyanın kırklarından-dünyanın şehirlerinin kurtarılması" "dünya çapında baş çelişme ezilen halklarla-emperyalizm arasındadır" şeklindeki görüşlerini ; "çağımız emperyalizmin toptan çöküş-sosyalizmin toptan zafer çağıdır" "Mao Zedung Düşüncesi çağımızın Marksizm-Lenezizmidir" şeklindeki tezlerini anti-Leninist tezler olarak red ve mahkum etmiştir. Parti 1. Konferansı karşı devrimci "3 Dünya Teorisi"ni red ederken " dünya çapında baş düşman" anlayışını; "iki süper güç" anlayışını da red ve mahkum etmiştir. 1.Konferansın bu ve buna benzer kazanımları, parti içinde bir bölüm yoldaş tarafından muhalefetle karşılanmış; onlar 1.Konferansın bir dizi doğru tezini "revizyonist-troçkist çizginin inşasının bir adımı" olarak nitelendirmişlerdir. 2.Konferans özeleştirisi ve 1.Konferansın diğer kararlarının tartışılması gündemde olmadığı için, 1.Konferansın bu doğru tezlerini red edememiştir. 1.Konferansın doğru tezleri hala TKP/ML in çizgisinin unsurlarıdır. 2.Konferans, 1.Merkez Komitesinin aldığı bir dizi doğru karar üzerine de tartışmamış ve bu kararları ortadan kaldırmamıştır. Mesela Merkez Komitesi 9.toplantısında kararlaştırılan "Marksizm-Lenezizmin kıstasları" başlıklı yazı ve bu yazıdaki doğru görüşler hala resmen parti çizgisinin unsurlarıdır. Mesela AMLP ile yapılan ortak açıklama , 2.Konferans tarafından resmen geçersiz kılınmıştır ve hala partimizin resmi bir belgesidir. Diğer yandan 2.Konferans'ta alınan bir dizi revizyonist karar da -mesela 1957/60 deklarasyonları hakkında alınan karar; 63 Polemikleri hakkında alınan karar;Mao Zedung'un klasikliği konusunda alınan karar.vb.-parti çizgimizin unsurlarıdır. Bu durumda TKP/ML in bugünkü çizgisi Marksist-Leninist bir çizgi değildir. Bu çizgi, içinde hem Marksizm-Lenezizmin unsurlarını, hem de revizyonizmin unsurlarını barındıran, gelişme yönü olumsuz olan, dev girmeci(eklektik) bir çizgidir. Çizgideki eklektizmin aşılması yönünde 1.Merkez Komitesi 7.toplantısına kadar ve 7.toplantısında atılan ileri adımlar, bu tarihten sonra esas olarak durmuş; Merkez Komitesi 8.toplantısından sonra gelişme olumsuz yönde olmuştur. 2.Konferans olumsuz gelişmenin şimdiye kadarki uç noktası olmuştur. 2.Konferans'ta seçilen 2. Merkez Komitesi, ilk kararları ve uygulamaları ile bu olumsuz gelişmeyi hızlandıracağını göstermektedir. " (1.Bolşevik Konferansının Kararları)

İkinci olarak Marksist-Leninistler bir şeyi değerlendirirken, onu şartlar, zaman, mekan içinde ele alarak değerlendirirler. Biz de İbrahim Kaypakkaya'yı 1972 i şartları içinde değerlendirdiğimizde, Marksizm-Lenezizmi tespit eder olarak değerlendiriyoruz. Bu tespit açık bir tespittir. 1972 de mümkün olan hataların, 1981 de eleştirilmesine rağmen, Marksist-Leninist alternatif

gösterildiği halde aynen savunulması Marksist-Leninist tavır değildir. Bunu yapanlar gerçekte İbrahim'i savunmak adına, onun prestijinden yararlanmaya çalışan siyasi sahtekarlardır.

Bir Marksist-Leninist'i savunmak, onun tüm görüşlerini savunmak demek değildir. Onun yanlışlarını red etmek ; doğrularını savunmak demektir.

Bu konuda Rosa Lüksemburg örneği çok önemli bir örnektir. Bunu kısaca aktaralım :

Lenin için Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht " 3. Enternasyonalin en iyi temsilcileri"dir. (Lenin, 3.Enternasyonel Konuşmaları, Koral yayınları,s.11)

Aynı Lenin, Paul Levi ile girdiği bir polemikte Rosa Lüksemburg hakkında şunları söylüyor :

"Paul Levi, şimdi Rosa Lüksemburg'un tam da hatalı olduğu eserlerini yayınlayarak, burjuvaziye ve onun ajanları olan ikinci ve ikibuçukuncu enternasyonale yaranmak istiyor. Biz buna bir Rus masalının şu sözleri ile cevap veriyoruz : "Bazen kartalların tavuklardan daha alçaklarda uçtuğu olur ; ama tavuklar hiç bir zaman kartalların ulaştığı yüksekliğe ulaşamazlar "

ROSA LÜKSEMBURG, POLONYA'NIN BAĞIMSIZLIĞI SORUNUNDA YANILDI. 1903 DE MENŞEVİZMİN DEĞERLENDİRİLMESİNDE YANILDI. SERMAYE BİRİKİMİ TEORİSİNDE YANILDI. 1914 DE PLEHANOV, VANDERVELDE VE KAUTSKY'NİN YANINDA BOLŞEVİKLERLE MENŞEVİKLERİN BİRLEŞMESİNİ SAVUNDUĞUNDA YANILDI. 1918 DE HAPİSTEYKEN YAZDIĞI YAZILARDA YANILDI (1918 sonu 1919 başında hapisten çıktıktan sonra bu hatalarını önemli ölçüde düzeltti) AMA BÜTÜN BU HATALARINA RAĞMEN O BİR KARTALDI VE KARTAL OLARAK KALACAKTIR. YALNIZCA ONUN ANISI DEĞİL; BİYOGRAFİSİ VE TÜM ESERLERİ (Bunların çıkarılmasının geciktirilmesi Alman Komünistleri için, ancak müca delelerinde verdikleri büyük kayıpların affettirdiği bir hatadır) BÜTÜN DÜNYADA BİRÇOK KUŞAK KOMÜNİSTİN YETİŞMESİ İÇİN BÜYÜK YARAR SAĞLAYACAKTIR. "Alman sosyal demokrasisi kokuşmuş bir leştir " Rosa Lüksemburg bu sözleri ile dünya işçi sınıfı tarihinde yerini alacaktır." (Lenin, Toplu Eserler, c.33, s.195) (Bir gazetecinin notları, 1922 sonu)

İşte Lenin'in tavrı budur. Lenin, Rosa Lüksemburg'un bütün hatalarını zama nında en ağır bir şekilde eleştiren kişidir. Ama Lenin, genel değerlendirme yaptığında Rosa Lüksemburg'u bir Komünist "Komünist Enternasyonel'in en iyi temsilcilerinden biri" olarak değerlendirir. Ve Lenin bir "kartal" olan Rosa Lüksemburg'u , onu savunma adına ortaya çıkan tavuklardan ayırır.

Bugün bize karşı çıkıp, İbrahim Kaypakkaya'da gördüğümüz yanlışları eleş - tirdiğimiz için , bize "İbrahim'i red ediyorsunuz"vs. diyenler gerçekte, Paul Levi gibi tavuklardır !

Ernst Thaelmann da 19 Şubat 1932 de Almanya Komünist Partisi Merkez Komitesinde yaptığı konuşmada, Almanya Komünist Partisi için geçmişte olduğu gibi, şimdi de (1932 de) bazılarının Rosa Lüksemburg'u savunmak adına; onun hatalarına sarıldığını; ve onun hatalarını ilke seviyesine yükselttiğini , gerçekte Rosa Lüksemburg'u değil Lüksemburgizmi savunduğunu tespit ediyor.Ve "Lüksemburgizm'in artıklarına karşı en sert mücadele"nin gerekliliğinden söz ediyor. Bu konuda şunları söylüyor :

" Ben bu bağıntıda iki sorunu kısaca ele almak istiyorum. Birincisi Lüksemburgizm sorunudur. Bununla ilgili olarak ne söylenebilir ? Biz savaş öncesi sosyal demokrasi içinde sosyal demokrasinin sol radikal kesimini oluşturan, Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht, Franz Mehring ve diğer yoldaşların önemini azaltmak niyetinde değiliz. Biz bu gerçek devrimci savaşçıları ve önderleri ve onların devrimci geleneklerini inkar etme niyetinde değiliz; hele hele onları sosyal faşist, SAP ci(AlmanyaSosyalist İşçi Partisi-çn), Brandlerci ceset sömürücülerine bırakmaya hiç mi hiç niyetimiz yoktur. Rosa Lüksemburg ve diğerleri bizimdir, onlar Komünist Enternasyonel'e ve kurulmasında yer aldıkları Almanya Komünist Partisine aittir. Ama bu Rosa Lüksemburg ve diğer sol radikallerin hataları hakkında partimizin yürüttüğü aydınlatma çalışmasını zayıflatması anlamına mı gelir? Hayır. Lüksemburgizm'in hatalarının eleştirisi-

si, partinin bolşevikleştirilmesi için kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Savaş öncesi sosyal demokrasinin sol radikallerinin bir bölümünün yolu savaş şartları içinde onları Komünizme götürdü; ancak bu, bu grupların kendilerini ideolojilerindeki yarı-menşevik hatalarından kurtarması, ve bolşevizm yönünde, Lenin'in ve Bolşevik Partinin siyaseti yönünde ilerlemesi şeklinde gerçekleşti.

Bugün, Komintern'in var olduğu şartlarda Sovyetler Birliği'nde proletaryanın diktatörlüğü altında sosyalizmin gerçekleştirildiği şartlarda Lüksemburgizm'in her yeniden diriltme çabası ve Lüksemburgizm'in her artığı hiçbir şekilde Marksizm-Leninizme bir köprü olamaz; tersine bizim en iyi bir şekilde Brandleristlerde gözlemlediğimiz gibi, sosyal faşizme, burjuvazinin ideolojisine geçiş için bir köprü olur.

O halde, gayet berrak bir biçimde şu tespiti yapmalıyız : Rosa Lüksemburg, Lenin'den ayrı anlayışlar savunduğu bütün noktalarda yanılmıştır. Bunun sonucunda savaş öncesinde ve savaş sırasında bütün Alman sol radikaller grubu, gerek açıklık, gerekse devrimci kararlılık konusunda bolşeviklerin gerisinde kalmıştır.

Bu tespit, bize, neden Almanya'da işçi hareketi içinde devrimci Marksistlerle küçük burjuva oportunistleri ve onların merkezci yardımcılara arasındaki bölünmenin geç kaldığını açıklar. Rosa Lüksemburg'un birikim teorisindeki, köylü sorunundaki, millî meseledeki, devrim sorunundaki, proleter diktatörlüğü konusundaki, partinin rolü ya da kitlelerin kendiliğindenciliği konusundaki hataları, bütün bu hatalar, onun Lenin'de var olan açıklığın seviyesine ulaşmasını engelleyen bir hatalar sistemi oluştururlar ."

(E.Thaelmann "Konuşmalar ve Makaleler", Alm. c.1, s.440-441)

İşte biz Bolşevikler, İbrahim Kaypakkaya'ya yaklaşırken, Lenin'in, Thaelmann'ın ve diğer komünist önderlerin Rosa Lüksemburg'a yaklaşırken onu değerlendirirken kullandıkları yöntem ve anlayışları kendimize temel alıyoruz.

Ve diyoruz ki; Partinin Bolşevikleştirilmesi için İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkılırken; aynı zamanda onun hata ve sapmalarının eleştirilmesi kaçınılmaz bir zorunluluktur.

İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına, onun 1972 şartlarında yaptığı hataları sistemleştirerek savunanlar- Marksizm-Leninizmin yerine "İbocu - luk" u geçirenler; anti Marksist-Leninist görüşlerini ortaya sürebilmek için İbrahim Kaypakkaya'nın isminin ve hatalarının ardına gizlenenler; İbrahim Kaypakkaya'nın ülkemiz devrimci çevrelerinde sahip olduğu haklı devrimci saygınlığı sömürmek isteyen "ceset sömürücüleri"dir! Marksist-Leninistler, dün olduğu gibi bugün de İbrahim'i savunacaklar, ona sahip çıkacaklardır. Ona gerçekten sahip çıkmak; onun doğrularına sahip çıkmak, hata ve sapmalarını eleştirmek demektir.

BOLŞEVİKLEŞTİRME SLOGANI ÜZERİNE

YA DA BURNU BÜYÜK MERKEZ KOMİTESİ HİZİBİNİN KALIN KAFALİLİĞİ :

MK hizibinin YD uzantıları, bizim "partinin bugünkü yapısı ne ideolojik ve siyasi planda, ne de örgütsel planda Bolşevik bir yapı değildir" tespiti miz üzerine öfkeyle ayağa fırlıyorlar.

Ve şöyle diyorlar:

" Evet, bu sözde "parti savunucularının" bu sözlerine iyi dikkat edin ! İyi dikkat edin, çünkü bu onların gerçek amacını açığa vurmaktadır. Ve YDH, Partinin Marksist-Leninist olmadığını, böylece ima ettikten sonra, hedefini şöyle özetlemektedir :

"İşte Marksist-Leninistler (yani YDH-bn) bu yapının düzeltilmesini parti nin hatalarının, sapmalarının, eksikliklerinin aşılmasını, partinin sağlam bir örgütsel yapıya ve işlerliğe kavuşturulmasını kendilerine hedef olarak

seçmişlerdir."

"Marksist-Leninistlerin (yani YDH'nin -bn) hedefi TKP/ML i BOLŞEVİKLEŞTİRMEKTİR" (1/3) "

Bunlar bizim "Bolşevikleştirmek" sloganımız karşısında bu kadar öfkelenmişlerine göre; herhalde kendilerinin "Bolşevik" bir yapıda olduklarını sanıyorlar.

•• Bu öyle bir "Bolşevik " yapı ki; parti içinde her kafadan bir ses çıkmaktadır. Türkiye devriminin en önemli konularında Türkiye gerçekleri araştırılmamıştır.

•• Partinin siyasi seviyesi, en üst kademeler de dahil olmak üzere acınacak haldedir. Kadroların önemli bir bölümü, kendi başlarına kaldıklarında ne yapacaklarını bilmemektedirler.

•• Bu öyle bir "Bolşevik" yapıdır ki; "şanlı" bir Konferans yapılır, bu Konferansta alınan kararların gerekçeleri 5 ay sonra hala yazılı olarak kitlelere ulaştırılamaz !

•• Bu öyle bir "Bolşevik" yapıdır ki; kimi "silahlı mücadele esastır, bu hal kaya sarılmalıdır" derken; kimi "bugün sesimiz çıkmıyor. İlk yapılacak iş yayın organının inşasıdır " der. Ve bunların hepsi merkez adına olur.

•• Bu öyle bir "Bolşevik" yapıdır ki; iki Bölge Komitesi arasında haberleşme aylar sürer !

○ Bu liste daha çok uzatılabilir. Ama gerek yoktur. Bugün MK hizibinin kendinin "Bolşevik" olduğunu iddia etmesi; Bolşevizme en büyük hakaret ve MK hizibinin burnu büyük, kendini dev aynasında gören kalın kafalılığının en açık örneğidir.

MK hizibinin YD uzantıları biz "bugün parti Bolşevik bir yapıya sahip değildir" "görev partiyi Bolşevikleştirmektir " tebitini yaptığımızda, "partinin Marksist-Leninist olmadığını ima ettiğimiz " sonucunu çıkardığına göre, o, her Marksist-Leninist partinin -(ya da her Komünist Partisinin)-kurulduğundan itibaren Bolşevik bir yapıya sahip olduğu anlayışındadır.

Bu anlayış, MK hizibinin YD uzantılarının "Bolşevik" parti öğretisinden , partinin inşa sürecinden hiçbir şey anlamadıklarını göstermektedir.

MK hizibinin YD uzantıları "Bolşevik Parti"nin, her Komünist Partisinin ulaşmak istediği "ideal" "hedef" olduğunu kavramamıştır. Her Komünist Partisinin bu hedefe varmak için bir süreç yaşaması gerektiğini kavramamıştır.

Bakalım Komünist Hareketin Tarihi içinde "Bolşevikleşme" nasıl kavranmış!

Komintern 5. Kongresi Haziran 1924 de Moskova'da toplandığında bu Kongreye 49 Komünist ve İşçi Partisinden ve bir devrimci Halk Partisinden 504 delege katılır. Bu dönemde Komintern' e üye alan Komünist Partilerinin üye sayısı 1.319.000 dir.

Bu Kongre, Kongreye katılan Komünist partileri için "Bolşevikleşme" şiarını ileri sürer. (Bu bizim MK hizibi YD uzantılarına göre anlaşılmasa da bir şeydir. Aslında Komintern'e katılan Komünist Partilerine hakarettir ! Ama Komintern partileri bu şiarı hakaret olarak kavramamıştır!

Bu Kongrede Bolşevikleşme konusunda şunlar tespit edilir :

" Beşinci Kongre, işçi sınıfı partilerinin ideolojik ve örgütsel güçlendirilmesinin önemini vurguladı ve Komintern bölümlerinin Bolşevikleşmesi sloganını öne sürdü. Beşinci Kongre ideolojik anlamda çelikleşmiş kitle örgütleri haline getirilecek olan partilerin Bolşevikleşmesini Komintern çalışmalarının ana görevi olarak görüyordu. Burjuva rejimlerinin doğrudan saldırısının, işçi sınıfının sermayeye karşı uzatmalı bir "siperler savaşı"na yol açtığı bir durum

da, proleter örgütlerini, her şeyden önce de devrimci proletarya -nın öncüsü ve yol gösterici gücünü -partisini- güçlendirmek için her olanaktan yararlanmak gerekiyordu.

1918-1923 devrimci savaşları sırasında Komintern üyesi partilerin örgütlenme yetersizliği, geniş kitlelerle sağlam bağların yetersince kurulamaması, gerekli deneyim ve dayanıklılığın eksikliği sık sık hissedilmişti. Komintern bunu gözönüne alarak bu zayıflıkları ortadan kaldırma görevini öne sürdü. O sırada devrimci bir dalga -lanma için nesnel koşulların bir kez daha olgunlaştığını ve bu nedenle tüm öznel önkoşulların da hazırolması gerektiğini düşünüyordu. İşçi sınıfı bu yeni dalgalanmayı, emekçi halkı zafere götürebilecek dayanıklı, iyice çelikleşmiş bilimsel sosyalist partilere sahip olarak karşılamalıydı. Bu nedenle partilerin Bolşevikleşmesi partileri ve işçi hareketlerini yaklaşan savaşa hazırlamada önemli bir görevdi.

Lenin, Komintern çalışmalarının ilk adımlarından beri bu soruna çok büyük özen göstermişti. Komintern Kongrelerindeki raporları ve konuşmaları, "Sol-kanat" Komünizmi, Bir Çocukluk Hastalığı kitabı, tüm kuramsal ve uygulama çalışmaları, genç partileri güçlendirmeye onları daha savaşçı yapmaya yönelik olmuştu. Lenin kardeş partiler açısından herkes için geçerli bir taktikler örneği olan Bolşevizm deneyini yaratıcı olarak kullanmanın ne denli önemli olduğundan sık sık söz ederdi, çünkü Bolşevizmin ardında üç devrimin deneyimleri vardı, proletaryanın dünya devrimci hareketi içinde değerli olan her şeyi özümsemiş ve geliştirmişti, işçi sınıfının çıkarlarına sonuna kadar bağlı olduğunu göstermişti. Bu çıkarların savunulması için ilkeli yüce bir tavır ortaya koymuş, Lenin'in işitilmiş sıkıntılar ve özveriler, benzersiz devrimci yiğitlik, inanılmaz enerji ve adanmış bir araştırma, eğitim, deney ve çeşitlendirme ve Avrupa'nın deneyimiyle karşılaştırma yılları olarak tanımladığı dönemlerden geçmişti. Lenin, sürekli olarak Rusya örneğinin mekanik olarak çoğaltılmasına izin verilemeyeceğini vurguladı; Bolşevik deneyinin, özellikle dogmatizmi örtme çabası ya da Bolşevizm bilimini kendi ülkesinin somut koşullarına uygulayamama nedeniyle kullanıldığı durumlarda, kabaca mutlaklaştırılması ve mekanik olarak uygulanmasının sertçe eleştirdi. Lenin, kardeş partileri Bolşeviklerden ders almaya çağırırken, Rus deneyiminin özümsemesini ve uygulanmasını sağlamak üzere elinden gelen her şeyi yapmasını, RKP (B)'nin uluslararası görevi olarak görüyordu.

(...)

Partinin Bolşevikleştirilmesi sloganı bütün dünya bilimsel sosyalist hareketi deneyiminin yaratıcı olarak incelenmesi ve uygulanması için bir çağrıydı. Beşinci Kongre, "Partiyi Bolşevikleştirmek, Rus Bolşevizminde uluslararası olanı ve genel olarak uygulanabilecek olanı bölümlerimize uygulamaktır." Kongre bu sloganın Rusya'da ki Bolşevik Parti deneyinin mekanik olarak tüm diğer partilere uygulanması anlamını taşımadığına işaret etti. "Komünist Partinin

Bolşevikleşmesi, Lenin'in emirlerine tam anlamıyla uygun olarak yürütülmelidir ama her ülkenin somut koşullarına da özen gösterilmelidir." (Üçüncü Enternasyonalin Kısa Tarihi Alexander Sobolev Bilim Yayınları 1979 s.264-267)

1932 yılında gerek kitleler içindeki etkisi bakımından ; gerek ideolojik-siyasi gerekse örgütsel bakımdan bugünkü TKP/ML den çok güçlü olan Almanya Komünist Partisi(AKP) Merkez Komitesinin 19 Şubattaki oturumunda yaptığı konuşmada Thaelmann "partinin Bolşevikleştirilmesinde gelişmenin yeni bir eşine ayak bastıkları" (Thaelmann, Konuşmalar, makaleler, c.1, s.434) tespitini yapıyor. Ama yine de "Bolşevikleşmek" için yeni görevler tespit ediyor. Thaelmann sakın partinin "Komünist Partisi" olmadığını, "Marksist-Leninist" olmadığını "ima etmek" istemiş olmasın !!!

Bolşevikleşme sloganı MK hizibini rahatsız ediyor. Çünkü "Bolşevikleşme" yönünde ilerleme, MK hizibinin sonu yönünde ilerleme demektir. Onlar bundan korktukları için "Bolşevikleşme" şiarı karşısında öfkeye kapılmaktadırlar. Ama öfkeleri çöküşlerini engelleyemeyecektir.

Aslında MK hizibinin YD uzantılarının parti konusunda anlayışlarının önemli bölümü, Bolşevik Parti öğretisi ile çelişmektedir. Bunların görüşlerinin önemli bir bölümü Menşeviklerin savunduğu görüşlerdir. Bunlar, buna rağmen, "Yavuz hırsız" misali, biz Bolşeviklerin, Menşevikler gibi davrandığımızı iddia ediyor, bu iddialarını da bizim "tıpkı Menşevikler gibi Parti içinde azınlıkta kalmaya tahammül edemeyen, demokratik merkezîyetçilik ilkelerinden nasibini almayan"lar olduğumuzu ileri sürerek (Özel Sayı, s.5) kanıtlamaya çalışıyor.

Önce bizim "tahammülsüzlüğümüz" Parti içinde azınlıkta kalmaya karşı bir tahammülsüzlük değildir. Bizler parti içinde iki çizgi belirginleştirdiğinden bu yana -yani 8.MK toplantısından-Konferansa kadar olan bir yılı aşkın süre azınlıkta idik; buna rağmen ayrılığı gündeme getirmedik kararlara uyduk.

Bizim "tahammülsüzlüğümüz" parti içinde demokratik merkezîyetçilik ilkelerinin MK tarafından açıkça çiğnenmesi ve onun burjuva yöntemleri ile Marksist Leninist kanadı tasfiye etmesine karşı bir tahammülsüzlüktür. Böyle bir "tahammülsüzlük" böyle bir durumda "ayrılığı" gündeme getirme; Menşevik değil; Bolşevik bir tavrıdır. Marksist-Leninistlere göre parti birliği, bir amaç değil; araçtır. Eğer "parti birliği" Marksist-Leninist görüşlerin ve bu görüşlerin üretici ve taşıyıcılarının tasfiyesi için bir araç haline gelirse, o zaman "ayrılığı" gündeme getirmemek, Marksizm-Leninizmde ihanettir.

Bizim demokratik merkezîyetçilik ilkelerinden nasibini almamış olmamız suçlaması, gerçekte tasfiyeciliğe girişen MK ya getirilmesi gereken bir suçlamadır. Biz, bunu "Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu" nun 2.sayısında belgelerle ortaya koyduk. O da söylenenlere burda eklenecek yeni bir şey yoktur.

Şimdi gelelim Menşeviklerle, Bolşeviklerin gerçek ayrılık noktalarına ve bu konuda MK'nin bugünkü tavrına :

Bolşeviklerle Menşevikler ilk defa 1903 deki 2.Kongre içinde ve sonrasında iki kanat olarak ayrılırlar. İlk ayrılık tüzükteki "üyelik" maddesi tartışmasında çıkar. Bu tartışmada Lenin ve Bolşevikler, partinin "öncü unsurların" örgütü olduğu; bu yüzden de üyelik için "mutlaka bir parti organında aktif çalışma" maddesinin getirilmesini önerirler. Martov'un başını çektiği Menşevikler ise partinin "öncülerin değil" "kitlelerin örgütü" olması gerektiğini "her grevcinin" "her göstericinin" eğer programı kabul ederse ve aidat öderse üye kabul edilmesi gerektiğini savunurlar. İşte Bolşeviklerle Menşeviklerin ilk ayrılığının temeli budur. Parti şekilsiz bir kitle örgütü mü olacak (Menşevikler bunu savunuyordu) yoksa öncü unsurları içinde barındıran örgütlü bir birlik mi olacak (Bolşevikler bunu savunuyordu)(Bkz. SBKP/B Tarihi, s.63-65)

YD deki çapulcu hizibin başını çekenler ; işte tam bu noktada parti içi örgütsel sorunları (ideolojik sorunlarda kitle içinde tartışmaya karşı oldukları halde) parti içi yolları denemeden, kitleler önünde , kitlelerle birlikte, parti ile örgütsel hiçbir ilişkisi olmayanlarla çözmeye kalkmışlar; Menşevik parti anlayışını hayata geçirmişlerdir.

MK hizibi de bugün aynı türküleri okumakta "kitleler sizin yüzünüze tükürdü" ajitasyonu ile, partiyi örgütsüz kitlelerin seviyesine düşürmektedir .

Bu konuda MK hizibinin pozisyonu Menşevik bir pozisyonudur.

Menşeviklerle Bolşevikleri ayıran bir başka temel özellik, Menşeviklerin parti içinde iki ayrı fraksiyonun uzun süre bir arada yaşamasına normal görmeleri; ve ayrılığı gündeme getiren Bolşevikleri "bölücülük" "sekteçilik" vs. 1 le suçlamalarıdır. Bugün MK hizibinin bu konudaki görüşleri de açık seçik Menşevik görüşlerdir.

Menşeviklerle Bolşevikleri ayıran bir başka temel sorun parti içinde var olan ilkesel görüş ayrılıkları konusunda tavrı sorunudur. Bu konuda Menşeviklerin tavrı ideolojik ayrılıkların kitlelerden gizlenmesi ; Bolşeviklerin tavrı, kitleler içinde ve önünde ideolojik mücadele tavrıdır. Bu konuda MK'nin tavrı Menşevik tavrıdır.

Görüldüğü gibi "Menşevik"lik suçlaması MK ya yakışan bir suçlamadır!

{ DEVİRİMCİ DURUM ÖĞRETİSİ ÜZERİNE
MÜLTECİ REVİZYONİZMİ ÜZERİNE BİR KERE DAHA }

MK hizibinin YD uzantıları bizim bugün Türkiye'de "devrimci durum yoktur" şeklindeki tespitimizi "dönek Kautsky"e benzer bir tutum olarak adlandırıyorlar. Şöyle diyorlar :

" YDH, olguları sadece yüzeyde ve sonuçlarda değerlendiren metafizik bir yöntemle sahip olduğu için bölümün tümünü incelemek yerine, devrimci durumun üç belirtisinin konduğu paragrafı ele alıp, şu sonuca varmak tadır:

" Devrimci durumun en belirgin (abç) işareti "yağınların bağımsız eylemindeki önemli artıştır" (1/11)

Ve YDH Türkiye'de şu anda bu "en belirgin işareti" oturduğu köşeden gözlemleyemediği için "bugün ülkemizde Lenin'in anladığı biçimde devrimci durum olmadığı çıplak gözle görülebilir (abç) bir gerçektir" (1/11) sonucuna varıyor.

Birincisi, Lenin'in anlayışı, devrimci durumu kitle eylemlerindeki artış ile tanımlamak kesinlikle değildir. Lenin, devrimci durumu, sınıf çelişmelerinin iyice yoğunlaştığı ve bu nedenle devrim için aktif mücadelenin (kitlelere devrim yapma çağrısı ile birlikte somut devrimci hedefler göstermek ve bunun için kitlelerin "bağımsız tarihi eylemini" yönlendirmek ve örgütlemek mücadelesinin " pratik bir sorun olarak subjektif etkenin (yani proletarya partisinin) gündemine geldiği bir buhran dönemi olarak kavrayıyor. Meselenin özü budur. Bu neden böyledir? Çünkü emperyalist bir toplumda, çelişmeler yoğunlaşıp ekonomik ve politik bir kriz şeklinde doruk noktasına varmadan önce, devrimi pratik bir sorun olarak gündeme koymak imkansızdır. Bunlar, kitlenin ileri bilinçli kesimini sosyalizme kazanmak ve devrimci durumun ortaya çıkacağı dönem için ideolojik ve siyasi olarak hazırlanmak şeklindeki "barışçı" çalışmanın hakim olduğu, uzun süren hazırlık evreleridir. Bu dönemin görevleriyle, devrim durumunun oluştuğu kriz dönemlerinin görevleri, birbirinden kesinlikle ayrılırlar. Birincisinde ideolojik-siyasi olarak kitlenin ileri bilinçli kesimin kazanma, ikincisinde ise (kuşkusuz bir dizi saldırı ve geri çekilme taktikleriyle besleyerek) devrimi proletaryanın ve diğer emekçi kitlelerin önüne pratik hedef olarak koyma merkezi görevdir. Lenin, adı geçen makalesinde , 1.savaşın hemen öncesinde ve savaş sırasında, devrim yapmanın olanağını ortaya koyan objektif şartların var olduğunu savunuyor ve bunu doruklaşan krize bağlıyor. Lenin'in söylediği "üç belirti" birer sonuçtur; meselenin özü, kaynağı bu sonuçları doğuran krizin varolup olmadığına anlaşılmasıdır. Geçerken şunu belirtelim ki; 1.savaşın hemen öncesi ve sırasında (Rusya dışında) kitlelerin eyleminde açık bir önemli artış yoktu. Lenin'in de yukardaki alıntıda belirttiği gibi "yağınların içten içe kızdığı" hoşnut

suzluğun iyibir barış isteği şeklinde "belli belirsiz" bir şekilde ve yoğun eylemlere geçmeden dile geldiği bir durum vardı. Ama Lenin, "kitle eyleminde önemli artış" olmadığı için "devrimci durum yoktu" demiyor. Tam tersine bunu diyen Kautsky'e ve 2. Enternasyonal oportunistlerine "devrim konusunda Marksist bir davranış değil, Struvist ve polis dönmesi bir davranış (abç)" göstermekle suçluyor !

Bizim YDH nin başını çeken mülteci revizyonistlerinin durumu tam da dönem Kautsky'e uymuyor mu?

Onlar da, devrimin ateşli görevlerinden kaçabilmek için Marksizm-Leninizmi bayağılaştırıyor, gerçekleri çarpıtıyor ve Türkiye'de "devrimci durum yoktur" diyorlar ! Biz de onlara Lenin yoldaş gibi, bu davranışınızın " Struvist ve polis dönmesi" bir davranıştır dersek yerden göğe haklı olmaz mıyız?

Şimdi burdaki iddiaları alt alta tezler halinde sıralayalım :

- a) Lenin'e göre "yığınların eylemindeki önemli bir artış" devrimci durumun varlığı için gerekli değildir.
- b) Devrimci durum esas olarak ekonomik ve politik buhran dönemidir.
- c) Türkiye'de ekonomik ve politik buhran vardır. Devrimci durum vardır.
- d) Bunu tespit etmemek "polis dönemi" tavidir!

Şimdi Lenin'in bu konuyla ilgili görüşlerini bütünlük içinde ele alıp, Lenin'in neyi tartıştığına ,ve bu konuda Kautsky ile arasındaki tartışmanın "özü"ne bakalım.

Lenin devrimci durum ile ilgili görüşlerini geniş olarak "İkinci Enternasyonal'in Çöküşü" adlı makalesinde ortaya koyar. O makalede ikinci bölüm şöyledir :

" Ama sakın içten sosyalistler, savaşın devrimci bir durum yaratacağını sanarak Basel kararını desteklemiş, ve olaylar devrimin olanaksızlığını göstererek onları yalanlamış olmasın?

Cunow (Partinin Çöküşü mü? adlı broşüründe ve bir dizi makalede) burjuvazi kampına geçişini işte bu safsata ile haklı göstermeye çalışıyor; ve başta Kautsky olmak üzere hemen bütün sosyal-şovenlerde, anırtırma biçimi altında, bu tür "kanıtlarla" karşılaşılıyor. Bir devrim umudu boş çıktı; oysa, boş umutları savunmak bir sisteme yaraşmaz -böyle düşünüyor Cunow. Bunu yaparken de, bu Struve çömezi, Basel Bildirgesini imzalayanların "boş umut"ları üzerine tek söz söylemiyor; ama, soyluluk dolu bir davranışla, bunun kusurunu Pannekoek ve Radek gibi aşarı solculara yüklemeye çalışıyor!

Basel Bildirgesi yazarlarının devrimin olacağına içtenlikle inanmış oldukları yolundaki kanıtı ele alalım, Basel Bildirgesi:

● Savaş iktisadi ve siyasal bir bunalım doğuracak; ● işçiler savaşa katılmayı, "kapitalistlerin kârı ve hanedanların gururu, ya da gizli antlaşmalar kombinezonları için birbirlerini vurma"yı bir cinayet sayacaklar; savaş işçiler arasında "hoşnutsuzluk ve öfke" uyandırmak zorundadır; ● bu bunalım ve işçilerin bu durumu sosyalistler tarafından "halk katmanlarını harekete getirmek" ve "kapitalist egemenliğin yıkılışını hızlandırmak" için kullanılmalıdır; "hükümetler" -istisnasız hepsi- "kendileri için de tehlikeyi göze almadıkça" savaşı başlatamazlar; ● hükümetler "proleter devrim" den "korkmakta"dırlar; ● hükümetler Paris Komününü (yani iç savaş), Rusya'daki 1905 devrimini vb. "anımsamakla iyi yapacaklardır", der. Son derece açık fikirler; devrimin olacağı inancası yok içle-

rinde; olguların ve eğilimlerin gerçek ayırdedici özelliği üzerinde duruluyor. Bu fikir ve düşünceler konusunda devrim beklentisinin bir boş umut olduğunun anlaşıldığını söyleyen biri, devrim karşısında marksist değil ama Struveci bir davranış, bir polis ve döknek davranışı gösteriyor demektir.

Bir marksist için, devrimci durumu olmadıkça devrimin olanaksız olduğu kuşkusuzdur, ama her devrimci durum da devrime yol açmaz. Devrimci bir durumun göstergeleri, genel olarak nelerdir? Başlıca şu üç göstergelyi ileri sürerken yanılmadığımızı inanıyoruz: ① Ege men sınıflar için egemenliklerini değışmez bir biçim altında sürdürme olanaksızlığı; üst tabakaların bunalımı, egemen sınıf siyasasında; ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesininkendine yol açacağı bir çatlak oluşturan bir bunalım. Devrimin patlaması için, genellikle aşağı tabakaların eskisi gibi yaşamayı "istememesi" yetmez, ama "dorugun artık bunu yapamaması" da gerekir. ② Ezilen sınıfların sefalet ve sıkıntısının, her zamankinden çok kötüleşmesi. ③ "Barışçıl" dönemlerde kendini ses çıkarmadan soyduran, ama çalkantılı dönemde genel olarak bunalım tarafından olduğu denli, üsttekilerin kendisi tarafından da bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların etkinliğinde, yukarıda belirtilen nedenlerden ötürü görülen artış.

Yalnızca şu ya da bu grup ve partinin değil, ama şu ya da bu sınıfın iradesinden de bağımsız bu nesnel değışiklikler olmadıkça, devrim, genel kural olarak, olanaksızdır. Devrimci bir durumu, işte bu nesnel değışikliklerin tümü oluşturur. Rusya'da 1905'te ve Batıdaki bütün devrimler çağında bu durum görüldü; ama bu durum, o sıralarda devrimler olmamasına karşın, geçen yüzyılın 60 yıllarında Almanya'da, ve 1859-1861 ile 1879-1880'de Rusya'da da vardı.

Neden o sıralarda devrim olmadı? Çünkü devrim her devrimci durumdan değil, ama yalnız yukarıda sayılan nesnel değışikliklere öznel bir değışikliğin, yani: devrimci sınıfa ilişkin olarak, hatta bunalımlar çağında bile, eğer "düşürülmez"se, hiç bir zaman "düşmeyecek" olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli güçlü yığınsal devrimci eylemler yürütme yeteneğinin de gelip eklendiği durumdan doğar.

Marksist devrim görüşü, bütün marksistler tarafından birçok ve birçok kez açıklanmış ve söz götürmez olarak kabul edilmiş ve, biz Ruslar için, 1905 deneyi ile çok özel bir belirginlikle doğrulanmış olan marksist devrim görüşü, işte budur. Sorun, Basel Bildirgesinin 1912'de bu bakımdan ne düşündüğünü ve 1914-1915'te ne olduğunu bilmektir.

Kısaca "iktisadi ve siyasal bunalım" deyiimiyle betimlenen devrimci bir durum düşünülüyordu. Bu durum ortaya çıktı mı? Evet, hiç kuşkusuz. Şovenizmin savunmasını ikiyüzlü Cunow, Kautsky, Plehanov ve hempalarından daha büyük bir doğruluk, içtenlik ve dürüstlikle üstüne alan sosyal-şoven Lensch, hatta düşüncesini şöyle bile açıkladı: "Bir devrim denebilecek bir şeyle karşı karşıya bulunuyoruz" (Alman Sosyal-Demokrasisi ve Savaş adlı broşürünün 6. sayfası, Berlin 1915). Siyasal bunalım ortada: Hükümetlerden hiçbiri yarından güvenli değil, bir mali yıkıma uğrama, topraklarından yoksun bırakılma ve ülkesinden kovulma (Belçika hükümetinin ülkesinden kovulduğunu görmesi gibi) tehlikesi ile karşı karşıya bulunmayan tek hükümet yok. Bütün hükümetler bir barut fıçısı üzerinde yaşıyor; hep side kendini yığınların girişkenlik ve kahramanlığına bırakıyor Avrupa siyasal rejimi tamamen sarsılmış bulunuyor, ve büyük bir siyasal sarsıntılar dönemine girmiş bulunduğumuzu (ve gitgide daha da derin bir biçimde girdiğimizi - bu satırları İtalya'nın savaş ilan

ettiği gün yazıyorum) yadsımayı da, kuşkusuz kimse düşünmeyecektir. Eğer, savaş ilanından iki ay sonra (2 Ekim 1914 günü), Kautsky Neue Zeit'ta "bir hükümet hiçbir zaman bir savaşın başında olduğu denli güçlü ve partiler de o denli güçsüz değildir" diye yazıyordu ise, Bu Kautsky'nin Südekumlara ve öbür oportünistlere yaranmak için tarih bilimini çarpıtma biçiminin örneklerinden biri olmaktan başka bir şey değildi. Hükümet hiç bir zaman egemen sınıfların partileri arasındaki anlaşmaya ve ezilen sınıfların bu egemenliğe "barışçıl" boyun eğmesine, savaş sırasında olduğu denli gereksinim duymaz. Bu, birincisi. İkincisi, her ne denli "bir savaşın başında" hele çabuk bir zafer bekleyen ülkede, hükümet son derece güçlü görünürse de, dünyada hiç kimse hiçbir zaman ve hiç bir yerde devrimci bir durum beklentisi salt bir savaşın "başlangıcı" ile birleş - tirmemiş, ve hele "görünüş"ü gerçeklik ile bir tutmamıştır.

Avrupa savaşının bütün öbürlerinden daha çetin olacağını herkes biliyor, görüyor ve kabul ediyordu. Savaş deneyi bunu durmadan daha çok doğruluyor. Savaş yayılıyor. Avrupa'nın siyasal temelleri gitgide daha çok sarsılmaktadır. Yağınların sıkıntısı korkunçtur, ve hükümetler, burjuvazi ve oportünistler tarafından bu sıkıntı yöresinde susmak için gösterilen çabalar gitgide daha sık bir biçimde başarısızlığa uğruyor. Bazı kapitalist grupların savaştan sağladıkları karlar ölçsüz ve utanç vericidir. Çelişkiler son derece artıyor. Yağınların kendini pek açıkça belli etmeyen hoşnutsuzluğu, ezilen ve bilisiz katmanların iyi ("demokratik") bir barışçılık özlemi, homurdanmaya başlayan "halk tabakası", -bütün bunlar bir gerçek. Ve savaş ne denli uzar ve ağırlaşır, hükümetler de olağanüstü çaba ve yeni özveriler istedikleri yağınların etkinliğini o denli geliştiriyor ve geliştirmek zorunda kalıyorlar. Savaş deneyi, tarihteki her büyük bunalım, insan yaşamındaki her büyük yıkım ve ner dönemeç deneyi gibi, kimilerini alıklaştırıp çökertir, ama buna karşılık kimilerini de yetiştirip savaştan kalıtırır, ve, dünya tarihinde, şu ya da bu devletin bazı yalıtık çökme ve yıkılma örnekleri dışında, bu sonuncular ensonu birincilerden her zaman daha kalabalık ve daha güçlü olmuşlardır.

Barış yapılması bütün bu sıkıntı ve çelişkilerin bütün bu keskinleşmesine yalnızca "hemen" bir son vermemekle kalmayacak, ama, tersine, birçok bakımdan bu sıkıntıyı nüfusun en geri yağınları için daha duyumsanır ve son derece açık bir duruma getirecektir.

Kısacası, devrimci durum Avrupa'nın ileri ülkeleri ve büyük devletlerinin çoğunda gerçekleşmiş bir durumdur. Bu bakımdan, Basel Bildirgesinin öngörüsü tamamen doğrulanmıştır. Bu gerçeği, Cunow, Plehanov, Kautsky ve hempalarının yaptıkları gibi açıkça ya da üstü örtülü bir biçimde yadsımak, ya da sözünü etmemek, çok büyük bir yalan savurmak, işçi sınıfını aldatmak ve burjuvaziye hizmet etmek demektir. Sosyal-Demokrat'ta (no 34, 40 ve 41), biz devrimden korkan kimselerin, hıristiyan hamkafa-papazların, genelkurmayların, milyonerlerin gaze telerinin, Avrupa'daki devrimci durumun belirtilerinin saptamak zorunda kaldıklarını gösteren olgularını belirttik.

Bu durum varlığını daha uzun bir zaman sürdüreceği mi ve ne ölçüde ağırlaştıracağı? Devrime yol açacak mı? Bunu bilmiyoruz, ve kimse de bilemez. Bunu yalnız devrimci durumun gelişme ve ileri sınıfın, proletaryanın devrimci eyleme geçme deneyi gösterecek. Bu konuda ne genel olarak "boş umutlar" söz konusu edilebilir, ne de bu umutların kırılışı; çünkü hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, devrimin (gelecekteki değil de) bu savaş tarafından (yarınki devrimci durum değil de) güncel devrimci durum tarafından yaratılacağı güvencesini vermemiştir. Burada bütün sosyalistlerin en söz götürmez ve en özsel görevi söz konusu: yağınlarla devrimci bir

durumun varlığını gösterme, bu durumun genişlik ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilinç ve enerjisini uyandırma, devrimci eyleme geçmesine yardımcı olma, ve bu yönde çalışmak için devrimci duruma uygun örgütler kurma görevi.

Hiçbir sorumlu ve etkili sosyalist hiçbir zaman sosyalist partilerin bu görevinden kuşkulananma cüretini göstermedi; ve Basel Bilirgesi, ne en küçük bir "boş umut" yayarak, ne de böyle bir umudu besleyerek, sosyalistlerin bu görevinin ta kendisinden bahseder: halkı uyarmak, "harekete geçirmek" (yoksa Plehanov, Akselrod ve Kautsky'nin yaptıkları gibi, şovenizmle uyutmak değil), bunalımdan kapitalizmin yıkılışını "çabuklaştırmak" için yararlanmak; Komün ve Ekim-Aralık 1905 örneklerinden esinlenmek. Bu görevi yerine getirmemek, -güncel partilerin ihaneti, siyasal ölümleri, rollerini bırakmaları, burjuvaziden yana geçmeleri, işte bunu yansıtır. (Lenin Proleter Devrim ve Dönem Kautsky Bilim ve Sosyalizm Yayınları 1979 s.163-170)

Görüldüğü gibi, Lenin bu makalede 1915 yılında Avrupa'da (Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde) devrim durum olduğu tespitini yapıyor.

Bizim MK hizipçilerimiz, bundan yola çıkarak, 1915 de Avrupa ülkelerinde kitle eylemleri olmadığını; kitle eyleminde bir yükselme olmadığı halde Lenin'in devrimci durumdan söz ettiği iddiasını getiriyorlar. O halde Lenin'in aynı dönemde, 1915 de yazdığı bir makaleye daha, Lenin'in kitle eylemlerinin somut durumunu tartıştığı bir makaleye de kısaca göz atalım.

"Opportunizm ve 2.Enternasyonal'in Çöküşü" adlı makalesinde Lenin şunları söylüyor :

"Bugün, Avrupa'daki durum tastamam buna benziyor: "hemen" bir saldırıya çağırmak çalgınlık olurdu. Ama hem Sosyal-Demokrat olduğunu söylemek ve hem de işçilere oportünistlerden kopmalarını ve kendini göstermeye başlayan devrimci hareket ve gösterileri bütün güçleriyle pekiştirmeleri, derinleştirmeleri, genişletmeleri ve yoğunlaştırılmalarını öğütlememek de utanılacak bir şey olurdu. Devrim hiçbir zaman gökten hazırolup düşmez ve, devrimci kaynaşmanın başlangıcında, hiç kimse bu kaynaşmanın "gerçek", katıksız" bir devrim varıp varmayacağını, varacaksa ne zaman varacağını hiç bir zaman bilmez (...)." (Lenin Proleter Devrim ve Dönem Kautsky Bilim ve Sosyalizm Yayınları 1979 s. 239)

"Buna karşılık, olgular, tam da 1915'te, savaştan yol açtığı bunalım nedeniyle, devrimci kaynaşmanın yığınlar arasında büyüdüğünü gösteriyor: siyasal grev ve gösteriler Rusya'da çoğalıyor; İtalya ve İngiltere'de grevler; Almanya'da açlık ve siyasal gösterilerin ilerlemesi. Sakın devrimci yığın eylemlerinin başlangıcı olmasın bu?

Devrimci yığın eylemlerini desteklemek, genişletmek, yaymak, yasadışı gizli örgütler kurmak, bunlar olmaksızın, hatta "özgür" ülkelerde bile, halk yığınlarına doğruyu söylemek olanaksızdır: İşte sosyal-demokrasinin bu savaştaki pratik programı bu. Geri kalanı, bulunduğu oportünist ya da pasifist teori ne olursa olsun, yalandan ve söz ebeliğinden başka bir şey değildir."

(Lenin Proleter Devrim ve Dönem Kautsky Bilim ve Sosyalizm Yayınları 1979 s. 241)

Görüldüğü gibi 1915 yılında -yalnızca Rusya'da değil; diğer bazı Avrupa ülkelerinde de kitle eylemlerinde yükselme vardır. Bu somut durum tespittir. Görüldüğü gibi, MK hizibi Lenin'i çarpıtıyor! Ona söylemediği şeyleri söyletmeye çalışıyor.

İkinci olarak MK hizibi Lenin ile Kautsky arasındaki tartışmanın özünü anlamamıştır. Tartışılan konu nedir?

1912 yılında Basel'de bütün Sosyal Demokrat İşçi Partileri yanyana gelmişler, Avrupa'da bir emperyalist savaşın ufukta olduğunu tespit etmişler (o dönemde Rusya dışındaki Avrupa ülkelerinde kitle eylemlerinde önemli bir artış yoktur) ve emperyalist savaşın çıkması halinde, savaşın iç savaşa dönüştürülmesi kararı almışlardır. Emperyalist savaşın devrimci bir duruma yol açacağını tespit etmişlerdir. (MK hizibi Lenin'i burada da çarpıtıp dünya savaşının hemen öncesinde devrimci durumun çıkacağını tespit ettiler, diyor. Yapılan tespit bu değildir. Yapılan tespit, savaşın çıkması halinde, bunun süreç içinde devrimci bir duruma yol açacağı şeklinde bir tespittir.

Kautsky ve hempaları 1915 de, savaş çıktıktan sonra oportünizme kaymalarını sosyal şövenleri haklı çıkarmaya çalışmalarını haklı göstermek için ne yapıyorlar ?

Onlar Basel Konferansının aldığı devrimci durum çıkacak şeklindeki kararı devrim olacak şeklinde yorumlayarak alınan kararı çarpıtıyorlar. "İşte savaş çıktı, devrim olmadı, o halde bizim beklentimiz (devrimci durum değil; devrim beklentimiz) yanlış. O halde; devrim olmadığına göre, biz yanlış" diyorlar.

Onlar ikinci olarak, devrimci durumun 1915 de "gözlerinin önünde"(Lenin) ortaya çıktığını görmemekte direniyorlardı.

Onlar üçüncü olarak, devrimci durum yoksa, devrimci çalışma da yapılamaz diyerek, reformculuklarını ve sosyal şövenlerin kuyruklarına takılmalarını haklı göstermeye çalışıyorlar.

Lenin, Kautsky gibi dönemleri şu noktalarda eleştirdi :

a) Basel Konferansı kararı devrim beklentisi ile değil; bir devrimci durum çıkacağı tespiti ile alındı.

b) Bu durum 1915 de gerçekten de ortaya çıkmıştır.

c) Devrimcilerin, sosyalistlerin görevi, her şart altında devrimci propaganda yapmak; kitleleri devrime yaklaştırmaktır.

Lenin işte bu eleştirileri sonucu, 1915 de kitlelere devrimci propaganda yapma görevini, devrimci çalışmayı red eden Kautsky 'e"dönek" dedi.

Biz, hiçbir zaman ve hiçbir yerde; "bugün devrimci durum yok, o halde kitleler içinde devrimci propaganda yapılmamalıdır; kitlelere çıkış yolunun devrim olduğu gösterilmemelidir " demedik. Bu yüzden Kautsky ile bizim aramızda bağ kurmaya çalışmak zorlamadır.

Aslında bu bağ kurmaları, gerçekten de bu eleştiriye getirenlerin anlayışı ile Kautsky'nin anlayışı arasında akrabalık olduğunu göstermektedir. Onlar, biz "devrimci durum yoktur" dediğimiz zaman, bundan "devrimci propaganda yapılamaz" sonucunu çıkardıklarına göre, bu konuda aynen Kautsky gibi düşünüyorlar demektir.

Marksist-Leninistler öyle düşünmemektedirler. Kitle içinde her fırsattan yararlanarak devrim propagandası yapmak, kitlelere devrimi çıkış yolu olarak göstermek ister devrimci durum olsun, ister olmasın her dönemde Marksist-Leninistlerin en temel görevlerinden biridir.

Kitlelerin eyleminde yükselmeyi devrimci durumun varlığını gösteren belirtilerden saymayan MK hizibi, bu "teori"sini ispatlamak için Lenin'in "kısaça ekonomik ve politik kriz olarak tanımladığımız devrimci durum" sözlerine dayanıyor, ve "gördünüz işte" diyor. "Lenin ekonomik ve politik krizden söz ediyor, kitle eyleminden söz etmiyor!"

MK hizibinin YD temsilcileri, daha sonra "politik kriz" den ne anladıklarını Türkiye'deki durumu anlatırken ortaya koyuyorlar:

- Bunlara göre; "politik kriz" mesela bugün Türkiye'de cunta ile, çeşitli siyasi partiler arasında yer yer su yüzüne çıkan çelişme ve çatışmalardır.

Eğer Lenin'in anladığı da gerçekten bu ise bugün dünyanın bütün ülkelerin de, en ileri kapitalist ülkeler de dahil olmak üzere devrimcu durumdan söz etmemek saçmalaktır.

Çünkü; a) istisnasız bütün ülkelerde şu veya bu ölçüde ekonomik kriz mevcuttur (Arnavutluk dışında-burdaki durumu tam bilmiyoruz) b) istisnasız bütün ülkelerde burjuvazinin çeşitli temsilcileri iktidar için dalaşmaktadır ! Bize bunların olmadığı tek ülke gösteremezsiniz !

İşte MK hizibi Lenin'i böyle düzeltiyor !

Lenin'in ekonomik ve politik krizden anladığı nedir ?

Lenin'den bir alıntı yapalım :

Devrimin temel yasası, bütün devrimler tarafından ve özellikle 20. yüzyıldaki üç Rus devrimi tarafından doğrulanan devrimin temel yasası şudur: devrim olabilmesi için sömürülen ve ezilen yığınların, eskiden olduğu gibi yaşamının olanaksız olduğu bilincine varmaları ve değişiklik istemeleri yetmez. Devrimin olması için, sömürücülerin eskiden olduğu gibi yaşayamaz ve hükümeti yürütemez duruma düşmeleri gerekir. Ancak aşağıdakilerin eski tarzda yaşamak istemedikleri ve "yukardakilerin" de eski tarzda yaşayamadıkları durumdadır ki, ancak bu durumdadır ki, devrim başarıya ulaşabilir. Bu gerçeği başka şekilde şöyle ifade edebiliriz: (sömürüleni de sömüreni de etkileyen) bir ulusal bunalım olmadan devrim olanaksızdır. Böylece bir devrimin olabilmesi için; ilkönce, işçilerin çoğunluğunun (hiç değilse, bilinçlenmiş olan ve akli eren, siyasi bakımdan etkin işçilerin çoğunluğunun) devrimin gereğini tam olarak anlamış olmaları ve devrim uğruna hayatlarını feda etmeye hazır olmaları gerekir; bundan başka, yönetici sınıfların, en geri yığınları bile siyasi hayata sürükleyen, hükümeti zayıf düşüren ve devrimcilerin onu devirmesini mümkün kılan bir hükümet bunalımından geçmekte olması gerekir (her gerçek devrimi belirleyen şey, o zamana kadar bilinçsiz olan, ezilen emekçi yığınlar arasında siyasi mücadeleye atılmayı hazır insan sayısının hızla on misline ve belki de yüz misline yükselmesidir).

(Lenin "Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı s. 90/91 bkz. Lenin Toplu Eserler C. 31 s. 71/72)

Görüldüğü gibi, Lenin'in ekonomik ve politik krizden anladığı ;

a) Alttakilerin artık eskisi gibi yaşamak istemediği

b) Üsttekilerin artık eskisi gibi yöntemlerle hakimiyetlerini sürdüremediği durumudur.

o Bu durum , bütün sınıf ve tabakaları içine alan bir durumdur. Kitlenin
o eyleminin arttığı bir durumdur. Hakim sınıflar arasındaki dalaşmaların
o arttığı , hakim sınıfların artık hakim olamadığı bir durumdur.

İkinci Enternasyonal'in çöküşünde Avrupa'da 1915 deki durumu anlatırken Lenin "Hükümetlerden hiçbiri yarınankinden güvenli değil, bir mali yıkıma uğrama topraklarından yoksul bırakılma ve ülkesinden kovulma tehlikesi ile karşı karşıya olmayan tek hükümet yok ! " diyor. Lenin'in sözünü ettiği durum öyle bir durumdur ki; -Rusya dışında -savaş öncesi sessiz olan yığınlar ; savaş çıktığında kendi ülkesi burjuvazisinin kuyruğunda çoğu yerde çoşku ile savaşa giren yığınlar bir yıllık savaş içinde homurdanmaya başlamışlardır. Artık kendi hükümetine karşı kitle eylemleri başlamıştır . Lenin, bunları "daha büyük eylemlerin

başlangıcı" olgunlaşacak olan bir devrimci krizin başlangıcı olarak değerlendiriyor.

Bizde durum bu mudur ?

Bugün hakim sınıflar "cunta" ile kitleleri yönetemeyecek durumda mıdır? Ekonomik krizin durumu , 12 Eylül öncesine göre nasıldır? Süngü zoru ile de olsa, alınan,uzun süreçte Türkiye'yi daha da batağa götüren -ekonomik tedbirler kısa süre için kitlelerin bir bölümünün gözünü boyayabilmiş midir? Kitle eylemleri 12 Eylül öncesine göre ne durumdadır? Bu sorulara doğru cevap verenler, kendilerini ve kitleleri kandırmayanlar, bugün Türkiye'de devrimci durumun olmadığını tespit etmek zorundadırlar.

Bu tespiti yapmak, gerçek durumu tespit etmek "polis döneğiği" midir? Hayır gerçek "polis döneğiği" gerçeklere gözlerini kapamaktır.

Bugün devrimci durum yoktur tespitini yapmak, MK hizipçilerinin iddia ettiği gibi "devrimci durumun yeniden ortaya çıkacağı günleri beklemek" "hiçbir şey yapmamak mı"demektir ? Hayır. Bugün devrimci durumun olmadığını tespit etmek; buna uygun taktikler izlemek, öncüyü, devletle tek başına savaşa sokmamak işçi köylü yığınları içinde yoğun, sabırlı bir çalışma yapmak demektir. Bu çalışma içinde bugün Türkiye'de devrimci durumun süngü zoru ile bastırılmasının geçici bir durum olduğunu; devrimci durumun mutlaka yeniden ortaya çıkıp yükseleceğini kitlelere anlatmak demektir.

MK hizipçileri, devrimci durum konusunda bir sürü cambazlık yapmak zorunda kalmaktadırlar. Onlar devrimci durumun "duraksama" içinde olduğunu söylüyorlar Nerde, hangi seviyede duraksadı acaba? 12 Eylül öncesi seviyede mi? Yeniden o noktadan mı yükselmeye başlayacak? Yoksa daha geri bir seviyeye mi düştü? Onlar bu basit soruya cevap vermekten titizlikle kaçınıp; çok bilimsel "nasıl gelişme gösterecek,yükselecek mi, yoksa başaşağı mı düşecek" sorularını sorup, onları da cevapsız bırakıyorlar.

MK hizibinin "dünyada ve Türkiye'de siyasi durum" tespitleri, bütün beklentileri 1981 yılı içinde devrimci durumun yeniden yükseleceği üzerine kuruludur. Onlar cuntanın "demokrasiye dönüş"ü tamamlamasını "çok küçük bir ihtimal" olarak değerlendiriyorlar. Ve devrimci durumun yükselmesi konusunda da umutlarını aslında hakim sınıflar içindeki çelişmelere bağlıyorlar. Bu temellerde yükselen bir siyasetin bu beklentilerin gerçekleşmemesi halinde -ve asıl büyük ihtimal budur-teslimiyetçi bir siyasete dönüşmesi muhtemeldir. "Sol" laflar altında reformizme dönüşmesi muhtemeldir. Nitekim bunun ilk belirtileri de ortadadır. Bunlar bir iç yazılarında , YD'nin "mittefiklere" karşı siyasetini sekte olarak değerlendirmektedirler. Dev-Yol'un eylemlerine karşı, reformist içeriğin eleştirilmesi tavrını eleştirmektedirler. Gidecekleri yer ekonomizmin reformizmin batağıdır. "sol" ile sağ çeşitli dönemlerde birbirine dönüşen şeylerdir. Bunların da bugünkü "sol" culuğu yarın sağcılığa dönüşebilir.

Bunlar, bugün bizim "içe dönük çalışma esastır " şeklindeki tespitimizi ile devrimci durum yoktur tespitimiz arasında bağ kuruyorlar ve bu iki şeyin birbirine doğrudan bağlı olduğunu idda ediyorlar. Kendileri de gayet iyi bilmekte -dir ki; bizim "içe dönük çalışma esastır" tespitimiz, devrimci durum yoktur tespiti ile bağıntılı olan bir tespit değildir. Biz "devrimci durumun" olduğu, devrimci durumun en yüksek olduğu noktada da "içe dönük çalışma esastır" dedik Neden? Çünkü bizler, Komünist Partisi önderliğinde olmayan kitle eylemlerinin devrimi gerçekten zafere götürmeyeceğini biliyoruz. Eğer Komünist Partisinin kendisi kitleye önderlik edebilecek durumda değilse, o zaman kitle hareketi istediği yükseklerde olsun "içe dönük çalışma esas olmak zorundadır. Diğer çalışmalar, içe dönük çalışmaya bağlı olarak ele alınmalıdır. Kitle hareketlerinin seviyesi, içe dönük çalışmanın esas olup olmama sorununu doğrudan etkilemez, sadece dışta yürütülecek çalışmanın biçimini ve boyutlarını belirler. MK hizibi bu konuda da hiçbir şey anlamamıştır.

BOLŞEVİK PARTİ ÖĞRETİSİ VE BÜROKRATİZM ÜZERİNE

MK hizibinin YD uzantıları bizim yalnızca "mülteci revizyonisti" değil; aynı zamanda "bürokrat" olduğumuzu da söylüyor. Ve bu iddiasını şöyle temellendirmeye çalışıyor :

"Onun bürokratizminin temel kaynağı, parti inşasına ilişkin dogmatizmdir. YDH ye göre parti inşası iki aşamadan geçer. Birinci aşama, parti çizgisinin inşa edildiği dönemdir. Bu aşamada merkezi görev; içe dönük çalışmadır. Bu dönemde partinin kitleleri devrim için ajite etmek, geniş kitlelerle birleşip, onu örgütlemek temel görevi değildir; bunun yerine dışa karşı esas görevi propaganda yoluyla proletaryanın önder öğelerini kazanmak ve onları Marksizm-Leninizm bilimiyle eğitip yetiştirmektir. Parti inşasının ikinci aşaması ise, dışa dönük çalışmayı esas alarak, kitlelere devrimci ajitasyon ile, onları örgütlemek ile, geniş kitlelerle kaynaşmaktır.

YDH bu "teori"sini Stalin'in SEKP(B) nin gelişmesini özetlediği bir makalesine dayandırmaya çalışmaktadır. Stalin'in belirli tip bir ülke ve belirli bir parti için söyledikleri, dogmatik bir tarzda mutlaklaştırılmakta; ve her ülke ve her durum için geçerli olarak iddia edilmektedir."

MK, görüldüğü gibi Stalin'in söylediklerini belirli bir ülke ve belirli bir parti için geçerli olduğunu, bizim bunu mutlaklaştırdığımızı iddia ediyor. Önce bu iddiaya bir bakalım. Görünen odur ki; Stalin "konusunda derin kuşku" içinde bulunan MK hizibini Stalin ile ikna etmenin imkanı yoktur.

O halde Lenin'in bu iki aşama hakkında ne söylediğine bakalım. Lenin "Sol Radikalizm-Komünizmin bir çocukluk hastalığı" adlı broşürünü, bütün dünya komünist hareketi için, bütün partilerin SEKP(B) (RKP/B) nin tecrübelerinden öğrenmesi için, 3. Enternasyonal ikinci konferansı öncesinde yazar. Lenin bu yazının girişinde şunları söyler :

RUSYA'DA proletaryanın iktidarı ele geçirmesini izleyen ilk aylarda (25 Ekim (7 Kasım) 1917), bu geri ülke ile Batı Avrupa'nın ilerlemiş ülkeleri arasındaki çok büyük farklardan dolayı, Batı Avrupa ülkelerinde proleter devrimi, bizimkine pek az benzeyecek gibi görünüyordu. Bugün artık önemli bir uluslararası tecrübeye sahip bulunmaktayız; bu tecrübe, bize açıkça göstermektedir ki, bizim devrimimizin bazı temel çizgilerinin, bölgesel değil, özellikle ulusal değil, sadece Rusya'ya özgü değil, uluslararası nitelikte bir kapsamı vardır. Ve ben, burada, sözcüğün geniş anlamıyla uluslararası kapsamından söz etmiyorum, yani: Bütün ülkelerdeki devrimi etkileme anlamında ele alınırsa devrimimizin sadece bazı özellikleri değil, devrimimizin bütün temel özellikleri ve üstelik birçok ikincil özellikleri uluslararası öneme sahiptir. Hayır. Sözcüğün en dar anlamında uluslararası kapsamdan, yani bizde olup bitenlerin uluslararası değerini ya da uluslararası ölçüde kaçınılmaz tarihi tekrarlanışını kastediyorum ki, bu kapsama, devrimimizin bazı temel özellikleri girer.

(Lenin Toplu Eserler C. 31 s. 5 / bkz. "Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı Sol Yayınları 1974 s. 7)

Yani Lenin, "Sol Radikalizm"de RKP/B nin bütün ülkeler Komünist Partileri için geçerli tecrübelerini özetler.

Aynı yazıda Lenin iki aşama konusunda şunları söyler :

"Proletaryanın öncüsü, ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı, başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşır. Ama oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Öncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar, öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tara-

fı desteklemeleri ihtimeli kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların, gerçekten böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için sadece ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz siyasi tecrübeleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası böyledir, o yasa ki, şimdi sadece Rusya tarafından değil, Almanya tarafından da kuvvetle ve büyük açıklıkla doğrulanmaktadır. Sadece Rusya'nın cahil ve çoğu okuryazar olmayan yığınlarının değil, içlerinde alfa besiz bir tek (kişi) bulunmayan Almanya'nın eğitilmiş yığınlarının da, İkinci Enternasyonal saraylıları hükümetin bütün güçsüzlüğünü, zavallılığını, burjuvazi önünde uşaklığını, bütün korkaklığını ve ihanetini ve proletarya iktidarına karşılık biricik alternatif olan en aşırı gericilerin diktatörlüğünün (Rusya'da Kornilov, Almanya'da Kapp ve benzerleri) kaçınılmaz olduğunu kendi etlerinde duymaları gerekirdi.

Uluslararası işçi hareketinin bilinçli öncüsünün, yani komünist eğilimli partilerin ve grupların, hemen önündeki hedef, (çoğunlukla henüz uyusuk, bilinçsiz, her günkü hayatlarına dalmış, hareketsiz, uykuda olan) yığınları, bu yeni tutum ve davranışa getirmek -tir, ya da daha doğrusu sadece partiyi değil, aynı zamanda, bilinçlenmekte olan yığınları da yönetmeyi bilmektir. Birinci tarihi hedefe (proletaryanın bilinçli öncüsünü, sovyetler iktidarından ve işçi sınıfı diktatörlüğünden yana çekmek) ulaşılması, oportünizme ve sosyal-şovenizme karşı tam bir ideolojik ve siyasi zafer sağlanmadan nasıl mümkün değildiyse, ikinci hedefe, yığınları öncünün devrimde zaferini sağlamak için gerekli bu yeni tutum ve davranışa getirmeye, şu anın hedefine, sol doktrinciliği saf dışı etmeden, bunun yanlıgılarını tam olarak çürütmeden ve etkisiz hale getirmeden anlaşılabilir.

Proletaryanın öncüsünü komünizme kazanmak sözkonusu olduğu süreç, (ve bu sözkonusu olduğu ölçüde), propaganda ön planda yer alıyordu; kendi özlerinde taşıdıkları kusurlara rağmen küçük grupların propagandası bile yararlı ve verimli olabiliyordu. Ama yığınların pratik eylemi sözkonusu olduğu zaman -ya da meramını şöyle anlatmama izin verilirse- son ve kesin mücadeyi vermek üzere milyonlarca insanın teşkil ettiği orduları yerleştirmek, belirli bir toplumun bütün sınıf güçlerini mevzilenmek sözkonusu olduğu zaman, yalnız propaganda yöntemleriyle, sadece "saf" komünizmin gerçeklerinin tekrarlanmasıyla hiç bir şey başarılamaz. Henüz yığınları yönetmemiş olan sınırlı bir grubun üyesi propagandacının yaptığı gibi, burada, yüzlerce sayı sayılmaz, milyonlarla ve on milyonlarla sayılır. Şimdi, artık, devrimci sınıfın öncüsünü inandırdım mı diye kendine sormakla yetinemezsin; belirli bir toplumun tarihi bakımından etkin bütün sınıfların güçlerinin, istisnasız mutlak olarak bütün sınıf güçlerinin, kesin savaş için koşulların tam elverişli olduğu tarzda mevzilenmiş olup olmadıklarını bilmek gerekir, -şöyle ki, kendi olanaklarını aşan bir mücadele yüzünden bize düşman olan bütün sınıf güçlerinin yeteri kadar zor durumda, yeteri kadar birbirleriyle dalaşmış ve yeteri kadar zayıflamış durumda olup olmadıkları; ara unsurların, duraksayan, sallanan tutarsız bu unsurların -burjuvaziye karşı olan küçük burjuvazinin, küçük-burjuva de-

mokrasisinin- halkın önünde yeteri kadar maskeleri düşmeli, pratikte iflaalarıyla yeteri kadar itibarlarını yitirmelidir; proletaryanın saflarında burjuvaziye karşı en kesin eylemden yana, en yürekli devrimci çıkıştan yana, güçlü bir bilinç ortaya çıkmalıdır. İşte

ancak o zaman devrim olgunlaşmıştır; işte ancak o zaman yukarıda özet olarak işaret ettiğimiz bütün koşulları doğru olarak hesaba kattıysak ve zamanının doğru seçtikse zaferimiz güvenlik altındadır. (Lenin Toplu Eserler C. 31 s. 79-81 bkz. "Sol" komünizm Bir Çocukluk Hastalığı Sol Yayınları 1974 s. 102-104)

Görüldüğü gibi, Lenin bu konuda berraktır. Birinci aşama-öncünün kazanılması aşaması -dışta çalışmanın esas biçimi propaganda. İkinci aşama-öncü artık kazanılmıştır -dışta çalışmanın esas biçimi milyonlarca kitleyi harekete geçirmek için ajitasyondur.

İstisnasız bütün Komünist Partileri bu iki aşamayı yaşamışlardır ve yaşamak zorundadırlar. Tabii ki bazıları bunu Bolşevik bir tarzda, bilinçli yapmıştır, diğerlerinde gelişmeler bilinçsiz olmuş, olayların kendiliğinden gelişmesi, her Komünist Partisine bu aşamaları yaşattırmıştı ya da yaşatacaktır.

MK hizibi esasında bizi "bürokratiklik"la suçlarken, parti inşası konusunda derin bir kendiliğenciliği, oportünizmi savunuyor. Lenin'e, Bolşevik Parti öğretisine saldırıyor.

MK hizibi, bizim iki aşamalı parti inşasını savunurken, birinci aşamada kitle çalışmasını red ettiğimizi iddia ederek yalan söylüyor. Bizim bu konuda söylediklerimiz -daha 2.Konferanstan bir yıl önce-şöyle idi :

" ARBK, 17.toplantısında içe dönük çalışmanın nasıl ele alınması gerektiği üzerine de tartışıldı. Bu konu ile bağlantılı olarak Stalin'in ortaya koyduğu Bolşevik Partisinin inşası ile ilgili kurallar üzerinde de duruldu ve şu sonuçlara varıldı :

Stalin bilindiği gibi "İktidarı ele geçirmeden önce ve geçirdikten sonra parti" adlı yazısında Bolşevik Partinin inşasında "üç aşamanın varlığından söz etmektedir. Stalin şöyle demektedir :

"Bizim partimizin gelişmesinde üç dönemi öne çıkarmak gerekir : Birinci dönem, partimizin yaratılması, şekillendirilmesi dönemidir. Bu dönem İskra'nın kurulmasından 3.Parti Kongresine kadar olan dönem kapsar (1900 yılının sonu ile 1905 in başına kadar olan dönem) "(Stalin, Eserler, c.5. Alm. s.87)

...
"İkinci dönem geniş işçi ve köylü kitlelerinin parti için, proletaryanın öncüsü için kazanılması dönemidir. Bu dönem şöyle böyle 1905 Ekimi ile 1917 Ekimi arasındaki dönemi kapsar"(agy,s.88)

"Üçüncü dönem iktidarın ele geçirilmesi ve sağlamlaştırılması dönemidir ...1917 Ekiminden sonraki dönem ." (s.91)

Bizi ilgilendiren öncelikle iktidarın ele geçirilmesinden önceki dönemde parti inşasının görevleri olduğundan, ilk iki dönemi Stalin'in nasıl kavradığı üzerinde duruldu.

Birinci dönemin özelliğini Stalin şöyle belirtiyor:

"Bu dönemde partinin dikkatinin merkezinde bizzat partinin kendisi, partinin varlığı ve korunması bulunmaktadır.Parti bu dönemde belli bir anlamda kendine yeterli bir güç olarak görülmek durumundadır. Bu anlaşılır bir şeydir de: Bir yandan çarlığın azgın saldırıları, diğer yandan Menşeviklerin partiyi içten dinamitleme ve parti kadrolarının yerine şekilsiz, partisiz bir yapıyı geçirme çabaları...partinin tüm varlığını tehdit etmektedir. Bu durumda partinin korunması (yaşatılması-çn) bu dönemde birinci derecede önem kazanmaktadır.

Rusya'da komünizmin bu dönemdeki esas görevi işçi sınıfının en iyi, proletaryanın davasına en bağlı elemanlarını partiye kazanmak; proletaryanın partisini ayakları üzerine dikmek, şekillendirmektir.Yoldaş Lenin bu görevi "proletaryanın öncüsünün komünizme kazanılması" olarak adlandırıyor." (agy.s.88)

İkinci dönemin özelliklerini ise Stalin şöyle belirtiyor :

"Bu dönemde parti önceki dönemdeki gibi güçsüz değildir. Parti itici

güç olarak ciddiye alınması gereken bir faktör haline dönüşür. Artık yalnızca kendine yeterli bir güç değildir. Çünkü varlığı ve gelişmesi garanti altına alınmıştır. Şimdi parti kendine yeterli bir güçten, işçi ve köylü kitlelerinin kazanılması için bir araca, kitlelerin sermayenin iktidarını yıkmak için mücadelesini yönlendiren bir araca dönüşür.

...

Bu dönemde partinin dikkatinin merkezini artık partinin kendisi değil, milyonlarca halk kitleleri oluşturur. "(s.89/90)

Lenin ve Stalin Bolşevik Partinin inşasının birinci döneminde kitleler arasındaki çalışmanın esas biçiminin propaganda çalışması olduğunu vurguluyorlar.

Lenin ve Stalin'e göre birinci ve ikinci dönemi birbirinden ayıran iki temel özellik vardır :

1-Partinin çalışmasının, partinin dikkatinin merkezinde birinci dönemde bizzat partinin kendisi varken, ikinci dönemde milyonlarca halk kitlesi vardır.

2-Birinci dönemde esas sorun proletaryanın en ileri bilinçli kesiminin Lenin'in deyimi ile "proletaryanın öncü kesiminin" partiye kazanılmasıdır. İkinci dönemde ise esas sorun, milyonlarca işçi ve emekçi kitlesinin parti öncülüğünde birleştirilmesi, harekete geçirilmesidir.

Açıkta ki; bu iki dönem birbirinden Çin seddi ile ayrılmamıştır. Sınıf mücadelesinin gelişkin olduğu ülkelerde, esas olarak ikinci dönemin görevleri olan görevler bizzat partinin önüne çıkabilir. Parti, kendi gücünü koruma ve geliştirme görevine bağlı olarak bu görevleri de çözmeye çalışır. Mesela RKİP 1905 öncesinde de birçok greve, boykota, kitle eylemine öncülük etmeye çalışmıştır. Kitle eylemleri içine sosyalist bilinci taşıyarak, bunları yönlendirmeye çabalamıştır.

İkinci dönemde de esas olarak birinci dönemin görevi olan işçi sınıfının öncü unsurlarının kazanılması görevi sürdürülür.

Birinci dönem ile ikinci dönem arasındaki fark, birincisinde kitle içinde çalışmamak, ikincisinde kitle içinde çalışmak şeklinde bir fark değildir. Farklılık çalışmanın şeklindedir. Birinci dönemde kitle içinde çalışmada esas olan propagandadır. Amaç kitleleri hemen ayaklandırmak değil; devrim mücadelesine hazırlamaktır. Amaç öncelikle kitlenin en ileri bilinçli kesimini partiye kazanmaktır. İkinci dönemde, artık partinin varlığı ve gelişmesi garanti altına alınmıştır. Bu dönemde amaç artık partiye kazanılmış öncü unsurların kitleyi birleştirerek ona yol göstermesi iktidar mücadelesine katmasıdır. Bu dönemde kitle içinde çalışmada ajitasyon ağırlık kazanacaktır.

İşte Lenin ve Stalin'in anladığı iki aşama anlayışı budur. Bu anlayış görüşümüzce, devrim yollarındaki tüm farklılıklara rağmen bütün komünist partilerin inşasında geçerli olan, temel alınması gereken bir anlayıştır. Bolşevik Parti modeli, bütün Marksist-Leninistler için örnek alınması gereken bir modeldir.

Bugün içinde bulunduğumuz ortamda, partimiz henüz "birinci dönemin" görevi olan kitlenin (özellikle de işçi sınıfının!) en ileri kesimini partiye kazanma görevini tam olarak çözmeden, ikinci dönemin görevi olan kitleyi parti etrafında birleştirme görevini de yerine getirmeye çalışmaktadır. Bu doğrudur. Dışımızda gelişen sınıf mücadelesine seyirci kalamayız. Öncü'nün partiye kazanılması bizzat bu mücadeleler içinde olacaktır. Yanlış olan MK 7. toplantısına kadar içinde bulunduğumuz dönemde partinin içe dönük çalışma sınıfın önemini bilince çıkarılmamış oluşudur. Bizim kavrayabildiğimiz kadarı ile bugün içinde bulunduğumuz dönemde partinin dikkatinin merkezini bizzat partinin kendisi oluşturmak zorundadır. Dışımızda kendiliğinden gelen sınıf mücadelelerine katılma ve bunları yönlendirmeye çalışma partinin içinde bulunduğu durumla bağıntılı olarak ele alınmalıdır. Bu özellikle içinde bulunulan ideolojik-siyasi karmaşanın aşılması; örgütsel yapının gerçekten işler hale gelmesine kadar sürmelidir.

AREK, parti içinde Bolşevik Parti Modeli üzerinde tartışılması, özellikle bu modelin evrensel olup olmadığı üzerinde tartışılmasını gerekli görmektedir.

AREK 17.toplantısında ayrıca içe dönük çalışmanın öne alınmasının somut olarak ne anlama geldiği üzerinde de durdu. Bazı yoldaşlarda var olan herkesin araştırma yapması şeklindeki bir anlayışın yanlış olduğu sonucunda birleşti.

İçe dönük çalışmanın esas alınması ; içe dönük çalışmada da araştırma ve incelemenin öne alınması demek, bütün partili yoldaşların pratik işleri bırakıp araştırma ve inceleme yapması demek değildir. Böyle bir anlayış yanlıştır. Araştırma ve incelemenin esas alınması demek, araştırma ve inceleme yapabilecek nitelikte yoldaşların pratik yüklerinin hafifletilmesi, bunun bu konuda uzmanlaşması demektir. Bu yoldaşların ortaya koyduğu araştırma inceleme tartışma yazıları daha sonra tüm parti içinde tartışılmalıdır.İçe dönük çalışmanın esas alınması demek, örgütsel planda,uzmanlaşma her yoldaşın yapacağı esas işin ne olduğunun doğru bir şekilde tespiti demektir.Yoldaşları en fazla verim verebilecekleri alanlarda görevlendirme ,seferber etme demektir. Eğer ihtisaslaşma doğru ele alınırsa, bizim sınıf mücadelesine katılmamız çok daha aktif ve planlı olabilir." (AREK Raporu.s.41-43)

Bu görüşler açık, berrak görüşlerdir. İlginç olan 2.Konferans da dahil olmak üzere bu görüşlere bir yılı aşkın süre hiçbir eleştiri getirilmemiş olmasıdır.

Görülen odur ki ; "yiğit parti savunucuları" bu görüşlerin bürokratik görüşler olduğunu , ancak biz örgütsel ayrılığı gündeme getirdikten sonra keşfetmişlerdir !

İKİ MERKEZ VAR MI / YOK MU ?

Durum nedir? Mart sonlarında Partinin bir bölgesinde çalışan üyelerin %85 i, adayların tümü yan yana gelip bir Konferans oluşturmuşlar; ve 2.MK nin disiplinini tanımadıklarını, onun aldığı kararları uygulamayacaklarını açıklamışlardır. Parti içindeki ideolojik mücadele kitleler önünde yürütülmeye başlanmıştır. Bu mücadelede bir yanda, artık partinin tümü adına konuşma yetkisine sahip olmayan , en azından Partinin bir bölgesinin %85 i adına konuşma yetkisine sahip olmayan Merkez Komitesi hizibi; diğer yanda ise MK nin disiplinini red eden Bolşevikler vardır.

Şimdi bu gerçek durumu tespit ettiğimizde MK hizibi yine hiddetle ayaklanıp "Hayır, parti içinde iki merkez yoktur ve olamaz" diyor. Ve bu konuda "kuşku duydukları Stalin'den alıntılar yapıyor.

Önce şunu tespit edelim Stalin haklıdır. Bolşevik Parti, kendi içinde iki merkezin, iki fraksiyonun varlığına izin vermez. Fraksiyonları dıştalar.

Ama Stalin'den bu alıntıyı yapanlar açısından bu tespit zararlı bir tespittir. Çünkü onlar biz ayrıldığımız için kendi disiplinlerini red ettiğimiz için, yani aynı yerde, aynı isim altında konuşan iki ayrı merkezi anormal bir durum olarak görüp, buna son verdiğimiz için bizi bölücülükle suçluyorlar. Yani bir yandan iki merkez olamaz, ama diğer yandan iki merkezden biri tasfiyeyi red edip diğerinin disiplinini red edince bölücülük suçlaması. Bu he pehriz -Bu ne lahana turşusu ?

Bolşevikler, aynı RSDİP de Menşeviklerle örgütsel ayrılığı gündeme getirip ayrı merkez oluşturan Bolşevikler gibi , bugünkü MK hizibi ile arasına kesin örgütsel ayrılık çizgisini çekmiştir. Bu tek doğru tavidir. Parti içinde var olan anormal duruma son vermiştir.

Bolşevikler bugün partinin tümü olduklarına iddia etmiyorlar. Partinin bugünkü MK hizibinin disiplinini red eden Bolşevik kanadı olduğunu söylüyorlar. Ve gerçek durum budur.

MK hizibi ise, kendinin parti olduğunu söyleyerek, partinin tümü adına konuşarak yalan söylüyor. Partinin bir bölümü olan Bolşevikler adına MK hi-

zibinin konuşma hakkı yoktur.

Bizim partimiz açısından ortaya çıkan durum, iyi bir durum değildir, ama ilk defa ortaya çıkan, yalnızca bizim partimizde ortaya çıkan bir durum da değildir.

Parti içinde iki çizginin sistemleşmesi sonucunda, her çizginin kendi disiplinini yaratması iki ayrı merkezin ortaya çıkması durumu, -bizim MK hizibinin iddiasının tersine-bir çok Komünist Partisinde ortaya çıkmış bir durumdur. Bunun en açık örneklerinden biri ÇMP nin durumudur. ÇKP de mesela Kültür Devrimi öncesinde iki merkez vardı. Ve merkezlerden biri diğerini alaşağı etmek için kitleleri "Merkezi Bombalayın!" çağrısı yaptı.

Yine ÇKP de mesela 1976 da da iki merkez olduğu , bu merkezlerden revizyonistlerin önderliğinde olanan Kasım 1976 da yaptığı darbe ile ispatlanmış bir olaydır.

Var olan bir şey "olamaz" demekle ortadan kalkmaz. Stalin'in "parti için deki hiziplerle öğretisi" "olamaz" öğretisi değil, Marksist-Leninistlere bu nun olmaması için bir mücadele çağrısıdır ! MK hizibi bunu bile anlamamıştır Ve bu konuda dehşetli bir biçimde eleştirdiği AEP ile aynı paralele düşmektedir.

MK hizibinin YD uzantılarının en belirgin özelliği , bunların GERÇEKLERE GÖZLERİNİ KAPAMALARI- GERÇEK YERİNE KAFALARINDA YARATTIKLARI HAYALLERDEN YOLA ÇIKMALARIDIR !

Bunlar olmayan şeylerin "var" demekle var olacağını sanıyorlar. Mesela devrimci durum konusundaki tavırları budur.

Bunlar var olan şeylerin "hayır olamaz" demekle yok olacağını sanıyorlar. Mesela iki merkez konusundaki tavırları budur.

MK hizibinin YD uzantısının kullandığı metod metafiziktir. Felsefesi maddeden değil, düşünceden yola çıkan idealizmdir.

Ve bütün idealistler gibi uzun süreçte tarihia çöplüğündeki yerlerini alacaklardır.

**BOLŞEVİZM ZAFER KAZANACAKTIR !
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !**

ARAŞTIRMA - İNCELEME - TARTIŞMA

«Bolşevik Partizan» Birinci Sayıya Eleştiri

Arkadaşlar;

Bolşevik Partizan'ın 1. sayısını inceledim. Kanaatimce, bu yazıların bir kısmı bir dizi hatayı da içeriyor. Hataların bir bölümü, belli ölçülerde var olan Türkiye pratiğinden kopukluğun getirdiği şeyler. Türkiye içindeki olayları ve gelişmeleri bir yandan gazete, radyodan takip edebilmenin; kısmen de kulaktan dolma bilginin getirdiği eksiklikler ve olayları böyle elde olan yarı nedenlerden de olsa-dar bir çerçeveden görünce Marksizm-Leninizmin ustalarının getirdiği bir dizi genel doğru ve tespitler şematik olarak ele alınabiliyor. Bu yazılarda eleştirilebilecek bir dizi tespit ve eğilimi burada sadece kaba hatlarıyla ortaya koyup, arkadaşların somut araştırma ve incelemelerine yardımcı olmak istiyorum. Yoksa bütün bu sorunların tek tek ele alınıp detaylı bir şekilde incelenmesi net bir bakış açısına sahip olmamız açısından gereklidir.

Yukarıda bahsettiğim, Türkiye pratiğinden kopukluğun yansıması özellikle "1 Mayıs 1981 de ülkemizde durum" başlığı altındaki yazıda görülebilir. Bu yazıda bir dizi doğru tespitle yanlış tespit içiçedir. Şöyle yazıyorsunuz: "12 Eylül öncesinde yükselen halkın kendiliğinden mücadelesi 12 Eylül cuntasının işbaşına gelmesinden sonra yoğun faşist terör karşısında durmuş ve geri çekilmiştir." "Kitlelerin kendiliğinden eylemi 1 Mayıs 1981 e girerken hemen hemen sıfıra düşmüş durumdadır." "Siyasi planda da ezilenlerin çok önemli bir bölümü, faşist baskıların yoğunlaşmasından; söke söke alınmış bir dizi demokratik kazanımlarının süngü zoru ile geri alınmasından hoşnut değildir. Ancak 12 Eylül öncesinin tersine, bu hoşnutsuzluk bugün kendini kitle eylemlerinin yükselmesi biçiminde göstermemektedir. Devrimci yığınlar bugün bekler, güç toplar, fırsat kollar bir durum içine girmiştir." "Hakim sınıflar açısından bugün geçici kısa süreli bir istikrar söz konusudur."

Arkadaşlar. 12 Eylül hareketinden sonra kitlelerin kendiliğinden eyleminde belirli bir gerileme olduğu, devrimcilerin bekler, güç toplar, fırsat kollar bir durum içine girdiği ve hakim sınıfların belirli bir istikrar sağladıkları kanaatimce doğrudur. Ama halk yığınlarının mücadelesinin durduğu hatta hemen hemen sıfıra düştüğü yolundaki tespitler, salt belli burjuva yayınlarından gözlemlenmeye çalışılan ve Türkiye'nin iktisadi yapısını göz önüne almayan tespitlerdir. Ülkemizin bazı bölgeleri, kitle temelini kuvvetli olduğu, belli ölçülerde politize olmuş, geçmiş mücadele gelenekleri olan, devrimcilerin yoğun olarak çalışma yaptıkları bölgelerdir. Aynı zamanda bu bölgelerde hakim sınıfların baskısı çok daha yoğun ve acımasızdır. Bu bölgeler genellikle büyük oranda da feodalizmin etkisi altındadır. Özellikle Güneydoğu Anadolu, Orta Anadolu, Doğu Anadolu, Karadeniz'in orta ve doğusu ve Akdeniz'in doğu kesimleri yukarıda belirttiğim bir dizi özelliğe sahip bölgelerdir. Bu durum, ülkemizdeki dengesiz iktisadi gelişmenin bir tezahürüdür ve tabiidir. Bugün yığınların mücadelesi, Türkiye'nin belli yörelerinde tamamen durmuş veya büyük oranda azalmışsada,

belli yörelerinde kitlelerin mücadelesi en yoğun bir şekilde devam ediyor. Bugün Maraş'ın geniş kesimi özellikle Elbistan, Pazarcık; Mardin'in geniş kesimi, özellikle Derik, Kızıltepe; Antep'in civarı özellikle İslahiye ve köyleri; Urfa'nın belli kesimleri özellikle Siverek ve civarı; Kars'ın civarı özellikle Ardahan ve Hanak; Ordu ve Artvin'in belli yöreleri özellikle Patsa ve Şavşat; Adana'nın çeşitli yöreleri, Diyarbakır, Tunceli, Elazığ ve Erzincan'ın geniş kesimleri kaynar kazan durumundadır ve yer yer yoğun kitlesel mücadeleler görülmektedir. Benim gözlemleyebildiğim bu bölgelerin haricinde, bir dizi bölgede ve yörede de buradakilere benzer kitle mücadeleleri olduğunu duydum. Örneğin Ege'de Manisa ve civarında yoğun mücadeleler geçtiğini orali olan bazı arkadaşlar belirtmişlerdi. Bu bir dizi bölgede, hakim sınıflara karşı verilen mücadele, uşak basın tarafından ya hiç verilmiyor yada çarpıtılıyor. Faşist cuntanın, anarşiyi terörü önlüyoruz, kökünü küzyacağız, halk bir avuç teröriste karşı bizi destekliyor, Türk ordusu güçlüdür gibi yayınlarıyla beraber, basında gerçekleşen çok önemli olayları ya vermiyor ya da cunta tarafına yontarak vermeye çalışıyor. Örnek olarak iki olay üzerinde duracağım. Birisi Mardin'in Derik ilçesinde çıkan bir çatışmayla ilgili. Yanılmıyor sam bundan 4,5 ay önce gazetelerin deyimiyle 'güvenlik kuvvetleriyle teröristler arasında çıkan çatışmada 4 veya 5 -kesin hatırlamıyorum- teröristin öldüğü' yazıyor ve haber geçiyordu. Bizim o yöredeki arkadaşlardan öğrendiğimiz, ordu ile devrimciler arasında çıkan çatışmaya bizzat evlerden yoğun şekilde açılan ateşle karşılık veriliyor ve ölen devrimcilerin yanısıra güvenlik kuvvetlerinden biri subay olmak üzere sekiz asker öldürülüyor.

Bu olaydan sonra bu yöre, en yoğun ve alçakca saldırılara uğrayan bir yer haline geldi. İkincisi hakim sınıfların övünçle bahsettikleri silah toplama kampanyasıdır. Bu birçok devrimci unsurun kafasını bulandırmış, halk silahlarını teslim ediyor, halk cuntayı destekliyor şeklinde bir dizi görüşün yeşermesine neden olmuştur. (Halkın cuntayı desteklediğine gösterilen diğer bir örnek de, Kenan Evren'in yaptığı konuşmalarda büyük kalabalıkların onu dinlemesidir. Konuşma yaptığı şehirlerde 20.000 30.000 kişinin onu dinlemesi bir kıstas değildir. Üstelik oraya gelenlerin hepsi cuntayı destekleyenler de değildir. Ve görülen o dur ki, belli bölgelerde orya toplanan kalabalıktan çok daha yoğun bir kalabalık bugün K. Evren'e küfür ediyor. Cunta ilk işbaşına geldiği günden bu yana halk kitlelerinin gözünde geniş oranda teşhir olmuştur ve olmaya devam ediyor) Görebildiğim kadarıyla sizlerde aynı anlayışı -halkın silahlarını teslim ettiği- savunuyorsunuz. "Halk yığınlarına cuntanın 'tarafsız olduğu' can güvenliğini sağlayacağı düşüncesi yayılarak, halkın silahsızlandırılması operasyonuna girişildi. Belli bir süre içinde silahlarını teslim edenlere ceza verilmeyeceği açıklandı. Bu operasyon içinde halkın örgütsüz kesimi geniş ölçüde silahsızlandırıldı." (B.P.)

Arkadaşlar; 12 Eylül'den bu yana silahlarını kendi isteği ile teslim edenler her 100 kişiden 3 veya 4 kişidir. Bunun haricindeki tüm silahlar hakim sınıfların baskısı ve işkencesi sonucu ele geçirilmiştir. Halk kesinlikle silahlarını vermek istememiştir. Bunun belli başlı birkaç nedeni vardır. Birincisi yıllardan beri gördükleri işkence, baskı ve yoksulluk karşısında hiçbir hükümete kof güvenleri kalmamış, kendilerini koruma ihtiyaçları devam etmiştir. İkincisi bir dizi bölgemizde,

hasmı olma ve kan davası devam etmektedir. Üçüncüsü devrimcilerin propagandalarının etkisi olmuştur. Dördüncüsü feodal düşünce yapısından kaynaklanan silahı olmayanın 'erkek' sayılmayacağı türünden düşüncelerin etkisi olmuştur. Hakim sınıfların silah toplamada izledikleri yöntem şu olmuştur. Tespit edilen yöreye, geniş bir asker ve sivil polisle birlikte gidiliyor. Yöre halkı belli bir meydanda toplanıyor ve silahlarını teslim etmeleri isteniyor, onlar zaten yöreye göre kaç tane ve ne tip silah bulabileceklerini kestirebiliyorlar. Örneğin Antep'in bir köyünden 1-2 tane silah çıkarsa halkın büyük bir bölümünün silahlarını vermediği bellidir. Bu durumda topladıkları halkın büyük bir bölümünü ayaklarından birbirlerine zincirleyerek falakaya yatırıyorlar, kadın çoluk-çocuk en akıl almaz işkenceler yapıyorlar; yine aralarında verenler çıkabiliyor, hala tam anlamında silahsızlandırabildikleri kanaatında değilseler o zaman köyün muhtarını alıp merkeze götürüyorlar ve onu çözebilirlerse kimde silah olup olmadığını belli ölçülerde çıkartabiliyorlar. Bu uygulama hala büyük oranda devam ediyor, zaten onlarda biliyorlarki ne yaparlarsa yapsınlar Türkiye'yi tam anlamında silahsızlandıramazlar, silahı giden yerine mutlaka yenisini koymak için çabalıyor. Bu yoğun işkence ve baskı ortamında pekçok yerde halkla güvenlik kuvvetleri arasında çatışmalar çıkıyor. Pazarcık ve Siverek'de bunun pekçok örneği görüldü. Şavşat ve Fatsa'da da halkı silahsızlandırma operasyonuylabirlikte devrimcilere yönelik baskı ve işkence uygulaması yer yer devrimcilerle birlikte halkın güvenlik kuvvetleriyle çatışmasını beraberinde getirdi ve bu durum hala devam ediyor. Bir dizi bölgede ise halk sindirilebildi, bunda devrimcilerin o bölgede belirli ölçüde darbe yemesi ve ihbarcılığın kolgezmesinin etkisi oldu. Fakat her an patlamaya hazır barut fıçısı durumunda olan bu bir dizi bölgede devrimciler doğru önderlik yapabilirler buralarda da kitleler aktif mücadeleye girebilirler.

Buraya kadar genellikle, ülkemizin daha çok feodal ilişkilerin etkisi altında olduğu, milli çelişkinin önemli ölçülerde keskin olduğu ve devrimcilerin en yoğun halkla kaynaştığı bölgelerden ve genellikle de bu bölgelerin kırsal kesimlerinden bahsettim. Şimdi gelelim büyük şehirlerdeki sanayi proletaryasının durumuna; 12 Eylül'den önce işçi sınıfının geniş kesimleri reformist, revizyonist ve faşist sendika ve konfederasyonlar içinde örgütlenmişlerdi ve önemli ölçüde bunların etkisi altındaydılar. Devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin hakim olduğu sendikalar işçi sınıfının geniş kesimlerini etkilemekten uzaktı. Ama tek tek işyerlerinde devrimciler ve Marksist-Leninistler önderliğinde, ekonomik taleplerin siyasi talepleri de içerdiği örgütlenme çalışmaları ve şanlı direnişler de oldu. Ve 12 Eylül'den önce bu direnişlere güngeçtikçe bir yenisi ekleniyordu. Örneğin, Tarih, Mensucat Santral, Tekel, Çukobirlik direnişleri, sosyal-faşist Maden-İş'in candamarı sayılan bölge teşkilatlarında sürekli yükselen devrimci muhalefet. Bu direniş ve örgütlenmelerde tüm devrimciler aktif rol alıyor, özellikle de Marksist-Leninistler önderlik ediyorlardı. Marksist-Leninistler bu dönemde eskiden hakim olan 'sol' anlayışlarını yıkararak faşist ve revizyonist sendikalar içinde çalıştılar ve kısa zamanda yeni başarılar elde ettiler. Ama somut olarak işçilerin çoğunluğu bu dönemde bu faşist ve revizyonist sendikaların etkisi altında salt ekonomik çıkarlarını -onu bile tam anlamında değil- düşünür haldeydi. Ve 12 Eylül'den sonra büyük şehirlerde devrimcilerin kendilerini silahlarıyla savunmaları hariç, işçi sınıfından bir kaç tepki dışında önemli bir tepki

gelmedi. İşçilerin bir kısmı cuntanın demagojilerinin etkisi altında kaldı, bir kısmı ise en temel hakları gaspedildiği için buna karşı mücadele vermeye çalıştılar, ama devrimcilerin belli ölçülerde darbe yemesinden, baskı ve işkencenin had safhada olmasından kısmen sindiler, işçi önderlerinin pek çoğu -sendika işyeri temsilcileri- aylarca zindanda işkencede tutuldular. Ama işçiler yeni yeni cuntanın gerçek yüzünü görmeye başladılar: Temel ihtiyaç maddelerine yeni zamlar geldi, işçi ücretlerine %70 oranında zam yapılacağı belirtildiği halde, ilk önce yarısı, diğer kısmı taksitlerle gibi oyunlarla oyaltma taktiğine girdiler, yeni vergi yasalarıyla ekonomik bunalmın yükünü halkın sırtına yıktılar, arkasından işçileri faşist sendikalarda birleştirme girişimini ele aldılar. Asgari ücret konusunda faşist sendikalarla dahi, cunta arasında çelişki çıktı. Cunta aynı zamanda memur ve esnafta da süreç içinde belli bir hoşnutsuzluğa yol açtı. Özellikle yeni kanunlaştırmaya çalıştıkları cumartesi günü çalışma yasası memurların geniş kesimini hoşnutsuz etti.

Buraya kadar belirttiklerimden sonra, bana göre:

12 Eylül'den önce genel olarak devrimci durum vardı; ama o dönemde de bir dizi bölgede devrimci durum yoktu.

12 Eylül'den sonra Türkiye'de genel olarak devrimci durum yoktur; ama bu dönemde de bir dizi bölgede devrimci durum vardır.

Bu durum en başta Türkiye'nin iktisadi yapısındaki dengesizliğin ürünüdür. İbrahim yoldaş, ülkemizin iktisadi yapısından ve bizzat kendisi tarafından belli bölgelerin yapısının somut incelenmesinden kaynaklanan, mücadelede ağırlığın belli bölgelerde yoğunlaştırılması, savaşın bu bölgelerden başlayıp yapılacağı tespiti -bir dizi olağanüstü koşul ortaya çıkmadıkça- genel de Türkiye gerçeği ile uyum içindeki bir tespittir.

12 Eylül'den sonra belli bölgelerde yığın eylemi vardır. Ezilen sınıfların sefaleti ve sıkıntısı olağanüstü durumdadır.

Türkiye'nin özellikle bu bölgelerinde hakim sınıfların kendi aralarında parçalanma ve çekişme sözkonusudur. Özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da azıllı toprak ağalarıyla cunta arasında bir çatışma sözkonusudur. Bu kişilerden kimi Apocu'lara yardım ettikleri, kimi kürtcülük propagandası yaptıkları, kimisi de geçmiş parti faaliyetlerinden dolayı kovuşturılmaya uğramaktadır. Ahmet Türk, Şerafettin Elçi ve Bucak'lar buna örnektir. Sizin de belirttiğiniz gibi yine hem bu bölgelerde hem de Türkiye'nin birçok yerinde uygulanan yüksek faiz politikasına karşı bir dizi kompradorun tepkisi yükselmektedir.

Yazının başında belli ölçülerde Türkiye pratiğinden kopukluğun, Marksizm-Leninizmin ustalarının doğru tespitlerinin sematik olarak ele alınmasına yol açabileceğini belirtmiştim. Buna somut bir örnek vermek istiyorum. Bana göre bugün Tunceli ve civarında devrimci durum vardır; ama bugün Tunceli ve civarın civarında kitlelerin yığın eylemi yoktur. Bu durum o bölgenin özel koşullarından kaynaklanmaktadır. Bugün Tunceli'de yığın eylemi bilinçli bir şekilde yoktur. Bugün Tunceli ve civarında yaşayan halkın en az %50 siçeşitli devrimci siyasetlerin insiyatifi altındaki devrimcilerdir. Diğer kısmı ise genellikle devrimcilere sempati duyan halktır. Ve ülkemizde Tunceli örneğine benzeyen bir dizi yer vardır. 12 Eylül öncesinde Türkiye'de genelde devrimci durum varken; İstanbul hariç hemen hemen Marmara bölgesinin tümünde devrimci durum yoktu. Bu örnek bölgeler somut olarak gözönüne alınırsa genişletilebilir. Bu tip yerlerde o dönemde Türkiye genelinde var olan devrimci durumun yaptığı olumlu etkiyle, devrimci dalga önemli ölçüde yükselmiş

ti ve 12 Eylül darbesi olmasaydı, bu tip bir dizi bölgede devrimci durum oluşabilirdi.

Arkadaşlar, devrimci taktikler, mücadele ve örgütlenme biçimleri üzerine adlı bölümde; Stalin, Mao Zedung ve Lenin'in bu konuda tamamen açık olan anlayışlarını belirtmişsiniz. Stalin bu konuda "Taktik, proletaryanın mücadele biçimleriyle ve örgüt biçimleriyle, bu biçimlerin zincirleme kaynaşmasıyla uğraşır. Devrimin belli bir aşamasını temel kabul eden taktik, devrimin kabarma ve alçalmasına, hızlanma ve yavaşlamasına göre birçok kez değişebilir." bunu belirtiyor. Ve bunun arkasından sizler, bugün ülkemizde mücadele biçimleri konusunda tam bir keşmekeş olduğunu, komünist örgütün silahlı mücadeleyi mutlaklaştırma eğilimi olduğu ve İbrahim Kaypakkaya'nın hatalı bir tespitle bu meseleyi ilke meselesi olarak koyduğunu belirtmişsiniz. Ve daha ilerde şunları söylüyorsunuz: "Bugün kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin hemen hemen bütünüyle bastırıldığı bir dönemde "silahlı mücadele esastır" tespiti eğer ciddiye alınıp gerçekten uygulamaya çalışılırsa, bu yalnızca öncü ile hakim sınıfların silahlı çatışması, öncünün kitlelerden bağımsız, kitle hareketinden bağımsız, kitleler adına onları temsilen hakim sınıflarla silahlı çatışması anlamına gelir bunun adı "öncü savaşı" olur..."(BP)

Bugün bana göre, silahlı mücadeleyi Türkiye genelinde mutlaklaştırmak ve genel olarak bu meseleyi ilkeleştirmek ve hatta yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin genelinde silahlı mücadele esastır demek -durum böyle olsa da- bunu ilkeleştirmek hatadır. Ama ülkemiz koşullarında genellikle "Cumhuriyetin kuruluşundan" bu yana devrimci durum ülke genelinde varolmuş ve hakim sınıfların baskısının arttığı ve buna karşı halkın yer yer kitlesel mücadele verdiği bu koşullarda silahlı mücadele esas taktik olarak kavranmıştır. Devrimci durumun ülkenin genelinde ortadan kalkması ve halk kitlelerinin eyleminde geriye çekilme duraksama olması, ülkemizde başından beri tüm yurt çapında olmamış ve taktik olarak silahlı mücadelenin esas halka olarak kavranacağı bölgeler var olmuştur. (Bu mesele, tabii ki komünist partisinin diğer bölgelerin somut durumunu gözönüne alarak karar verebileceği bir tespittir.) Ve İbrahim Kaypakkaya, subjektivizmden kaynaklanan bu konuyu ilkeleştirme eğiliminin haricinde meseleyi kaba hatlarıyla doğru koyabilmiş ve zaten bu bir dizi somut incelemenin neticesinde olmuştur. (Bu konuyla ilgili verileri yarı-sömürge, yarı-feodal yapı konusunda değinirken belirteceğim) Aynı zamanda İbrahim Kaypakkaya'da tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci durum olduğu ve buralarda silahlı mücadelenin kavranacak esas halka olduğu tespiti de belli ölçülerde o dönemdeki ÇKP tespitlerinden kaynaklanmasına ve subjektivizmi içermesine rağmen, bana göre de -ilke olarak görülemeyecek bir tespit- sizin deyiminizle "derin araştırmaya dayanmayan kaba gözlemler sonucu" yarı-sömürge ülkelerin genelinde devrimci durum vardır ve yine genelinde silahlı mücadele esastır. Tabii bu tespitleri somut araştırmalarla derinleştirmek gereklidir.

Bugün Türkiye'nin bir dizi bölgesinde silahlı mücadelenin objektif şartları vardır. Bunun haricindeki bölgelerde de sizin de belirttiğiniz gibi "kitleleri uyandırmak, örgütlemek, silahlandırmak için yapılan çalışmayı korumak ve ilerletmek için silahlı eylem yapılacaktır. "Bana göre salt sizin söyledikleriniz dahi silahlı mücadele olarak adlandırılabilir. Devrimci dü

rumun ülkemizde genellikle var olduğunu belirtmiştik, yağın eylemlerinin yükseldiği bir dönemde, bir dizi yeni etken neticesi- bizim ülkemizde kesinlikle kısa süreli- devrimci durumun kalktığı şartlarda yürütülecek bu tip bir mücadele -komünistlerin, çeşitli devrimci siyasetlerin çeşitli kişi veya grupların özünde silahlı mücadeledir. Lenin "Rusya devrimindeki mücadele biçimleri Avrupa burjuva devrimlerindekiyle kıyaslandığında olağanüstü bir çeşitlilik" gösterir diyor ve Rusya'da ayaklanmanın koşullarında "iç savaş sırasında "büyük savaşlar" arasında az çok uzun süren aralıklar meydana geldiğinde kaçınılmaz olan bir mücadele biçimidir." (gerilla) diye belirtiyor. Bu bana göre: ülkemizde yağın eylemlerinin yükseldiği, hakim sınıflara karşı Komünistler, devrimciler ve kitlelerin beraberce mücadele verdikleri bir dönemde bir dizi etken neticesi bu mücadelenin duraksadığı bir döneme girildiğinde genellikle bu dönem içinde belli şartlarda kavranacak halkın silahlı mücadele olması gerektirir. Bu tespit barışçıl mücadeleyi inkar ettiğimiz veya küçümsediğimiz anlamına gelmemelidir. Bunun haricinde bu mücadele biçimi devrimci durumun kalktığı bölgelerde Komünistlerin, devrimcilerin ve halk kitlelerinin bugünkü somut durumunda ortaya çıkmıyorsa, bizzat devrimci durumun varlığını koruduğu bölgelerde yürütülecek mücadelede- ülke geneli gözönüne alınarak silahlı mücadele tayin edici önemdedir. Bana göre ülkemizde partizan eylemini ele alamayan bir parti, kitlelerle kaynaşıp onlara önderlik edebilecek bir parti olamaz. Lenin, genel bir doğru olarak bu konuda şunu vurguluyor: "Hareketin örgütlenişine zarar veren, partizanların eylemi değil, bu hareketleri ele almaya yeterli olmayan partinin zayıflığıdır." Ve bizim ülkemizde genellikle sürekli değil - bir dizi olağanüstü koşul ortaya çıkmadıkça-silahlı mücadele taktik olarak esas, diğer mücadele biçimleri tali ve ona tabidir. Barışçıl mücadele genellikle silahlı mücadele ile içiçe ele alınmak zorundadır. Şimdi Lenin'in silahlı mücadele ile ilgili belirttiklerine değinelim. Lenin şöyle diyor: "Bizi ilgilendiren olay silahlı mücadeledir. Bu mücadele bireyler ya da küçük birey grupları tarafından yürütülür. Bunların bir kısmı devrimci örgütlere bağlıdır; diğer kısmıysa (büyük çoğunluğuyla Rusya'nın bazı bölgelerinde) hiçbir devrimci örgüte ait değildir. Silahlı mücadelenin iki farklı amacı vardır, bunları kesinlikle birbirinden ayırmak gereklidir; önce bu mücadelenin hedefi bireyleri örneğin askeri ve polis hizmetindeki şefleri ve yardımcıları öldürmektir. Sonra hükümetten olsun özel kişilerden olsun para fonlarına el koymaktır. El konulan bu paraların bir kısmı partinin ihtiyaçları için, bir kısmı silah ve ayaklanma hazırlıkları için gerekli malzemelerin satın alınmasına; bir kısmı da bu mücadeleyi yürüten militanların ihtiyaçlarına kullanılır. Büyük mülklere el konulması (Kafkasya'da yapılan müsadere 200.000 ruble ve Moskova'daki 375.000 ruble getirmiştir.) herşeyden önce devrimci partilerin ihtiyaçlarına ayrılmış; küçük mülklerin müsaderesi ise özellikle ve bazen de sadece "müsadere edenlerin" ihtiyaçlarına kullanılmıştır. Bu mücadele biçiminin iyice gelişmesi ve yayılmasınının 1906'da yani Aralık ayaklanmasından sonra olduğu gerçektir. Siyasi bunalımın silahlı mücadeleye varıncaya kadar keskinleşmesi ve özellikle de şehirlerde olduğu gibi kırsal bölgelerde de yoksulluğun, açlığın ve işsizliğin artması bu sınıf mücadelesi biçiminin kullanılmasına yol açan başlıca sebepler arasındadır. Bu toplumsal mücadele yöntemleri tercihen ve hatta özellikle halkın en

yoksul unsurları, baldırı çıplaklar, lümpen proletarya ve anarşist grupları tarafından benimseniyordu. Otokrasi tarafından uygulanan, mücadeleye karşı "misilleme" biçimleri olarak sıkı-yönetimi, yeni askeri birliklerin seferber edilmesini yüz-karaların pogromlarını ve askeri mahkemeleri saymak yerinde olur." (Lenin, Partizan Savaşı, (Marks, Engels, Lenin, Stalin) s.81-82) (abç)

Ben burada özellikle, o dönemde, o günkü şartlarda Lenin'in silahlı mücadele ile ilgili neyi belirttiğini vurgulamak istedim. Bunun dışında Lenin, Rusya'da bu durumun 1906 Aralık ayaklanmasından sonra gerçekleştiği ve siyasi bunalımın silahlı mücadeleye varıncaya kadar keskinleştiği ve kırsal bölgelerde, şehirlerde olduğu gibi yoksulluğun, açlığın, işsizliğin arttığı şartlarda ortaya çıktığını da vurguluyor. Bu, Rusya'nın o günkü koşullarında ortaya böyle çıkıyor. Örneğin Rusya'daki Aralık ayaklanması gibi bir ayaklanmanın olmadığı ülkemizde 12 Eylül öncesi-sonrası da bir dizi bölgede- yukarda altını çizdiğimiz Lenin'in belirttiği silahlı mücadele biçimleri kesinlikle vardı ve bu mücadeleler genellikle siyasi mücadelenin üst aşaması olarak da ortaya çıkmamıştı. Ve zaten ülkemizde Halkın Kurtuluşu'nun başını çektiği bir dizi oportunist, pasifist siyaset mücadele kaçkınlıklarına kılıf olarak bunu - siyasi mücadelenin üst aşamasına tekabül eden silahlı mücadele savunuyorlardı. O dönemde Marksist-Leninistler onlara gereken cevabı şöyle verdiler." " ...Mesela öyle bir durum olur ki, kanlı faşist bir darbe veya bir işgal, barışçıl kitle mücadelelerinin bile zayıf olduğu bir ortamda, geniş güçlü yığın hareketlerine ve silahlı mücadeleye yol açabilir. Hatta bir ülkede veya bir bölgede baskı, zulüm ve sömürünün kısa zamanda ağırlaşması, barışçıl yığın hareketlerine veya bir ayaklanmaya veya bir gerilla savaşı vb. gibi benzeri mücadelelere yol açabilir. Buna Engels'in Prusya'yla Fransa arasındaki savaşı anlatan yazısından örnek verebiliriz. Engels, Prusya generali Fritz'in Fransa'yı işgalini şöyle anlatıyor : " Fritz... Paris'e doğru ilerlerken halk ayaklanmasından tek kelimeyle bile laf etmiyordu. İmparatorluğun ordularının bozgunları birçeşit budalaca tavırla karşılanıyordu, imparatorluğun 20 yıllık rejimi, halk kitlelerini resmi yönetim karşısında pasifçe boyun eğmeye alıştırmıştı. Şurada burada gerçek savaflara katılan köylülere rastlanıyordu; örneğin Bazeilles köylüleri gibi, fakat bunlar istisnadı. Fakat Prusya'lular Paris civarına yerleşir yerleşmez ve çevredeki bölgeleri acımaksızın ezici bir savaş vergisi sistemi altına sokunca, çetecileri kurşuna dizmeye başladıkça ve bunların yardım aldıkları köyleri yakınca ve nihayet bunlar Fransız'ların barış tekliflerini geri çevirip fetih savaşı sürdürme niyetlerini ilan edince, herşey değişti. Onların etrafında her yerde, kendi vahşetinin doğurduğu bir gerilla savaşı patlak verdi ve şimdi her yerde bir kitle ayaklanması yaratmaları için yeni bir bölgeye girmeleri yetmektedir. (Partizan Savaşı, s.21) Bu, bir bölgede uygulamaya konulan ağır vergi ve vahşet politikasının "pasifçe boyun eğmeye" alışan bir halkı gerilla savaşına ve ayaklanmalara nasıl soktuğunun somut bir örneğidir. Parti Bayrağı'nın sağcı teorisyenleri, bu oportunist kafayla o dönemde Paris civarında bulunsalardı, patlak veren bir gerilla savaşına karşı seyirci kalırlardı ve belki de karşı çıkarlardı. Çünkü onlar düşünmeye bile yanaşmak istemedikleri bir olayla "... kitlelerin siyasi mücadelesinin üst derecesi o

larak doğmayan" bir silahlı mücadeleyle karşılaşmış olacaklardı..." (Partizan, sayı:4, s.5)

Arkadaşlar, bütün bu belirttiklerimizden sonra, sizlerin belirttiklerinize deyinayım. Soruna Leninist tarzda yaklaşılsa bugün mücadele biçimleri konusunda "silahlı mücadele biçimleri öne çıkmaktadır" ya da "esastır" vb. tespitlerin yanlış olduğu böyle bir tespitin "hareketin kendi içinden kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmek, örgütlemek, bilinçli kılmak" anlamına gelmediği; tersine masa başında bir "esas" eylem biçimi tespit etmek, "icat etmek" anlamına geldiği görülür.

"Bugün kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin hemen hemen bütün ile bastırıldığı bir dönemde "silahlı mücadele esastır" tespiti eğer ciddiye alınıp gerçekten uygulanmaya çalışılırsa; bu yalnızca öncü ile hakim sınıfların silahlı çatışması anlamına gelir. Bunun adı "öncü savaşı" olur. Bugün kitlelerin kendiliğinden eyleminin bastırıldığı şartlarda "öncüyü kesin savaşa sürmek" Lenin'in deyişiyle "sadece bir ahmaklık olarak kalmaz bir cinayet olur" (BP)

Arkadaşlar, ilk paragraftaki tespiti yaparken, Lenin'in şu alıntısından yola çıkıyorlar :

"Baştan başlayalım. Bir Marksistin mücadele biçimleri sorunu incelemesi için neler gereklidir? En başta Marksizm hareketi herhangi tek ve belirli bir savaş biçimine bağlamamakla, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. En çeşitli mücadele biçimlerini kabul eder; fakat onları "icat etmez"; hareketin kendi içinden kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmekle, örgütlenmekle, bilinçli kılmakla yetinir. Bütün soyut formüllerin, bütün doktriner reçetelerin mutlak biçimde düşmanı olan Marksizm, hareketin geliştiği, kitlelerin bilincinin ilerlediği, ekonomik ve politik bunalmaların şiddetlendiği ölçüde savunmanın ve saldırının gittikçe daha çeşitli yeni yöntemlerini doğuran kitle mücadelesinin dikkatle ele alınmasını ister. Bu nedenle Marksizm, mutlak biçimde hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Hiçbir zaman belli bir anda var olan ve olanaklı bulunan mücadele biçimleriyle sınırlı kalmaz; toplumsal konjoktürdeki bir değişimin kaçınılmaz olarak yeni belirli bir dönemin militanları için henüz bilinmeyen mücadele biçimleri ortaya çıkacağını kabul eder. Bu bakımdan Marksizmin kitlelerin pratiği okulunda öğrenim yaptığı söylenebilir; 'sistem mücitleri'nin çalışma odalarında keşfettikleri mücadele biçimlerini kitlelere önererek onlara ders vermek iddiasında değildir. Örneğin Kautsky, toplumsal devrim biçimlerini incelerken, gelecek bunalımın bize şimdiden göremeyeceğimiz yeni mücadele biçimleri getireceğini biliyoruz, di-yordu. İkinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorununun tarihi yönüyle ele alınmasını gerektirir. Bu sorunu somut ve tarihi şartlarda hesaba katmaksızın ortaya koymak, diyalektik materyalizmin ABC sini bilmemektir. Ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürlerdeki, varoluş koşullarındaki ve çeşitli koşullara bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır ayrıca ikinci derecedeki yardımcı yöntemler de değişir. Hareketin vardığı noktadaki somut koşulları incelemeyen, belirli bir mücadele biçimi kabul etmek sorunu ortaya çıktığında, evet ya da hayır diye cevap vermeye çalışmak, Marksizmin alanını tamamiyle terketmek demektir." (Lenin, Partizan Savaşı, Yar Ya-

yınları, s.77/79) (abç)

Ve sizler "silahlı mücadele biçimleri öne çıkmaktadır" tespitine Lenin'den yaptığınız alıntıyla karşı çıkıyorsunuz, fakat Lenin'in söylediklerine tümüyle dikkat etmiyor ve şematik bir biçimde kavriyorsunuz. Lenin, benim de altını çizdiğim yerlerde, ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürlerdeki, varoluş koşullarındaki, vs. çeşitli koşullara bağlı olarak farklı mücadele biçimlerinin birinci plana geçeceğini belirtiyor ve hareketin vardığı noktadaki somut koşulları incelemenin önemini vurguluyor. Bana göre Lenin'in doğru bir şekilde ve biraz da mecazi anlamda, sistem mücütlerinin çalışma odalarından bahsetmesini anlayamıyorsunuz. O sistem mücütleri ki, Lenin'in biraz ilerde koyduğu hiçbir tarihi gerçeği ve somut durumu, kitlelerin hareketini gözönüne almadan, tarihi gerçeklerden bihaber ve pratikten kopuk masa başında teori icat edenlerdir. Yoksa Marksistler, diyalektiği ve tarihi materyalizmi kavradıkları için, tarihi koşulları ve somut durumu doğru değerlendirdikleri, kitle hareketlerinin somut gelişimini doğru gözlemleyebildikleri ve bizzat teori ve pratiği birlikte yürütebildikleri için "EVET" masa başında da "esas" eylem biçimi tespit edebilirler. Ve İbrahim Kaypakkaya'da ve ondan sonraki bugüne kadar olan çizgimizde tespitleri ilkeleştirerek ve özellikle ÇKP otoritesinden kaynaklanan şablonculuk var olmasına rağmen, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, silahlı mücadele ve savaş meselesi (yeterli olmamasına, sizin deyiminizle kaaba gözlemlere dayanmasına rağmen) bir dizi somut araştırma ve inceleme neticesi ortaya konulmuş tespitlerdir. Ve hatalarına rağmen genel hatlarıyla doğru tespitlerdir. Bizlerin bu aşamadan sonra ki görevi bu tespitleri geliştirmek, hatalı yanlarını tam anlamıyla aşabilmektir. Bana göre İbrahim Kaypakkaya, masa başında esas eylem biçimini tespit ve icat etmemiştir. Onun Malatya, Kürecik, Gaziantep, Maraş, Siverek, Çorum, Tunceli bölgelerindeki iki yılı aşkın köy çalışmalarını özetleyen ve Engels'den günümüze köylü savaşlarını inceleyen, İstanbul bölgesindeki dört aylık Parti çalışmasının eleştirisi ve özleştirisi ile işçi sınıfı arasındaki çalışma, sanayi şehirlerinde parti örgütlenmesini inceleyen somut araştırma yazıları olduğu bilinen bir gerçektir. (Bkz. Seçme Yazılar, s.14-15) Aynı zamanda İbrahim Yoldaşın o dönemde çalışmalarında ağırlık verdiği bölgeler gözler önündedir. Bugün bu bölgeler, en bilinçli ve en yoğun devrimci potansiyelin olduğu bölgelerdir. Bu durum, bu bölgelerin tarihi koşullarıyla birlikte, İbrahim Kaypakkaya'nın o bölgelerin somut yapısını ve kitlenin durumunu doğru tahlil edip, doğru sonuçlar çıkarmasının ürünüdür. İbrahim Yoldaş sosyo-ekonomik yapı ve savaş konusunda bir dizi hata yapmasına rağmen, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un bu konulardaki öğretilerini esas olarak doğru bir şekilde özümsemiştir.

Burada çok kısa bir şekilde onun bu konudaki anlayışını yeniden vurgulamak istiyorum :

"Sanki emperyalizm, 'sömürüsünü arttırmak için "bilerek ve isteyerek kapitalizmi geliştirmekte ve feodal ilişkilerde çözümlere yol açmaktadır. Oysa, kapitalizmin gelişmesi ve feodal ilişkilerin kısmen çözülmesi, emperyalist sömürünün işleyişinin tabii, kaçınılmaz ve kendiliğinden doğan sonucudur. Emperyalizmin, sömürü ve talan amacıyla ihraç ettiği sermaye, kendiliğinden feodal iliş

kilerde kısmi bir çözülmeye de yol açmaktadır. Lenin, bu gerçeği Emperyalizm kitabında şöyle dile getiriyor : "İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişmesini etkiler, hızlandırır. Böylece sermaye ihracı, ihracatçı ülkelerdeki gelişmeyi bir parça durdurma eğilimi taşısa da, bunun dünyadaki kapitalizmi derinlemesine ve genişlemesine geliştirmek pahasına olduğunu unutmamalı"- Lenin'in burada sözünü ettiği "kapitalizm" komprador kapitalizmi dediğimiz, emperyalizme bağlı kapitalizmdir- ... Feodal ilişkilerdeki çözülme meselesine geçelim. Bu nasıl olmaktadır. "Toprak köleliğine binlerce bağla bağlı olan eski derebeylik işletmesi devam etmekte ve yavaş yavaş kapitalist işletme, toprak ağalarının işletmesi haline gelmektedir... Devletin tarımsal rejimi, derebeylik niteliklerini uzun süre muhafaza etmektedir... Büyük toprak mülkiyetinin büyük kitlesi ve eski 'üstyapı'nın belli başlı temelleri muhafaza edilmektedir. (Lenin) Bunun sonucu olarak, bir yandan emperyalizmin, bir yandan da komprador büyük burjuvazinin ve toprak sahibinin hakim rolü artmaktadır. "Bir kısım hali vakti yerinde köylüler de bunların safına geçmektedir. Malından, mülkünden edilen, gericiliğin hakimiyeti ile serseme döndürülen köylü kitlesi ise tamamen çökmektedir." İşte emperyalizmin girdiği ülkelerde feodalizmi çözmesi budur. Lenin, bir yerde şunu belirtiyor : "Öteden beri sömürge siyasetinin ilerici bir siyaset olduğunu, kapitalizmi yerleştirdiğini, dolayısıyla 'onu açgözlülük ve zalimlikle suçlamanın' anlamsız olduğunu, çünkü 'bu nitelikler olmaksızın' kapitalizmin' ayağına köstek vurulacağı' söyleyenler revizyonistler olmuştur."

...
Yani pazarın gelişmesi ile kapitalizmin gelişmesi birbirine bağlı şeylerdir ve birbirlerinden ayrılmazlar. "İç pazarın" açılması, kapitalizmin gelişmesi demektir. Kapitalizm geliştiği ölçüde de iç pazar açılır.

...
Öte yandan toprak ağalığının olmadığı; küçük ve orta köylü mülkiyetinin yaygın olduğu yerlerde esas olarak kendi içinde üretip tüketen ataerkil işletmelerde, emperyalizm bir yandan bu gibi yerleri pazara bağlamakta; öte yandan yarı-feodal bir özelliği olan ve sermayenin ilkel birikim şekli olan tefeciliği bankalar, kredi kurumları ve sıtasıyla destekleyerek, bunları güçlendirmekte; köylüleri mülksüzleştirmektedir ve bu süreçte çok ağır ve acılı olmaktadır."

Aynı zamanda o, Stalin'in Çin'in yapısı üzerinde emperyalizmin fonksiyonuyla ilgili belirttiği noktaları gayet doğru bir şekilde özümsemiştir. (Kanaatimce, Çin'in yapısı üzerinde emperyalizmin rolü, hemen hemen tüm feodal ilişkilerin var olduğu, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki emperyalist uygulamalarla aynıdır. Emperyalizmin feodalizmin "bütün bürokratik militarist üstyapısını destekleyen, teşvik eden, geliştiren ve koruyan" (Stalin) bir tavır da olmasının birkaç nedeni vardır : Birincisi bu ülkelerde köylülük genellikle ülke nüfusunun çoğunluğunu teşkil eder. Feodalizmin, hükümetin de ortak olmasıyla, yerli feodaller aracılığı ile uyguladığı cebir ve şiddet politikasıyla kitleleri sindirmesi ve ezmesi, feodal

kültür aracılığı ile kitleleri afyonlaması; hakim sınıflara karşı mücadelede büyük bir gücü, gerçekleştirebildikleri oranda safdışı bırakmak ve işçi sınıfıyla kaynaşmasını engellemek için emperyalistler bu politikayı uyguladılar.) İbrahim Yoldaş, emperyalizmin bu konuda ikili yönü olduğunu, birinci yönünün girildiği ülkelerde kendine bağımlı, komprador tipte bir kapitalizmi geliştirdiği, hammadde deposu olarak görülen bu ülkelerdeki u - cuz işgücünden yerinde faydalanmak amacı ile montaj sanayi ve acentacılığı yarattığını; ikinci yönünün ise "feodalizmi özellikle siyasi ve ideolojik alanlarda destekleyerek ve güçlendirerek, feodal mülkiyetin ve ilişkilerin çözülmesini yavaşlatarak kendi varlığını ve hakimiyetini sürdürdüğünü" (İbrahim Kaypakkaya) Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un eserlerinden çıkardığı derslerle özetledi. Yapı konusunda teorik planda ortaya koyduğu ana hatlarıyla doğru tespitlerini somut olarak yaptığı bölge incelemeleriyle pekiştirdi. Yine de ben bu araştırmaların özelliikle istatistikî yönünün tam anlamı ile yeterli olduğu görüşünde değilim.

İbrahim Kaypakkaya'nın katlinden sonra bu tespitlerin içinde rinde taşıdıkları hataları çıkarıp, bu tespitleri geliştirmek zorunda olan kadrolar, partiyi süreç içinde tasfiyeye yönelip bunu gerçekleştirmediler. Marksist-Leninist kadrolar, hizipçi ve parti yıkıcısı "KK" hizbine karşı verdikleri mücadele içinde de özellikle o dönemde güncel olan 'Prusya tipi kapitalizm' le ilgili tartışmalarda kendi perspektiflerini koydular. İçinde bir dizi hatalar taşımaya ve yetersiz olmasına rağmen, o şartlarda bir ileri adım olan sosyo-ekonomik yapı incelemesi de yaptılar. (K.Y 3) Bu incelemelerde İbrahim Kaypakkaya'nın getirdiği ana hatlarıyla doğru tezler, hatalarından arıtılmaya çalışılıyor ve somut istatistikî verilerle geliştiriliyordu. Prusya tipi kapitalizm tartışmalarında Marksist-Leninist kadrolar, kapitalizmin kendi iç dinamiği ile gelişebileceği gerçeğini, ve bu gelişmenin hangi koşullarda hangi tip ülkelerde yoğun olarak gözlemlendiğini vurguladılar. "Kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişti gelişti, hakim oldu" türünden saçma sapan ve diyalektikçe aykırı düşünceler savunmuş oportunistlere karşı, Prusya tipi kapitalizmin geliştiği ve hakim olduğu ülkelere örnekler vererek, bu tip gelişmenin bir 'devrim sorunu' (Engels) olduğunu, şiddet ve zor kullanmaksızın, bu tip bir hakimiyetin kesinlikle olmadığını; Lenin'in Stolipin'le ilgili, Engels'in de Bis - mark'la ilgili belirttiklerini vurgulayarak mücadele ettiler. (Bu konuda araştırma yapmak isteyen arkadaşlar mutlaka Lenin'in Tarım Programı ve Engels'in 'Tarihte zorun rolü' veya 'Anti-Dühring adlı eserlerini incelemeliler.) İkinci olarak Marksist-Leninist kadrolar, bölgesel dönemde yaptıkları araştırmada, birçok istatistikî verinin yanında, özellikle Türkiye'nin bir küçük üreticiler ülkesi olduğu, tüketim için üretimin (Basit Meta Üretimi) ülkemizde tayin edici önemde olduğunu vurguladılar. Ve belirttikleri rakamlarda, Türkiye kırınının %70 inde (0-50 dönüm arası toprağa sahip olanlar) tüketim için üretim yapıldığını ortaya koydular. Ve ülkemizde hakim olan bu üretim tarzının Marks'ın Kapital'de vurguladığı M-P-M (Meta-Para-Meta) ilişkisi olduğunu ve Marks'ın bu üretim tarzını yarı-feodal üretim tarzı olarak vurguladığını belirttiler.

İbrahim Yoldaş ve onun katlinden sonra Marksist-Leninistler belli zaafın yanında, halk savaşı perspektifini de genel hatlarıyla doğru olarak ortaya koyabilmişlerdir. Kırlardan şehirleri kuşatma taktiklerini genel hatlarıyla doğru değerlendirmişler,

zaten bu yukardaki bölümlerde de değindiğimiz -yeterli olmasa da- bir dizi somut teorik ve pratik, araştırma, inceleme neticesinde olmuştur. Fakat bu konuda da ilkeleştirme yönünde bir hata ve kısmen teorik planda hatalar da söz konusudur. Buna rağmen İbrahim Kaypakkaya'nın yaptığı dönemde doğru olan bu tespit, bugün de içinde bulunduğumuz şartlarda Türkiye gerçeği ile uyum içindedir. İbrahim yoldaş, bu konuda Şafak revizyonistlerini eleştirirken şunları söylüyor :

"Bunlara göre şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması stratejisi, sadece köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil ediyor olmasına ve bunların feodal ve yarı-feodal sömürü ilişkileri içinde olmasına bağlıdır.

...
Revizyonist bayların, "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini niçin geçersiz hale getirdikleri, bu stratejiye niçin gölge düşürdükleri anlaşılmıştır. Çünkü bunlara göre : 1) Şehirlerin köylülerden kuşatılması için köylüler nüfusun çoğunluğunu teşkil etmelidir. 2) Türkiye'de "iktisadi ve sosyal yapı hızla değişmekte" köylü nüfusu hızla azalmaktadır.

O halde; şehirlerin köylülerden kuşatılması stratejisi, Türkiye açısından tabii olarak önemini ve geçerliliğini kaybetmektedir. Bu baylar, gerçekte de böyle düşünüyorlar. Fakat bu düşüncelerini savunacak cesarete ve dürüstlüğe sahip olmadıkları için, demogojinin yolunu tutuyorlar. Bizleri "halk savaşını tek yanlı olarak köyden şehire gelişen bir olay" olarak ele almakla itham ediyorlar. Kendilerinin meseleyi "çok yanlı" olarak gördüklerini, şehirlerin de büyük önemi olduğunu, şehirlerde faaliyet göstermenin "özellikle Türkiye'de " önem taşıdığını iddia ediyorlar. Aynı iddianın Endonezya'da katliamdan önce partinin tepesine çöreklenmiş olan revizyonist önderlik tarafından da savunulmuş olduğunu, Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi Politbürosunun özeleştirisinden ibretle öğreniyoruz.

...
Şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması stratejisi, sadece feodalizmin mevcudiyetine ve köylülerin nüfus çoğunluğunu teşkil etmesine bağlı değildir. Aynı zamanda, emperyalizmin yarı-sömürgesi veya sömürgesi olmaya bağlıdır. Emperyalizmin fiili işgali altındaki bir ülkede milli devrim(o ülkede köylü nüfusuna ve feodalizmin mevcudiyetine bağlı olmaksızın) esas olarak kırlardan şehirlere doğru gelişir. Çünkü işgalci emperyalist kuvvetler, öncelikle ülkenin büyük şehirlerini, ana yollarını, ana haberleşme hatlarını vb. ele geçirir; fakat geniş kırlık alanları kontrol edemez.

Yarı-sömürge ülkeler, emperyalizmin yarı işgali altında olan ülkelerdir. Bu gibi ülkelerde emperyalizm hakimiyetini, esas olarak yerli gerici sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle birlikte, kendisi de onlara üsleriyle, tesisleriyle, askerleriyle, filosuyla, silah yardımıyla ... çeşitli şekillerde destek oluyor. Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisi, sadece feodalizmin mevcudiyetinden ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden değil; aynı zamanda emperyalizmin yarı işgalinden de ileri gel-

mektedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgü olan şey, feodalizme karşı özü toprak devrimi olan demokratik devrimle, emperyalizme karşı milli devrimin birleşmiş olmasıdır. Feodalizmin mevcudiyet derecesi ve köylülerin genel nüfusa oranı (ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir) demokratik devrimin programını etkiler, ama "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini değiştirmez. Özetlersek "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisi ni tayin eden şey, devrimle karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin köylerde şehirlere nisbetle daha fazla devrimin lehine olmasıdır. Karşı-devrim zincirinin en zayıf halkasının köylük bölgelerde olmasıdır. Dolayısıyla devrim cephesinin köylük bölgelerde daha fazla güçlü olmasıdır. Bir ülkenin feodal ilişkileri bağrında taşıması; bu kuvvet ilişkisini şöyle etkiler; feodalizmin mevcudiyeti genel olarak köylü nüfusunun fazla olması ve bütün olarak köylü kitlesinin devrimci olması sonucu olur. Bu durum, köylük bölgelerdeki kuvvet dengesi ni, devrimin (demokratik devrim) lehine olarak etkiler. Ayrıca feodalizmin varlığı, sanayinin ve dolayısıyla işçi sınıfının nisbeten zayıf olmasına yol açacağı için şehirlerde kuvvet ilişkisini, devrimin aleyhine olarak etkiler. Bir ülkenin yarı-sömürge veya sömürge olması da; şehirlerdeki kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etkiler. Bu iki şart, bir arada, kırlık bölgelerin esas mücadele alanı olmasını; "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisinin güdülmesini gerektirir. Feodalizmin giderek çözülmesi ve ona bağlı olarak köylü nüfusunun azalması halinde de, bu strateji geçerliliğini korur. Çünkü yarı-sömürge (veya sömürge) şartları, büyük şehirlerde kuvvet ilişkisini karşı-devrimin lehine değiştir - miştir....

Revizyonistlerin teorileri bir de şu açıdan sakattır: Dedikleri gibi "Türk toplumunun yapısı hızlı bir değişim içinde" değildir. Bu iddia Türkiye'de Aren'cilerin, dünya çapında Troçkistlerin iddiasıdır. Onlara göre, emperyalizm, girdiği ülkelerde üretim güçlerini hızla geliştirir, feodalizmi çözer, işçi sınıfını güçlendirir ve sosyalist devrim şartlarını olgunlaştırır..." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.395-398)

İbrahim Kaypakkaya burada taktik olarak ele alınacak mücadelelenin seyri meselesini, stratejik bir tespit olarak değerlendiriyor. Bu hatalı bir yaklaşımdır. Fakat sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genellikle kırlardan şehirlere gelişme taktiği- İbrahim Kaypakkaya'nın koyduğu nedenlerden dolayı- geçerlidir. Laos, Kamboçya, Çin Vietnam, Arnavutluk devrimleri bu yolu izlemiştir. Bazı arkadaşlar, şehirlerdeki ayaklanmayla iktidarın ele geçirilmesine İran devrimini örnek gösteriyorlar. Ben, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde mücadelenin seyrinin genellikle kırlardan şehirlere olacağını vurguluyorum. Bir dizi önemli etken neticesi bu taktik değiştirilebilir. Ama İran devrimi bu değişimin somut örneği değildir. İran devriminin gerçeği ile ilgili bilgiyi, okumayan arkadaşlar Le-Ya ya - yınlarının çıkardığı İran Devrimi broşüründen edinebilirler.

İbrahim Kaypakkaya'nın baş çelişme perspektifi de içinde eksik vurgulamalar taşımasına rağmen bana göre ana hatıyla doğrudur. O feodalizmle, halk yığınları arasındaki çelişme baş

çelişmedir derken, demokratik devrim sürecinde feodalizme vurulacak darbenin emperyalizme de darbe vuracağını belirtiyor ve emperyalizmin ülkemizde, şehirlerdeki dayanağının komprador burjuvazi, kırsal kesimdeki dayanağının da toprak ağaları, tefeciler, faizciler, aşiret reisleri, yarı-burjuva, yarı-feodal çiftlik beyleri ve feodalizmin ideolojik dayanakları vs. olarak belirtiyor. Çin'de, Çin'in ordusundan belli ölçülerde bağımsız, kendi feodal hükümlerini kurmuş olan toprak ağalarına karşı köylülerin verdiği mücadeleyle, Türkiye'deki gibi feodallere karşı girişilecek bir devrim hareketini bastırmak için komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların ordusunun hep birlikte harekete geçecekleri bir ülkedeki mücadeleyi İbrahim Kaypakkaya'nın belli ölçülerde aynılaştırma eğilimi olduğu görülebilir. Ama salt böyle bir anlayışı da olmadığı açıktır. Onun eserlerinin tümü incelenirse pekçok yerde düşmanın komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu, birleşik cephenin komprador burjuvazi, toprak ağaları ve dolayısıyla emperyalizme karşı oluşturulması gerektiğini belirtiyor. İbrahim Kaypakkaya, baş çelişme konusunda şunları söylüyor :

"Baş çelişme nedir? Çok sayıda çelişmenin mevcut olduğu herhangi bir seyirde "yönetici ve belirleyici rolü oynayan" çelişme baş çelişmedir. Mao Zedung yoldaş "Yeni Demokrasi" kitabında aynı anlama gelmek üzere şunu söylüyor: "Diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra eden çelişme, baş çelişmedir."

Bugün ülkemizde, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, "diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üstünde tesir icra ettiği " için "yönetici ve belirleyici rolü oynadığı için baş çelişmedir.

Emek-sermaye çelişmesinin veya başka bir deyişle proletarya -burjuva çelişmesinin gelişmesi "feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişmenin" gelişmesine ve çözümüne bağlıdır; bu çelişme geliştirdiği ve çözüldüğü ölçüde, proletarya ve burjuvazi ortaya çıkar ve gelişir. Proletarya burjuvazi çelişmesinin netleşmesi, keskinleşmesi ve olgunlaşması, feodalizmin halk yığınları tarafından bütün kökleriyle silinip süpürülmesine bağlıdır. Proletaryanın feodalizme karşı mücadelede en kararlı bir şekilde ve en önde yer alması buradan gelir. Çünkü, feodalizm, kararlı ve kesin bir köylü mücadelesi ile silindiği ölçüde, burjuva-proleter çelişmesi ortaya çıkar, proleter sınıf mücadelesi için, sosyalizm için en elverişli şartlar doğar. Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisine temel olan fikir de, yine bu fikirdir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, emperyalizmle ülke halkı arasındaki çelişme üzerine de 'yönetici ve tayin edici' rol oynayan çelişme, yine, 'feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişme'dir. Emperyalizm böyle ülkelerde varlığını ve hakimiyetini esas olarak feodalizme dayanarak devam ettirmektedir. Emperyalizm, feodalizmi özellikle siyasi ve ideolojik alanlarda destekleyerek ve güçlendirerek, feodal mülkiyetin ve ilişkilerin çözülmesini yaşılatarak varlığını ve hakimiyetini sürdürür. Emperyalizmin şehirlerdeki sosyal dayanağı komprador burjuvazi, geniş köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı ise toprak ağaları, tefeciler, faizciler, aşiret reisleri, yarı-burjuva, yarı-feodal çiftlik beyleri ve feodalizmin ideolojik dayanakları olan şeyhler, hacılar, hocalar, dedeler vs.

dir. Yani feodal sınıf mensuplarıdır. Feodal mülkiyet, ya ni esas olarak toprak ağalığı çok ağır bir tempoyla çö - zülmele birlikte, bunlar yine de feodal sömürü biçimle - rini uzun yıllar muhafaza etmektedir. Yarıcılık, Ortakçı - lık, Kiracılığın feodal biçimi , tefecilik, faizcilik gi bi yarı-feodal sömürü biçimleri devam etmektedir. Tefeci - lik ve faizcilik, emperyalizmin bankaları vasıtasıyla pompalanmaktadır. Özellikle üstyapı alanında feodal iliş kiler, bütün şiddetiyle devam etmektedir. Burjuva demok rasisiyle feodalizmin kırbağı daima kolkoladır. Demokra si daima feodal bir karakter de taşımaktadır. Burjuvazi - nin önemli bir kısmı yarı-burjuva, yarı-feodal bir nite - lik gösterir. İşte bütün bunlar, yani her türlü feodal i lişkiler, emperyalizmin dolaylı hakimiyetini kolaylaştır ır, ona dayanak olur. Feodalizmin adım adım temizlenme - si, yani-feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişme - nin adım adım çözümlenmesi, emperyalizmi önemli bir daya nağından yoksun bırakır. Emperyalizmle ülke halkı arasın daki çelişmeyi etkiler ve bu çelişmenin de adım adım çö - zülmesine yol açar.

Fakat baş çelişme değişmez değildir. İçinde birden fazla çelişme taşıyan herhangi bir seyir içindeki baş çelişme, şartların değişmesiyle tali hale gelebilir, tali olan çelişme de baş çelişme halini alabilir.."

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.402-404)

Bana göre, İbrahim Kaypakkaya'nın eserinde belli ölçülerde eklektik bir yapı var. O ilkeleştirdiği veya ÇKP otoritesinden etkilendiği bir dizi konuda aynı zamanda tam anlamıyla doğru o lan görüşleri de savunuyor. Örneğin, devrimci durum meselesin - de İbrahim Kaypakkaya "devrimci durumun uzun süre mevcut olma ması halinde kızıl siyasi iktidar yaşayamaz..."(abç) diye vur gulayarak, devrimci durumun olmaması ihtimalini belirtmiştir. Örneğin, silahlı mücadele meselesinde İbrahim Kaypakkaya Şafak revizyonistlerini eleştirirken şunları söylüyor : "Özetlersek, biz, silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz. Revizyonist klik ise bu - nu sözde kabul eder görünüyor. Fakat bizi diğer mücadele biçim lerini reddetmekle itham ediyor. Böylece gerçekte silahlı müca - dele fikrine saldırıyor.

Şafak revizyonistleri...gerçekte gerilla savaşının gereğine ve önemine hiçbir zaman inanmamışlardır... Marksist-Leninist ne ebedi olarak ne de geçici olarak, hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece esas mücadele biçimleriyle tali olanları birbirinden ayırırlar; tali olanı esas olana bağımlı kılarlar" (abç)

Buraya kadar belirttiklerimizden sonra, sizin şu tespitleri niz bana göre ayağı yere basmayan tespitlerdir. Şöyle diyorsu - nuz : "Türkiye devrimi konusunda "Partizan" genel planda şema - cı, kopyacı bir yol izledi. Çin Devriminin Çin'in somut yapı - sından kaynaklanan bir dizi somut uygulaması ; "ülkemiz yarı - sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ül kelerde genel olarak..." tekerlemesi ile aynen Türkiye için de geçerli kabul edildi ve savunuldu. Mesela Çin'de 1920 lerin i - kinci yarısında milyonlarca köylünün toprak talebi temelinde kendiliğinden feodalizme karşı ayaklandığı şartlarda doğru ola rak yapılan "feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişme,

Çin'deki baş çelişmedir." tespiti; toprak talebi temelinde ken diliginden köylü hareketinin hemen hemen hiç olmadığı Türkiye şartlarında da geçerli olarak savunuldu. Mesela Çin'de devri - min ve karşı devrimin ordularının varolduğu ve çatıştığı bir ortamda yapılan "silahlı mücadele esastır" tespiti; Türkiye'de varolan somut durumdan bağımsız olarak; kitlelerin mücadelesin den ve mücadele biçimlerinden bağımsız- Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genel olarak...-gerekçesi ile-bütün Demokratik Halk Devrimi dönemi boyunca-stratejik olarak- Türkiye için de "başından itibaren" geçerli olarak savunuldu."Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genel olarak.." gerekçesi ile mücadele biçimlerinden biri olan "genel grev" ilke olarak reddedilerek, açık anti-Leninist görüşler savunuldu. "Partizan"ın yeterli bir sosyo-ekonomik yapı araştırması olmadığı halde; bu konuda sorun yokmuş gibi davranıldı..." (BP)

Iddia ettiğiniz bu tespitlerde, Partinin resmi görüşlerinin salt olumsuz yönleri-ilkeleştirme ve ÇKP otoritesinden kaynaklanan şemacı yaklaşım ki; bu hatalı anlayışların belli bir bölümü Parti özeleştirisi ile terkedilmişti- ele alınmış ve sanki bu tespitler, somut hiçbir teorik incelemenin ve pratik mücadelenin neticesinde ortaya çıkmamış veya geliştirilmemiş gibi anlayışlar ortaya konulmuş.

Dileğim, "kaba gözlemlerin ürünü" olduğunu söylediğiniz görüşlerinizin Parti resmi belgelerinin gerçekten hatalı yanlarından tam olarak arındırılması ve geliştirilmesi için bilinçli ve topyekün inkarcılığa götürmeyecek bir şekilde -doğru yanların da yanlış yanlarıyla birlikte budanması gibi- sistemleştirilmesidir. Ve sizler, çeşitli konuşmalarınızda "bizim İbrahim Kaypakkaya'yı reddedeceğimizi bekliyorlarsa, daha çok beklerler " diye vurguladınız. İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak, salt onun kişiliğini savunmak demek değildir. İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak , onun ana hattı ile doğru Marksist-Leninist görüşlerini de, varolan tali olan hatalarından da arındırarak savunmak demektir. Bu mesele böyle ele alınmazsa ve İbrahim Kaypakkaya , Halkın Birliği'nin savunduğu gibi savunulmaya çalışılırsa, bu, İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak değil; onun kitle içindeki saygınlığından faydalanmaya çalışmak demek olacaktır.

Subjektivizmi alt edelim!

Bolşevik Partizan'ın birinci sayısında 1 Mayıs'la ilgili yazı üzerine bir arkadaşın yukardaki eleştiri yazısı geldi. Biz arkadaşın görüşlerini -bunlar yanlış da olsa- yazıya dökmesini olumlu, tartışmayı ve ideolojik mücadeleyi ilerletici bir davranış olarak görüyoruz. İdeolojik mücadelenin kapalı kapılar ardında değil; devrimci kitlelerin gözü önünde yürütülmesinden yana olduğumuz için de, bu eleştiriye -biraz fazlaca yer kaplasa da- olduğu gibi yayınlayıp kısaca cevap vermeyi gerekli gördük.

Arkadaşın birinci eleştirisi bizim devrimci durum sorunu ile ilgili olarak yaptığımız tespitlerdir. Arkadaş eleştirisinde a) Bizim "Türkiye'nin iktisadi yapısını göz önüne almadığımız ; b) Olayları "salt burjuva yayınlarından gözlemlediğimiz için" "halk yığınlarının var olan mücadelesini" görmediğimiz tezlerini getiriyor.

Bunlardan birincisi ile ilgili olarak "Türkiye'nin ekonomik yapısı" "dengesiz gelişmesi" vb. sonucu "devrimci durum"un belli yörelerde olduğu; belli yörelerde olmadığını söylüyor. 12 Eylül öncesi ile şimdiyi karşılaştırdığında şu tespiti yapıyor

" 12 Eylülden önce Türkiye'de genel olarak devrimci durum vardır; ama o dönemde de bir dizi bölgede devrimci durum yoktu

12 Eylülden sonra Türkiye'de genel olarak devrimci durum yoktur; ama bu dönemde de bir dizi bölgede devrimci durum vardır.

Bu durum en başta Türkiye'nin iktisadi yapısındaki dengesizliğin ürünüdür. "

Eleştiriye getiren arkadaşın devrimci durum konusunda "devrimci durumu" tek tek bölgelere (hatta kentlere, yörelere, köylere ??) indirgeyen yorumu ilginçtir, ama Leninizmin bu konudaki anlayışı ile çelişmektedir. Lenin için "devrimci durum"un ne anlama geldiğini geçen sayımızda bu sorunu tartıştığımız yazıda alıntılarla ortaya koymuştuk. Bu sayımızda belge olarak bastığımız Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nda da bir dizi alıntı vardır.

Devrimci durumu "devrim olabilmesi için var olması gereken durumu" (Lenin , Sol Komünizm, Sol Yayınları, 1974,s.90)Lenin, "Aşağıdakilerin eski tarzda yaşamak istemedikleri; yukardakilerin de eski tarzda yaşayamadıkları durum" olarak nitelendirdikten sonra devamla bunun (sömüreni de sömürüleni de içine alan) bir ulusal bunalım " olarak da adlandırılabileceğini söylüyor. (age. s.91 -Lenin,Toplu Eserler,c.31,s.71)

Arkadaşın zorluğu, bugün Türkiye için konuşulacak olursa, devrimci durumun olmadığını, devrimci durumun varlığından genel planda söz edilemeyeceğini görebilecek kadar- ama yalnızca o kadar ! -gerçekleri görmesinden (bu onu, bugünkü Merkez Komitesinden ayırıyor) ; diğer yandan da "devrimci durum vardır" tespitini ille de savunmak istemesinden (bu onu, bugünkü Merkez Komitesi ile birleştiriyor) kaynaklanıyor. O zaman arkadaş işin kolayına sapıyor ve Leninist teoriyi kendi kafasına göre "düzeltiveriyor". Lenin'in "ulusal planda" yani bir devlet çerçevesi sınırları içinde genel planda ele aldığı devrim-

ci durumu, genel olmaktan çıkartıp, tek tek saydığı şehirlere, bölgelere uyguluyor. Onun bu yaklaşımın mantıki sonucu, devrimci durumu tek tek mahallelere, köylere, fabrikalara vb. kadar indirmektedir. Yani mesela Türkiye'nin bütününde kitlelerde büyük bir sessizlik bile olsa; bir fabrikada grev hareketi varsa devrimci durumun varlığından (fabrika çapında !!!) söz etmemiz gerekecektir. Bunun ise Lenin'in devrimci durum öğretisine temel olan anlayışı ile ilgisi yoktur.

Arkadaş ikinci olarak "bölgesel devrimci durum" teorisini ispatlamak için "ülkenin dengesiz gelişimi"ni öne sürüyor. Önce şunu tespit edelim ki; arkadaşın sözünü ettiği biçimde "dengesiz gelişme" kapitalizmin bir genel yasasıdır, ve yalnızca bizim ülkemiz için değil; kapitalizmin iyice geliştiği emperyalist ülkelerde de dengesizlik söz konusudur. Ekonomik yönden istisnasız bütün ülkelerde relatif olarak ileri ve geri bölgeler vardır. Diğer yandan ülke çapında devrimci durumun varlığı da; bu devrimci durumun her yanda aynı yükseklikte olduğu anlamına gelmez. Ülke çapında devrimci durumdan söz ettiğimiz zaman; genelde "hakim sınıfların eski yöntemlerle hakimiyetlerini artık sürdüremeyecekleri" "battal hale" geldikleri; emekçi kitlelerin eski biçimde yaşamak istemedikleri, ve bunu yükselen eylemlerle ortaya koydukları bir durumdan söz ediyoruz demektir. Ama bu ülkenin her yanında, bütün şehirlerde ve köylerde durumun aynı, eşit, ya da eşite yakın seviyede olduğu anlamına gelmez. Mesela Çarlık Rusya'sında 1905 de devrimci durumun en uç noktasına ulaştığı bir anda Moskova, Petrograd gibi şehirlerde barikat savaşları sürdürülürken, birçok kırlık alanlarda köylü isyanları varken-bu durumun hemen hemen hiç yansımadığı yerler de vardı. Yani -arkadaşın deyimleri ile konuşacaksak- devrimci durum da, yalnız bizim ülkemizde değil, istisnasız bütün ülkelerde dengesiz olacaktır. Arkadaş, bu konuda da "Türkiye gerçeği adına Marksist-Leninist teoriyi zorluyor. Arkadaşın bu konu ile ilgili olarak getirdikleri teorik planda Leninizmin çarpıtılmasına dayanan tezlerdir.

b) Eleştiri getiren arkadaş, "devrimci durum" konusunda ikinci olarak bizim yaptığımız "12 Eylül öncesinde yükselen halkın kendiliğinden mücadelesi 12 Eylül cuntasının iş başına gelmesinden sonra faşist terör karşısında durmuş ve geri çekilmiştir." "Kitlelerin kendiliğinden eylemi 1 Mayıs 1981 e girerken hemen hemen sıfıra düşmüş durumdadır." "Ezilenlerin çok önemli bir bölümü...hoşnut değildir,ancak bu hoşnutsuzluk kendini kitle eylemlerinin yükselmesi biçiminde göstermemektedir. Devrimci yığınlar bugün bekler, güç toplar, fırsat kollar bir durum içine girmiştir" şeklindeki somut tespitlerimizin gerçeğe uymadığını söylüyor.

Arkadaş, bugün Türkiye'nin "belli yörelerinde kitlelerin mücadelesinin en yoğun bir biçimde sürdüğünü" iddia ediyor.

Somut olarak bugün " Maraş'ın geniş kesimi özellikle Elbistan, Pazarcık, Mardin'in geniş kesimi, özellikle Derik, Kızıltepe, Antep'in civarı özellikle İslahiye ve köyleri, Urfa'nın belli kesimleri özellikle Siverek ve civarı, Kars'ın civarı özellikle Ardahan ve Hanak, Ordu ve Artvin'in belli yöreleri özellikle Fatsa ve Şavşat, Adana'nın çeşitli yöreleri, Diyarbakır, Tunceli, Elazığ ve Erzincan'ın geniş kesimleri kaynar kazan durumundadır ve yer yer yoğun kitlesel mücadeleler görülmektedir." diyor, buraları kendisinin gözlemlediğini belirtiyor. Biz arkadaş, bu söylediklerini, sözünü ettiği yerlerde,

hangi tarihte, somut olarak hangi yoğun kitle eyleminin olduğu nu sonucunun ne olduğunu vb. koyarak ispatlamaya çağırıyoruz. Arkadaşın bu konuda vereceği bilgiler, sadece bizi değil; bu konuda bütün devrimci kitleyi aydınlatmaya yarayacaktır. "Bunca yoğun kitle eylemlerinin" devrimci kitlelere duyurulmaması affedilecek bir hata değildir !! Biz, şimdiden şunu belirtelim ki, bu iddiaları ileri süren arkadaş, bu genel iddialarını ispatlayamayacaktır; çünkü söyledikleri (hele hele yoğun kitle eylemleri konusunda) kesinlikle gerçekleri yansıtmamaktadır. Arkadaş, Bolşevik Partizan yazarlarının bilgilerini yalnızca "Türkiye'yi uşak basından " izlediği için bu sonuçlara vardığını söylüyor. Şunu belirtelim ki, bilgi kaynağımız yalnızca uşak basın değildir. Bugün bizzat arkadaşın sözünü ettiği yörelerde çalışan, yaşayan kişiler "yoğun kitle mücadelelerinden" habersizdirler ! Ama olur ya, belki bu "yoğun kitle mücadeleleri kitlelerden gizli yapıliyordur !

Arkadaşın genel tespitleri dışında kendisine verilen bilgi sonucu aktardığı bir somut olay vardır. O da eleştiren arkadaşın, "yoğun kitle eyleminden" ne anladığını belirtmesi açısından ilginçtir. Derik'te arkadaşın sözünü ettiği olay, örgütlü devrimcilerle, onları basmaya gelen jandarma arasındaki bir silahlı çatışmadır. Bu çatışma, "bizim sözünü ettiğimiz "kitlelerin kendiliğinden eylemi" değil; devrimcilerin yaşayabilmek için gerçekleştirdikleri bir savunma eylemidir. Biz, bugün böyle eylemler olmadığını iddia etmedik. Daha 3-5 gün önce MLSP-B'den devrimciler polise karşı direndiler. Ama bu çatışmalar, kitlelerle devlet güçlerinin değil; "öncü"lerle devlet güçlerinin çatışmasıdır. Söylediğimiz "kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin durduğu, hemen hemen sıfıra düştüğü idi. Bundan başka, şu da bilinmelidir ki; Derik'teki çatışma, bugün Türkiye'de devrimci durum olduğunu iddia eden "Partizan" ın ("Partizan"la birlikte birçok küçük burjuva örgütünün de) karşı devrimci ilan ettiği PKK taraftarları ile devlet güçleri arasındaki bir çatışma idi. Yani Partizan (ve PKK'yı karşı devrimci görenler) için "karşı devrimciler arasındaki bir silahlı çatışma" olarak değerlendirilmesi gerekli bir olay idi. Ama görülen odur ki; eleştiri yapan arkadaşta bilgi ulaştırılanlar sorunun bu yönüne hiç değinmemişlerdir ! (Bu çatışmada 1 subay, 8 asker öldürüldüğü şeklindeki bilgiye gelince; bu konu da çok çeşitli rivayetler dolasmaktadır. Bu bilginin doğru olması ihtimali kadar, doğru olmaması, abartılmış bilgi olması ihtimali de vardır. Geniş bir küçük burjuvalar ülkesi olan ülkemizde "abartma" ne yazık ki, devrimci çevreler içinde de yaygın olan bir yöntemdir. Bunun için bu gibi bilgiler kullanılmadan önce, doğruluğunu araştırmak, bir kaç kaynaktan bilgi almak gerekir. Hele hele bu konuda verilen bilgi "şöyle olmuş" temelinde kulaktan dolma bilgi ise !)

Eleştiren arkadaş, somut durumun değerlendirilmesi ile ilgili tartışma içinde halkın silahsızlandırılması ile ilgili olarak söylediklerimizi de eleştiriyor.

Bizim söylediğimiz "halkın örgütsüz kesiminin" cuntanın yaptığı operasyonla "geniş ölçüde" silahsızlandırıldığı idi. Cunta kampanyada topladığı silahların sayısını 160.000 civarında olarak verdi. Cuntanın %100 abarttığını var saysak, teslim edilen silah sayısı 80.000 civarında eder. Teslim edilen silahların yarısının da faşizme eğilimli olanlar tarafından teslim edildiğini var saysak, geriye yine de 40.000 teslim edilmiş silah ka

lır !!! Bu silah sayısı bugün bir çok örgütün elinde bulunan silahın onlarca katıdır. Açıktır ki, bu silahlar yalnızca "cuntaya güven" duyulduğu için teslim edilmedi. Örgütsüz kitlelerin bir bölümü için silahı elinde tutmak büyük tehlikeleri de göze almak haline geldi. Silah teslim etmede korkunun, baskının da rolü büyük oldu. (Bizim bunu yazımızda belirtmemiş olmamız bir eksikliktir.) Ama bizim yazımızda dikkat çekmek istediğimiz nokta, cuntanın "tarafsızlık" ve "can güvenliği" demogojisinin kitlenin (ilerici ve devrimci kitlenin) örgütsüz kesimi içinde önemli bir yankı bulduğu idi.

Bu durumun tespit edilmemesi, bir siyasi hareketi kaçınılmaz olarak önemli hatalara sürüklemek zorundadır.

Bugün cunta, yalnız halkın örgütsüz kesimini değil; örgütlü kesimini de silahsızlandırmak istemekte; bunun için saldırıya geçmiştir. Ve bu saldırılarda cunta önemli başarılar elde etmiştir. Devrimci gruplar yalnızca kadro olarak değil; teçhizat konusunda da önemli kayıplar vermiştir. Bugün devrimci örgütlerin silahlı duruma, 12 Eylül öncesine göre gerilemiştir. Bu konuda da önemli kayıplar verilmiştir. Bu da bugünkü Türkiye'nin bir gerçeğidir.

Arkadaşın bu konuda yaptığı gerçek duruma gözlerini kapamak gerçek durum yerine subjektif isteğini geçirmek; ve kendine ve rilen subjektif bilgileri de üst üste ekleyip, Türkiye gerçeğinden kopmaktır. Türkiye gerçeğinden kopmak için yurtdışında olmaya gerek yoktur. Türkiye'de yaşayıp da Türkiye gerçeğinden habersiz olan yeterince kişi ve örgüt vardır. Ya bunlar kendi dar deneylerini genelleştirip, Türkiye'yi yaşadıkları köy, mahalle, vs. eşitlemekte, bu şekilde Türkiye gerçeğinden kopmakta; ya da "olmaması gereken" (çizgiye göre!!) şeyleri, olsa da görmemezlikten gelerek, Türkiye gerçeğinden kopmaktadır. Biz elimizden geldiğince bu iki hataya da düşmemeyi olayları olduğu gibi değerlendirmeye çalışıyoruz.

Eleştiri yazan arkadaşın, yazımızı eleştirdiği ikinci temel konu, mücadele biçimleri ile ilgilidir.

Arkadaş bu konuda "ilkeleştirmeye" karşı çıkarak; ülkemiz şartlarında "genellikle silahlı mücadele taktik olarak esas, diğer mücadele biçimleri tali ve ona tabidir" diyor. Biz "taktik" in genel değil, özel bir sorun olduğunu; devrimci dalganın kabarıp alçalmasına göre, mücadele ve örgüt biçimlerinin değişeceğini; bunun için "genellikle silahlı mücadele biçimi esas, diğeri talidir." tespitinin anti-Leninist olduğunu söylüyoruz. Bunun ötesinde, Cumhuriyet tarihi boyunca "genel taktik" olduğu söylenen "silahlı mücadele" biçimlerinin, eğer Cumhuriyet tarihi ciddi bir biçimde incelenirse, hiç de genel taktik olmadığı; kitlelerin kendiliğinden eyleminin Cumhuriyet tarihi boyunca ancak belli kısa dönemlerde silahlı mücadele biçimini sınıf mücadelesinin esas biçimi olarak gündeme getirdiğinin görüleceğini söylüyoruz. Ülkemizde silahlı mücadele biçimlerinin esas olduğunu (genellikle) iddia eden arkadaş, bu iddiasını da genel laflarla değil- Türkiye'de sınıf mücadelesinin tarihinin somut verileri ile ispatlamaya çağırıyoruz!

Arkadaş, ülkemizde silahlı mücadele biçimlerinin genellikle esas" olduğu tezini ispatlamaya çalışırken; Lenin'in sanki kitlelerin eyleminden bağımsız bir gerilla savaşı savunduğunu, Lenin'den alıntılarla ima ediyor. Arkadaş, alıntı yaptığı Lenin'in "Partizan Savaşı" adlı yazısını bütünlük içinde ele alsa, Lenin'in hiç de kitle eyleminden bağımsız bir Partizan

savaşı savunucusu olmadığını görür. (Bkz. Partizan Savaşı, Marks Engels, Lenin, Stalin, Yar Yayınları, s.77-99) Arkadaşın alıntı yaptığı yerde Lenin Rusya'da var olan bir durumu; partizan (gerilla) savaşı şeklindeki sınıf mücadelesi biçiminin 1906 ayaklanmasından sonra gelişip yaygınlaştığı tespitini yapıyor. Bu tespit somut durumun tespitidir.

Aynı Lenin, arkadaşın alıntı yaptığı yerde iki sayfa ötesinde; Letonya'da gelişen "partizan savaşı"nı savunur ve "Letonya'nın batısında apaçık bir ayaklanma olduğunu" Letonya'da gelişen partizan savaşının Aralıkta meydana gelen ayaklanma ile ve şimdi yeniden hazırlanmakta olan ayaklanma ile olan bağının apaçık olduğunu" belirtir. (s.84)

Lenin, partizan savaşını, kitlelerin mücadelesinden ayrı olarak ele almaz. Onunla bağı içinde ele alır.

Arkadaş, bizim Lenin'i anlamadığımızı, onu şematik bir biçimde kavradığımızı belirtiyor. Bizim bu konudaki anlayışımız ortadadır. Biz a) hiç bir mücadele biçimini reddetmiyor b) mücadele biçimi konusuna somut yaklaşılmamasını öneriyoruz. Görüşü müze göre Lenin'i kavramayanlar, somut yerine genel tespiti yapanlardır.

Arkadaşın yazımızla ilgili getirdiği üçüncü temel eleştiri, bizim Partinin resmi görüşlerinin salt olumsuz yönlerini ortaya koyduğumuz şekledeki eleştiridir. Arkadaş, bu eleştirisinde İbrahim Kaypakkaya'dan uzun alıntılarla, bilinen şeyleri tekrarlıyor. Ama tekrarladığı şeyler, bizim söylediğimiz ve kendisinin eleştirdiği tezleri çürütmüyor. Arkadaş sonuç olarak İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında belli ölçülerde de -ilkeleş tirme ve ÇKP otoritesinden kaynaklanan şemacı yaklaşım- olduğunu kabul ediyor. Ancak bunların bir bölümünün Parti özeleştire si ile terkedildiğini belirtiyor.

Parti özeleştirisinde, partinin ciddi bazı hatalarının aşılması bir gerçektir. Ancak arkadaşın iddiasının tersine parti özeleştirisinde ne "ilkeleş tirme" ve ne de "şemacı yaklaşım" konusunda bir özeleştiri yoktur. Partimizin özeleştire si bu noktalarda eksiktir. Geliştirilmesi gerekir. Bundan da önemlisi, bugün parti merkezini elinde bulunduran tasfiyeciler, 1978 de yapılan özeleştire yi, atılan bir ileri adım değil; "revizyonizmin inşasının bir adımı" olarak değerlendirmektedirler. Görünen odur ki, eleştiren arkadaş, tam da bu sorunu tam olarak kavramamıştır; bugün partinin iki kanatı arasındaki köklü farklılıkları görememektedir. Bunun sonucunda da ortacı-merkezci bir tavır izlemektedir.

Bizler, partinin hatalarını aşmak, eksikliklerini gidermek için yürüttüğümüz mücadelede "topyekün inkarcılığa" düşmeyeceğiz. Böyle bir tavrın anti-Marksist-Leninist bir tavır olduğunu biliyoruz. Bu konuda kimsenin-bu arada-eleştiren arkadaşın da kuşkusu olmamalıdır.

Eleştiren arkadaşın ise, hatalarını göreceğini, ortacılığı terkedeceğini umuyoruz. Arkadaşın ortacı tavrının en önemli kaynaklarından birinin subjektivizm olduğunu düşünüyoruz. Bu kendini gerek somut durum değerlendirmesinde gerekse İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ve partinin geçmiş hataları üzerine cesaretle yürümekte gösteriyor.

TKP/ML 1.Konferansında bu konuda özeleştire de şu tespitler yapılmıştı

"Subjektivizmi alt edelim

Partimizin gelişmesi içinde hataların önemli bir bölümünün

ideolojik kaynağının subjektivizm olduğunu görüyoruz. Subjektivizm, kendi isteklerimizi, gerçekmiş gibi görme; gerçeklerin yerine geçirme•kendini gösteriyor. Subjektivizm, partimizin geçmişinin de gösterdiği gibi, zararlı bir burjuva düşüncesi dir. Biz, dünyayı değiştirmek, içinde bulunduğumuz ilişkileri devrimle değiştirmek isteyen komünistleriz. İçinde bulunduğu - muz ilişkileri değiştirebilmenin ilk şartı onları olduğu gibi görebilmek, kavramaktır. Objektif olguları olduğu gibi kavramazsak, bunları değiştirmemizin imkanı yoktur. Subjektivizm işte bunu engellemektedir. Subjektivizm, bilimin yerine safsatayı hakim kılmak demektir. Bunu kavramalı, subjektivizm hatasına düşmekten titizlikle kaçınmalıyız." (TKP/ML Özeleştirisini ve Tüzüğü, Le-Ya yayınları, s.44-45)

Bu tespitler bugün de, eleştiri yapan arkadaş için -ama yalnızca onun için değil, birçok arkadaşımız için geçerli olan tespitlerdir. Gerçeği olduğu gibi görüp, kavramak, onu değiş - tirmenin ilk şartıdır. Hepimiz bu yönde kendimizi zorlamalıyız!

•••••

• şeklinde

İKTİDARI ELE GEÇİRMEYEN ÖNCE VE SONRA PARTİ

Partimizin gelişmesinde üç dönem ortaya çıkmaktadır.

Birinci dönem, Partimizin biçimlenme, yaratılma dönemidir. Bu dönem "Iskra"nın kuruluşu ile 3. Parti Kongresi'ne- o da dahil olmak üzere-ka- dar geçen süreyi kapsamaktadır. (1900'ün sonundan 1905'in başına dek).

Bu dönemde, Parti, itici güç açısından zayıftır. Güçsüzlüğü yalnızca genç olmasıyla değil, bunun yanı sıra genel olarak işçi hareketinin genç olmasıyla ve devrimci durumun, devrimci hareketin ya hiç olmamasıyla ya da güçsüz bir biçimde gelişmiş olmasıyla açıklanabilir. Bu özellikle bu dönemin ilk aşamaları için geçerlidir. (Köylüler susuyorlar ya da belirsiz mırıldamadan öteye ses çıkarmıyorlar; işçiler yalnızca kısmi talepler uğruna ekonomik grevi ya da bir kent çerçevesindeki siyasal grevi biliyorlar; hareketin biçimleri yasa dışı ya da yarı-yasal bir nitelik taşıyor; işçi sınıfının örgütlenme biçimi de özellikle yasa dışı bir niteliğe sahiptir).

Partinin stratejisi-strateji, yedek güçlerin varlığını ve bunlarla hareket edebilme olanağını önkoşul olarak gerekli kıldığından- zorunlu olarak sınırlandırılmıştır ve oldukça yetersizdir. Parti, hareketin stratejik planını değiştirmekle, yani hareketin izlemesi gereken yolu saptamakla yetinir; ancak Partinin güçsüzlüğü sonucu, Partinin yedek güçlerinden -Rusya içindeki ve dışındaki düşman kampındaki çelişkiler-yararlanılamaz, ya da çok az yararlanılabılır.

Partinin taktiği de -taktik, kitlelerin kazanılması ve stratejik başarının güvence altına alınmasının çıkarına, hareketin her türlü biçimlerinden ve proletaryanın örgütlenme biçimlerinden yararlanmayı, onların birleştirilmesini, birbirlerini karşılıklı tamamlamalarını vb. önkoşul olarak gerekli kıldığından- zorunlu olarak iyice sınırlandırılmıştır ve atılımdan yoksundur.

Bu dönemde Partinin çabasının ve sorunlarının odak noktasını bizzat Partinin kendi varlığını sürdürmesi ve kendini koruması oluşturur. Bu dönemde, Parti kendi kendine yeterli bir güç olmaya çalışır. Bu anlaşılabilir bir olaydır; Çarlığın Partiye yönelik azgınca saldırıları ve Menşeviklerin, Partiyi içten parçalama ve parti kadroları yerine şekilsiz, Partisiz bir biçimi geçirme girişimleri (Akselrod'un kötü ünlü "Halk Duması ve İşçi Kongresi" broşürünü, dolayısıyla, Menşeviklerin 1905'de başlattıkları İşçi Kongresi kampanyasını hatırlayınız.) Partinin tüm varlığını öylesine tehdit ediyordu ki, bu dönemde Partinin korunması sorunu acil bir önem kazanmıştı.

Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi, işçi sınıfının en iyi, en aktif ve proletarya davasına en çok bağlı güçlerini Partiye kazanmak, proletaryanın Partisini biçimlendirmek ve birleştirmektir. Lenin yoldaş, bu görevi "komünizm için proletaryanın öncüsünü kazanmak" biçiminde formüle ediyor. (Bkz. "Sol" Komünizm...)

İkinci dönem, geniş işçi ve köylü kitlelerinin Parti için, proletaryanın öncüsü için kazanılması, dönemidir. Bu dönem aşağı yukarı Ekim 1905'den Ekim 1917'ye dek uzanan süreyi kapsar. Bu dönemdeki durum daha öncekilerinden çok daha karmaşık ve olaylıdır. Bir yandan Çarlığın Mançurya'da iflası ve 1905 Ekim Devrimi, öte yandan Rus-Japon Savaşı'nın sona ermesi, karşı-devrimin zaferi ve devrimci kazançların tasfiyesi ve son olarak emperyalist savaş, 1917 Şubat Devrimi ve ünlü "İkili İktidar"; tüm bu olaylar Rusya'nın bütün sınıfların harekete geçirdi ve her birini sırasıyla siyasal sahneye itti; Komünist Partisini sağlamlaştırdı ve geniş köylü kitlelerinin gözlerini siyasal yaşama çevirtti.

Proletaryanın hareketi siyasal genel grev ve silahlı ayaklanma gibi

güçlü biçimlerle zenginleştirildi.

Köylülerin eylemi, toprak sahiplerini boykotla (Toprak ağalarının çiftliklerinden "kovulması") zenginleştirdi ve bu boykot ayaklanmaya dönüştü.

Partinin ve diğer devrimci örgütlerin etkinliği, parlamento dışı, ya sal, açık çalışma biçimlerinin kazanılması ile canlandırıldı.

İşçi sınıfının örgütlenmesi, yalnızca sendikalar gibi sınıanmış ve önemli bir biçimle değil, aynı zamanda İşçi Temsilcileri Sovyeti gibi işçi sınıfının böylesine güçlü ve tarihte eşi görülmemiş bir örgütlenme biçimi ile de zenginleştirildi.

Köylülük işçi sınıfının izinden yürüdü ve Köylü Temsilcileri Sovyetini yarattı.

Partinin yedek güçleri de zenginleşti. Mücadele süresince, köylülüğün proletarya ve Partisi için bitmez tükenmez bir yedek güç birikimi oluşturabileceği ve oluşturacağı açıkça ortaya çıktı. Ayrıca proleteryanın ve onun Partisinin sermayenin iktidarının yıkılışındaki önder rolü de açıkça belirginleşti.

Bu dönemde Parti artık daha önceki dönemlerde olduğu gibi güçsüz değildir; itici güç olarak ciddiye alınması gereken bir unsura dönüşür. Şimdi artık o, yalnızca kendi kendine yeterli bir güç değildir, çünkü varlığı ve gelişmesi için artık tutarlı güvenceler vardır; şimdi o, kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkıp, işçi ve köylü kitlelerinin kazanılması aracına, sermayenin iktidarının yıkılması için kitlelerin mücadelesinde önder olma aracına dönüşmektedir.

Partinin stratejisi bu dönemde atılım kazanır; öncelikle köylülük gibi bir yedek kazanmaya ve ondan yararlanmaya yöneliktir ve bu çalışmaya önemli başarılar eşlik eder.

Aynı zamanda Partinin taktiği de atılım kazanır; kitlelerin hareketi ve örgütlenmesi, Partinin ve diğer devrimci örgütlerin çalışmaları daha önce olmayan yeni biçimlerle zenginleşir.

Bu dönemde Partinin temel görevi, milyonları kapsayan kitleleri burjuva diktatörlüğünü yıkmak ve iktidarı ele geçirmek üzere proleter öncü için, Parti için kazanmaktır. Artık Partinin çabasının odak noktasında, Partinin kendisi değil, milyonları kapsayan halk kitlesi durmaktadır. Lenin yoldaş bu görevi, "gelecekteki belirleyici mücadelelerde" zaferi güvence altına almak üzere "milyonları kapsayan kitlenin" toplumsal cephe "mevzilenmesi" biçiminde formüle ediyor. (Ekz. Lenin yoldaşın sözü edilen broşürüne.)

Partimizin ilk iki gelişme dönemindeki belirleyici özellikleri bunlardır.

Birinci ve ikinci dönem arasındaki farklılık hiç kuşkusuz büyüktür. Ama ortak yönleri de vardır. Parti tıpkı ilk dönemde olduğu gibi ikincisinde de, yalnızca Rusya için ve Rusya içinde çalışan, tümüyle olmasa da onda-dokuzu ulusal olan bir güçtür. (uluslararası örgütlenmiş proletaryanın müfrezelerinden birisi). Birincisi bu. İkincisi, RKP birinci dönemde olduğu gibi ikincisinde de, devirmeye yönelik bir Parti, Rusya içinde bir devrim Partisidir. Bu nedenledir ki, bu dönemlerde Partinin çalışmasının ağırlığını eskinin eleştirisi ve parçalanması oluşturur.

Şimdi yaşadığımız üçüncü dönem ise, tümüyle başka bir tablo ortaya çıkarıyor.

Üçüncü dönem, bir yandan Rusya'nın emekçilerini sosyalist ekonominin ve Kızıl Ordunun inşasına katmak ve öte yandan uluslararası proletaryaya, sermayeyi yıkmaya mücadelesinde yardımcı olmak üzere tüm gücünü ve tüm araçlarını ortaya koymak amacıyla iktidarın ele geçirilmesi ve savunulması dönemidir. Bu dönem Ekim 1917'den bugüne dek devam eden süreyi kapsamaktadır.

Rusya'da proletaryanın iktidarı ele geçirmesiyle hem uluslararası ilişkilerde hem de Rusya'da son derece kendine özgü ve dünyada eşi görülmemiş bir durum ortaya çıktı.

1917 Ekim'inin uluslararası toplumsal cepheye bir yarına hareketi olması ve tüm dünya tarihinde bir dönüşüme yol açması gerçeği. Geri kalmış sömürgelerden ileri Amerika'ya kadar uzanan sınırsız toplumsal cepheyi ve bu cephenin uluslararası proletaryanın Rus birliği tarafından güçlü bir biçimdeki yarına hareketini bir düşünün. Bu öylesine bir yarına hareketi ki, emperyalizmin varlığını tehdit ediyor, emperyalist köpek balıklarının tüm oyunlarını ve planlarını altüst ediyor ve uluslararası proletaryanın sermayeye karşı mücadelesini esaslı bir biçimde kolaylaştırıyor; işte 1917 Ekim'inin tarihsel önemi burada yatmaktadır. Bu andan itibaren Partimiz ulusal bir güç olmaktan çıkıp öncelikle uluslararası bir güç durumuna gelmiştir; Rus proletaryası da, uluslararası proletaryanın geri kalmış bir müfrezesi olmaktan çıkıp onun öncü sü durumuna gelmiştir. Şimdi artık uluslararası proletaryanın görevi Rus yarına hareketini genişletmek, ilerlemiş olan öncüye yardıma koşmak ve kararlı öncünün düşman tarafından kuşatılmasına ve tabanından koparılmasına izin vermemektir. Buna karşılık, uluslararası emperyalizmin görevleri Rus yarına hareketini tasfiye etmektir, her koşul altında tasfiye etmektir. İşte bu nedenden ötürü Partimiz, eğer iktidarı savunmak istiyorsa, "bütün ülkelerde devrimin gelişmesi, desteklenmesi, yaygınlaştırılması için bir ülkede (herkesin kendi ülkesinde-J.St.) mümkün olan en fazlasını yapmayı" (Bkz.Lenin "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky) kendine görev bilmelidir. İşte bu nedenden ötürü Partimiz 1917 Ekim'inden sonra ulusal bir güç olmaktan çıkıp uluslararası bir güç durumuna, uluslararası düzeyde devirmeye yönelik bir Parti haline gelmiştir.

1917 Ekim sonucu ülke içinde Partinin durumunda da köklü değişiklikler oldu. Daha önceki dönemlerde Parti, eskinin parçalanması, Rusya'da sermayenin yıkılması için bir kaldıraçtı. Şimdi, üçüncü dönemde, bunun tam tersine, Rusya içinde devirmeye yönelik bir Parti olmaktan çıkıp, bir inşa partisi, yeni ekonomik biçimlerin yaratıcısı bir parti durumuna geldi. Eskiden işçilerin en iyi güçlerini eski düzene yönelik saldırı için kazanıyordu; bugün onları beslenme ve ulaştırma sorunlarını çözmek ve önemli sanayi dallarını harekete geçirmek için kazanıyor. Eskiden köylülüğün devrimci unsurlarını toprak sahiplerini devirmek için kazanıyordu; şimdi onları, tarımın iyileştirilmesi ve köylülüğün emekçi unsurları ile iktidardaki proletarya arasındaki ittifakın sağlamlaştırılması için kazanıyor. Eskiden geri kalmış milliyetlerin en iyi unsurlarını sermayeye karşı mücadele için kazanıyordu; bugün Rus proletaryası ile işbirliği temelinde bu milliyetlerin emekçi unsurlarının yaşamının inşası için kazanıyor. Eskiden orduyu, eski generaller ordusunu parçalıyordu; şimdi yeni bir ordu, devrimin kazançlarını dış düşmanlar karşısında savunmak için zorunlu olan bir işçi ve köylü ordusu yaratmalıdır.

RKP, Rusya içinde devirmeye yönelik bir parti olmaktan çıkıp, barışçıl bir inşa partisi durumuna geldi. Bu nedenden dolayı, o, şimdi grev ve ayaklanma gibi artık Rusya'da gereksiz olan mücadele biçimlerini proletaryanın cephaneliğinden atmıştır.

Eskiden askeri ve ekonomik uzmanlar olmaksızın yetinmek mümkündür; çünkü Partinin çalışması özellikle eleştirisel bir niteliğe sahipti, ama eleştirmek kolaydır....Şimdi Parti uzmanlar olmaksızın yetinemez; eski uzmanlardan yararlanmanın yahırsıra kendi uzmanlarını da yetiştirmelidir. Birliklerin oluşturulması, ikmal, planlı çalışma (askeri alanda) için uzmanlar, beslenme, tarım, demiryolları kooperatifler için uzmanlar, sanayi, dış ticaret (ekonomik alanda) için uzmanlar. Bunlar olmaksızın hiç bir şey inşa edilemez.

Partinin durumu, güçlerinin, araçlarının ve yedeklerinin muazzam bir biçimde büyümesi ve çoğalması anlamında değişmiştir.

Partinin yedekleri şunlardır :

- 1- Rusya içinde çeşitli toplumsal gruplar arasındaki karşıtlıklar,
 - 2- Rusya'yı çevreleyen kapitalist devletler arasında karşıtlıklar
- ve bazen askeri çarpışmalara dek varan çatışmalar,
- 3- Kapitalist ülkelerdeki sosyalist hareket,
 - 4- Geri kalmış ve sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketi,
 - 5- Rusya'daki köylülük ve Kızıl Ordu,
 - 6- Diplomasi ve dış ticaret aygıtları,
 - 7- Zora dayanan tüm devlet iktidarının gücü.

Partinin stratejik manevralar yapabileceği ve Partinin, güçleri seferber etmek için günlük çalışmasında taktik olarak dayanabileceği çerçe - ve -ki bu çerçe ve yeterince geniştir- içindeki güçler ve olanaklar işte bunlardır.

Tüm bunlar 1917 Ekim'inin olumlu yönleridir.

Ancak Ekim'in olumsuz yönleri de vardır. Sorun, Rusya'da proletarya tarafından iktidarın ele geçirilmesinin kendine özgü iç ve dış koşullarda ortaya çıkmasından kaynaklanmaktadır. Bunlar, iktidarı ele geçirdikten sonra, Partinin tüm çalışmasına damgasını vurmuşlardır.

Birincisi, Rusya ekonomik açıdan geri bir ülkedir; hammaddelerini batılı ülkelerin makineleri ve teçhizatları ile değiş-tokuş yapmaksızın, kendi gücüne dayanarak ulaştırmayı harekete geçirmek sanayiye geliştirmek ve kentte ve kırsal alanlarda sanayinin elektrifikasyonunu sağlamak güçtür. İkincisi, Rusya, sanayisi daha gelişmiş düşman kapitalist devletler tarafından çerçevesiz sosyalist bir adadır. Sovyet Rusya'nın yakınında sınai olarak gelişmiş bir ya da birkaç büyük Sovyet devleti olsaydı, bu durumda, hammaddeler ile makine ve teçhizatların değiş-tokuşu temelinde bu devletlerle işbirliğini daha kolay gerçekleştirmek mümkün olurdu. Ama bu söz konusu olmadığı sürece, bir ya da birkaç kapitalist sanayi ülkesinde proleter devrimin zaferinden önce gerekli teknik teçhizatı elde edebilmek için iktidarını sürdüren Sovyet Rusya ve Partimiz batının düşman kapitalist gruplarıyla ekonomik işbirliğinin biçim ve araçlarını araştırmak zorundadır. İlişki biçimleri olarak ödünler ve ticaret; işte bu amaca ulaşabilmenin araçları bunlardır. Bu olmaksızın, ekonomik inşada, ülkenin elektrifikasyonunda belirleyici başarıların sağlanabileceği pek düşünülemez. Bu, hiç kuşkusuz yavaş ve sancılı olan, ama kaçınılmaz ve reddedilemez bir süreçtir ve eğer bazı sabırsız yoldaşlar sınırlarını kaybedip çabuk sonuçlar ve etkin operasyonlar talep etseler bile, bu zorunluluk yine de bir zorunluluk olmaktan çıkmaz.

Ekonomik açıdan değerlendirildiğinde, kapitalist gruplar arasındaki şimdiki anlaşmazlıkların, askeri çatışmaların ve aynı zamanda proleteryanın kapitalist sınıfa karşı mücadelesinin temelinde, emperyalist-ulusal kapsamdaki gelişme içinde bugünkü üretici güçler ile kapitalist mülk edinme biçimleri arasındaki çatışma yatmaktadır. Emperyalist çerçe ve ve kapitalist biçim, üretici güçleri engelliyor, gelişmesini önüyor. Tek çıkış yolu, dünya ekonomisinin, ileri (sınai) ülkelerinin geri (hammadde ve enerji kaynaklarına sahip) ülkelerle ekonomik işbirliği temelinde (ama sonuncusunun birincisi tarafından yağmalanması temelinde değil) örgütlenmesidir. İşte bunun için uluslararası proleter devrimine gereksinme vardır. Bu olmaksızın dünya ekonomisinin örgütlenmesi ve normal gelişmesi düşünülemez. Ama doğru bir dünya ekonomisinin örgütlenmesini ele alabilmek (hiç olmazsa ele almak) için, proletaryanın hiç olmazsa bazı ileri ülkelerde zafere ulaşmış olması gerekir. Bu söz konusu olmadığı sürece, Partimiz, dolambaçlı yollar, kapitalist gruplarla ekonomik işbirliğinin dolambaçlı yollarını aramak zorundadır.

Burjuvazisini yıkmış ve proleter devriminin sancağını yükseltmiş olan Partinin, ülkemizdeki küçük işletmeyi ve küçük sanayiye "serbest bırakma"sının, kapitalizmin kısmen yeniden doğumunu gerekli görmesinin nedeni budur; ancak kapitalizm kiracıları ve hisse senetleri sahipleri

ni kendine çekmede devlet iktidarına bağımlıdır vb. vb. ta ki Partinin siyasetinin -"Bütün ülkelerde devrimin gelişmesi desteklenmesi, yaygınlaştırılması için bir ülkede mümkün olanın en fazlasını yapmak"- ger çek sonuçlar verdiği ana dek.

1917 Ekim'i tarafından yaratılan kendine özgü koşullar, olumlu ve olumsuz koşullar bunlardır; Partimiz yaşamının üçüncü döneminde bu koşullarda faaliyet gösterdi ve gelişti.

Bu koşullar bugün Partimizin Rusya içinde ve dışında sahip olduğu devasa gücü belirliyor. Onlar aynı zamanda Partinin karşı-karşıya kaldığı ve her ne pahasına olursa olsun aşması gereken inanılmaz zorlukları ve tehlikeleri de belirliyor.

Bu dönemde dış siyaset alanında Partinin görevleri uluslararası devrimin partisi olarak Partimizin konumu tarafından belirleniyor. Bu görevler şunlardır:

1- Ülkemizi çevreleyen kapitalist grup ve hükümetler arasındaki bütün ve her türlü karşıtlıklar ve çelişkilerden emperyalizmi parçalamak için yararlanmak,

2- Batıdaki proleter devrimine yardım etmek için hiçbir güç ve aracı esirgememek,

3- Doğudaki ulusal kurtuluş hareketlerini güçlendirmek için tüm önlemleri almak,

4- Kızıl Orduyu sağlamlaştırmak.

Bu dönemde iç siyaset alanında Partinin görevleri barışçıl inşa çalışması Partisi olarak Partinin Rusya içindeki konumu tarafından belirleniyor. Görevler şunlardır:

1- Proletarya ve emekçi köylülük arasındaki ittifakın sağlamlaştırılması için:

a) Köylüler arasından en çok insiyatif gösteren ve işletmecilikten en iyi anlayan unsurları devlet inşa çalışmasına katmak;

b) Tarımsal bilgileri sağlayarak makine onarımları ve benzeriyle köylü ekonomisine yardım etmek;

c) Kent ve kır arasından normal bir mal değiş tokuşunu geliştirmek;

d) Kırsal alanın derece derece elektrifikasyonu.

Önemli bir durum gözönünde bulundurulmalıdır. Devrimimizin son derece olumlu bir özelliği ve Partimizin son derece lehine olan bir durum, batının devrimleri ve proleter partilerine kıyasla küçük-burjuvazinin en geniş ve en güçlü kesimlerinin, köylülüğün Rusya'daki burjuvazinin muhtemel yedek gücü olmaktan çıkıp, proletaryanın gerçek yedek gücü haline dönüşmesi gerçeğidir. Bu durum Rus proletaryasının yararına, Rus burjuvazisinin güçsüzleşmesini getiriyordu. Bu, genel olarak batıdan farklı olan Rusya'daki köylülerin toprak sahiplerinin boyunduruğundan kurtuluşunun proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilmiş olmasından dolayıdır. Rusya'da proleterya ve emekçi köylülük arasındaki ittifak da bu temelde ortaya çıktı. Bu ittifakı korumak ve sağlamlaştırmak komünistlerin görevidir.

2- Sanayinin gelişmesi için:

a) En önemli sanayi dallarına egemen olmak için ve burada çalışan işçilerin gereksinmelerini daha iyi karşılamak için güçleri azami olarak yoğunlaştırmak,

b) Makine ve donanımların ithal edilmesi yönünde dış ticareti geliştirmek,

c) Hisse senetleri sahipleri ve kiracılarla ilgilenmek,

d) Yalnızca aşgari düzeyde de olsa manevra yapmaya olanak tanıyan bir gıda maddeleri fonunu yaratmak,

e) Ulaştırmanın ve ağır sanayinin elektrifikasyonu.

Bunlar Partinin şimdiki gelişme aşamasındaki görevlerinin genel özellikleridir.

("Pravda" No: 190,28 Ağustos 1921, J.V.Stalin "Strateji ve Taktik" s.29-39, Yıldız Yayınevi)

RUS KOMÜNİSTLERİNİN STRATEJİ VE TAKTİK SORUNU ÜZERİNE

Bu yazı, değişik zamanlarda Presniya bölgesindeki işçi klubünde ve Sverdlov Üniversitesindeki Komünist grup önünde "Rus Komünistlerinin Strateji ve Taktikleri Üzerine" verdiğim konferanslara dayanmaktadır. Bu yazıyı yayınlamaya karar vermenin nedeni yalnızca Presniyalı yoldaşların ve Sverdlov Üniversitesi öğrencilerinin isteklerini yerine getirmeyi bir görev saydığım için değil, ama aynı zamanda, bu yazının Partili işçilerimizin yeni yetişen nesline de yararı dokunacağındandır. Bununla birlikte, bu yazının, Rus Parti basınında yönetici yoldaşlarımızın birçok kez söyledikleriyle kıyaslanıncayeni bir şey koymak iddiasında olmadığını söylemeyi de gerekli görüyorum. Bu yazı, Lenin yoldaşın temel görüşlerinin kısaltılmış ve şematik bir açıklamasıdır.

temel görüşler

1. İŞÇİ HAREKETİNİN İKİ YÖNÜ

Siyasal strateji de, tıpkı taktik gibi işçi hareketiyle ilgilenir. Ama işçi hareketi iki unsurdan oluşur: Nesnel ya da kendiliğinden unsur ve öznel ya da bilinçli unsur. Nesnel, kendiliğinden unsur proletaryanın bilinçli ve yönlendirici iradesinden bağımsız olarak oluşan süreçler grubudur. Ülkenin ekonomik gelişmesi, kapitalizmin gelişmesi, eski iktidarın parçalanarak dağılması, proletaryanın ve onun çevresindeki sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışmaları vb., tüm bunlar, gelişmeleri, proletaryanın iradesine bağlı olmayan olgulardır; işte hareketin nesnel yanı budur. Stratejinin bu süreçlerle bir ilgisi yoktur; çünkü bunları ne durdurabilir ne de değiştirebilir, yalnızca göz önüne alabilir ve onlardan hareket edebilir. Bu, Marksist teori ve Marksist program tarafından araştırılması gereken alandır.

Ama hareketin bir de öznel, bilinçli yanı vardır. Hareketin öznel yanı, hareketin kendiliğinden süreçlerinin işçilerin bilincine yansımalarıdır: proletaryanın belirli bir hedefe yönelik bilinçli ve planlı hareketidir. Hareketin bu yanı esasında, onun nesnel yanından farklı olarak tümüyle strateji ve taktiğin belirleyici etkisine tabi olmasıyla bizi ilgilendirmektedir. Strateji, hareketin nesnel süreçlerinin gelişimi içinde herhangi bir değişiklik yapamamasına karşılık, burada, hareketin öznel, bilinçli kesiminde geniş ve kapsamlı bir çalışma alanına sahiptir; çünkü bizzat kendi üstünlük ya da noksanlığına göre strateji, hareketi hızlandırabilir ya da yavaşlatabilir, onu en kestirme yoldan yönetebilir, ya da daha zor ve sancılı bir yola yönlerebilir.

Hareketin hızlandırılması ya da yavaşlatılması, kolaylaştırılması ya da zorlaştırılması; siyasal strateji ve taktiğin alanı ve uygulama kapsamı işte budur.

2. MARKSİZMİN TEORİ VE PROGRAMI

Stratejinin bizzat kendisi, hareketin nesnel süreçlerinin araştırılmasıyla uğraşmaz. Buna karşın strateji, eğer hareketin yönetiminde kaba ve ağır yanlışlara düşmek istemiyorsa, bu süreçleri bilmek ve onları doğru değerlendirmekle yükümlüdür. Hareketin nesnel süreçlerinin araştırılmasıyla öncelikle Marksizmin teorisi, sonra da Marksizmin programı uğraşır. Bu nedenle de **strateji**, bütünüyle Marksizmin teori ve programına dayanmak zorundadır.

Kapitalizmin, gelişme ve can çekişme gibi nesnel süreçlerini inceleyen Marksizmin teorisi, burjuvazinin devrilmesinin ve proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin kaçınılmazlığı sonucuna, kapitalizmin yerini

sosyalizmin almasının kaçınılmazlığı sonucuna varır. Proleter strateji ancak, çalışmalarına Marksizmin teorisinin vardığı bu sonuçları temel yaptığı zaman gerçekten Marksist bir strateji olarak nitelendirilebilir.

Teorinin sonuçlarından yola çıkan Marksizmin programı, program maddelerinde bilimsel olarak formüle edilen proletarya hareketinin hedeflerini belirler. Program ya kapitalizmin yıkılması ve sosyalist üretimin örgütlenmesi hedefiyle bütün bir kapitalist gelişme dönemini hedefler, ya da örneğin feodal-mutlakiyetçi düzenin kalıntılarının yok edilmesi ve kapitalizmin serbest gelişmesi için koşulların yaratılması gibi kapitalizmin gelişmesinin belli bir dönemini hedefler. Buna uygun olarak da program iki kısımdan oluşabilir: Bir asgari program ve bir azami program. Asgari programa dayanan bir stratejinin, azami programa dayanan stratejiden mutlaka farklı olacağı açık bir şeydir; stratejiye Marksizmin programında formüle edilen hareketin hedefleri yön verirse, o zaman gerçek Marksist bir strateji olarak nitelendirilebilir.

3. STRATEJİ

Stratejinin en önemli görevi, işçi sınıfı hareketinin izlemesi gereken ve proletaryaya, programda ortaya konan hedeflere erişmek için düğmana indirilecek en elverişli esas darbeyi gösteren temel yönü belirlemektir. Stratejik plan, belirleyici darbenin en çabuk bir biçimde azami sonuçlarının elde edileceği yönünü örgütlenme planıdır.

Siyasal stratejinin ana hatları, askeri stratejiyle bir kıyaslama yapılarak büyük bir güçlük çekmeden çizilebilir: Örneğin iç savaş döneminde Denikin ile mücadele. Denikin'in Tula önlerinde bulunduğu 1919 yılının sonlarına herkes hatırlar. O zaman askeri çevreler arasında, Denikin ordularına kesin darbenin hangi noktadan indirileceği konusunda bir tartışma çıkmıştı. Bir kısım askeri çevreler darbenin ana yönü olarak Zaryzin Novorossisk hattını öneriyorlardı. Diğerleri ise, tersi ne darbenin, Voroneş-Rostov hattında vurulmasını, bu hatta ilerlendikten sonra ikiye ayrılacak Denikin ordularının her birinin tek tek imha edilmesini öneriyorlardı. Birinci planın, kuşkusuz Novorossisk'in ele geçirilmesini hesaplaması ve böylelikle de Denikin ordularına geri çekilme yolunu kapaması bakımından olumlu yönleri vardı. Ama bir yandan da elverişsizdi; çünkü Sovyet iktidarına düşman olan ve bu nedenle de büyük kayıplar verdirecek olan bölgelerde (Don bölgesi) ilerlememizi öngörüyordu; diğer yandan da tehlikeliydi; çünkü Denikin ordularına Tula-Serpuhov üzerinden Moskova yolunu açacaktı. Esas darbeye ilişkin ikinci plan tek doğru plandı; çünkü bu plan bir yandan ana birliklerimizin Sovyet iktidarına dost olan bölgelerden (Voroneş-Donetz Havzası eyaleti) ilerlemesini öngörüyordu ve bu nedenle de önemli kayıplara yol açmayacaktı, diğer yandan ise Denikin ordusunu Moskova üzerine yürüyen ana birliklerini bozguna uğrattıyordu. Askeri çevrelerin çoğunluğu ikinci plandan yana karar verdiler ve böylelikle de Denikin'e karşı yürütülen bütün savaşın kaderi belirlenmiş oldu.

Bir başka deyimle, esas darbenin yönünün belirlenmesi demek, tüm savaş dönemi hareketinin niteliğini önceden belirlemek, yani böylece bütün savaşın kaderinin onda-dokuzunu belirlemek demektir.

Aynı şey siyasal strateji için de geçerlidir. Rus proletaryasının siyasal önderleri arasında proletarya hareketinin ana yönü konusunda ilk ciddi çatışma 20.yüzyıl başlarında Rus-japon savaşı sırasında ortaya çıktı. Bilindiği gibi, o zamanlar partimizin bir kesimi (Menşevikler), proletarya hareketinin Çarlığa karşı mücadelesinde ana yönün proletarya ile liberal burjuvazi arasında bir blok kurma çizgisini izlemesi gerektiği görüşünü ileri sürdüler; buna göre en önemli devrimci unsurlardan biri olan köylülük tümüyle ya da hemen hemen tümüyle ihmal edilirken, tüm devrimci hareket içinde önderlik rolü liberal burjuvazi

ye veriliyordu. Partinin diğerkesimi (Bolşevikler) ise tersine, esas darbenin proletaryanın köylülükle bloğu çizgisini izlemesi gerektiğini iddia ettiler; buna göre, tüm devrimci harekete önderlik görevinin proletaryaya bırakılması ve liberal burjuvazinin ise tarafsızlaştırılması gerekiyordu.

Denikin'e karşı savaşla bir kıyaslama yapılarak 1890'lardan 1917 Şubat Devrimi'ne kadar süren Çarlığa ve toprak ağalığına karşı bir işçi ve köylü savaşı olan tüm devrimci hareketimize bakacak olursak, Çarlığın ve toprak ağalığının kaderinin, birçok bakımdan şu ya da bu stratejik planın (Menşevik ya da Bolşevik planın) kabul edilmesine, devrimci hareketin şu ya da bu ana yönünün kabul edilmesine bağlı olduğu açıktır.

Denikin'e karşı savaş sırasında askeri strateji, darbenin esas yönünün belirlenmesiyle, Denikin'in tasfiyesine varan tüm diğer hareketlerin niteliğinin onda-dokuzunu belirlediye, burada da çarlığa karşı mücadele alanında siyasal stratejimiz, devrimci hareketin esas yönünü Bolşevik plan düşüncesiyle belirlemiş ve böylelikle de Rus-Japon savaşından 1917 Şubat Devrimi'ne kadar süren çarlığa karşı bütün bir açık mücadele döneminde partimizin çalışmalarının niteliğini belirlemiştir.

Siyasal stratejinin görevi, her şeyden önce Marksizmin teori ve programından kalkarak ve bütün ülkelerin işçilerinin mücadeleye deneylerini gözönüne alarak belirli bir ülkedeki proletarya hareketinin belirli bir tarihsel dönemdeki esas yönünü belirlemektir.

4. TAKTİK

Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona tabidir, ona hizmet eder. Taktik, savaş bir bütün olarak ele almaz; onun tek tek gelip geçici parçalarıyla, mücadelelerle, savaşlarla ilgilenir. Stratejinin amacı, savaş kazanmak ya da diyelim ki, çarlığa karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmekse, taktığın amacı, tersine, şu ya da bu savaş, şu ya da bu mücadeleyi kazanmak, herhangi bir andaki mücadelenin somut koşullarına az çok uygun düşen şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla yürütmektir.

Taktığın en önemli görevi, belirli bir anın somut koşullarına en uygun düşen ve stratejik başarıyı en güvenli bir biçimde hazırlayan mücadele araç ve yollarını, biçim ve yöntemlerini belirlemektir. Bu nedenle taktik eylemler ve sonuçları, kendi başlarına doğrudan etkileri bakımından değerlendirilmelidir.

Taktik başarıların, stratejik görevlerin gerçekleştirilmesini kolaylaştırdığı anlar vardır. Örneğin 1919 sonlarında Denikin cephesinde, Orel ve Voroneş'in birliklerimiz tarafından kurtarılması sırasında Voroneş önlerindeki süvarilerimizin ve Orel önlerindeki piyade birliklerimizin başarıları, Rustov'a saldırmak için elverişli koşullar yarattığında böyle bir durum söz konusuydu. 1917 Ağustos'unda Rusya'da Petrograd ve Moskova Sovyetlerinin Bolşevikler tarafına geçerek sonuçta Partimizin Ekim saldırısını kolaylaştıran yeni bir siyasal durum yarattığında da durum buydu.

Doğrudan etkileri bakımından parlak olan, ama stratejik olanaklar için uygun olmayan taktik başarıların, "beklenmedik" durumlar yaratarak tüm harekete zarar verdiği anlar da vardır. 1919 sonlarında, Moskova üzerine hızlı ve güçlü yürüyüşün getirdiği kolay başarılarından başı dönmüş bir şekilde cephesini Volga'dan Dinyeper'e kadar genişleten ve böylelikle de ordularının sonunu hazırlayan Denikin'in durumu buydu. 1920 lerde Polonya ile savaş sırasında Polonya'daki ulusal hareketin gücünü küçümseyip güçlü bir ilerlemenin kolay başarılarından başımız döndüğünde durum buydu. Burada biz, kendi gücümüzü aşan bir görevi, Polonya halkının ezici bir çoğunluğunu Sovyet birliklerine karşı birleştiren ve böylece Sovyet birliklerinin Minsk ve Şitom'daki başarılarını yok e

derek Sovyet iktidarının batıdaki prestijini sarsan bir görevi, Varşova üzerinden Avrupa'yı zorlamak görevini üzerimize almıştık.

Ayrıca, gelecekte stratejik yararları güvence altına almak için taktik başarılarından vazgeçilip, taktik zarar ve kayıplara bilinçli olarak katlanıldığı anlar da vardır. Bu, savaş sırasında çokça rastlanan bir durumdur; birliklerinin kadrolarını kurtarmak ve onları düşmanın üstün güçlerinin saldırısından korumak isteyen bir taraf, zaman kazanmak için ve güçlerini yeni belirleyici mücadeleler için toplamak amacıyla planlı olarak geri çekilmeye başlar ve tüm kentleri ve bölgeleri mücadele etmeksizin terk eder. 1918 Rusya'sında Alman saldırısı sırasında durum buydu; Partimiz, barışa hasret kalmış köylülük ile ittifakı korumak soluk almak, yeni bir ordu yaratmak ve böylelikle de gelecek için stratejik yararlar sağlamak amacıyla, o anda doğrudan siyasal etkisi bakımından büyük bir zarar olan Brest Barışını kabul etmek zorunda kalmıştı.

Bir başka deyimle; taktik, anlık geçici çıkarılara tabi olamaz, doğru dan siyasal etkinlik düşünceleriyle yürütülemez, ayaklarını yerden kesip hayali şatoları hiç mi hiç inşa edemez; taktik, stratejinin görev ve olanaklarına uygun bir şekilde inşa edilmelidir.

Taktiğin görevi her şeyden önce, stratejinin talimatları yönünde, bütün ülkelerin işçilerinin devrimci mücadele tecrübelerini gözönüne alarak herhangi bir anın somut mücadele koşullarına en fazla uygun düşen mücadele biçim ve yöntemlerini belirlemektir.

5. MÜCADELE BİÇİMLERİ

Savaşı yönetme yöntemleri, savaş biçimleri her zaman aynı değildir. Gelişme koşullarına göre, özellikle de üretimin gelişmesine göre değişir. Cengiz Han zamanındaki savaş, 3. Napoleon dönemindekinden farklı yönetilmişti. 20. yüzyılda da savaş, 19. yüzyıldakilerden daha farklı olacaktır.

Bugünkü koşullarda savaş yönetme sanatı, savaşın bütün biçimlerine ve bu alanda bilimin bütün bilgilerine egemen olmaktan, bunlardan akıllı bir biçimde yararlanmaktan, bunları ustalıklı bir uyum içine sokmaktan, ya da bu biçimlerden birini ya da diğerini duruma göre zamanında uygulamaktan oluşur.

Siyasal alandaki mücadele biçimleri için de aynı şeyler söylenebilir. Siyasal alandaki mücadele biçimleri savaş yönetim biçimlerinden daha da çok çeşitlidir. Bu biçimler, ekonominin, toplumsal durumun, kültürün gelişme düzeyine göre, sınıfların durumuna, mücadele eden güçlerin karşılıklı ilişkisine, devletin niteliğine ve ayrıca uluslararası ilişkilere vb. göre değişirler. Mutlakiyet koşulları altındaki kısmi grevler ve işçi gösterileri ile bağlı olan yasadışı mücadele biçimi "yasal olanaklar" altında açık mücadele biçimi ve işçilerin siyasal kitle grevleri, örneğin Duma içinde parlamenter mücadele biçimi ve zaman zaman silahlı ayaklanmalara kadar varan parlamentodışı kitle eylemleri, son olarak proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra ordu da dahil olmak üzere bütün devlet araç ve güçlerini güvence altına alma olanağını kazandıktan sonra, devlet gücüne dayanan mücadele biçimleri; Proletaryanın devrimci mücadele pratiğinin ortaya çıkardığı mücadele biçimleri esas olarak bunlardır.

Partinin görevi, bütün mücadele biçimlerine egemen olmak, onları savaş alanında ustalıklı kaynaştırmak ve mücadeleyi, belirli bir durumda özellikle amaca uygun düşen biçimlere doğru ustalıklı yönlendirmektir.

6. ÖRGÜTLENME BİÇİMLERİ

Orduların örgütlenme biçimleri, askeri birliklerin çeşitlerini ve silah türleri esas olarak savaş yönetiminin biçim ve yöntemlerine uydurulur. Birinin değişmesiyle diğeri de değişir. Bir manevra savaşında

başarı çoğu kez yoğun süvari saldırısı ile belirlenir. Bir mevzi savaşında ise, süvari ya hiç rol oynamaz ya da ikincil bir rol oynar; ağır toplar ve uçaklar, gazlar ve tanklar her şeyi belirler.

Savaş sanatının görevi, tüm silah türlerine sahip olmak, onları mükemmel dereceye kadar geliştirmek ve çalışmalarını ustalıkla birbirleriyle birleştirmektir.

Aynı şey siyasal alandaki örgütlenme biçimleri için de söylenebilir. Tıpkı askeri alanda olduğu gibi, burada da örgütlenme biçimleri mücadele biçimlerine göre düzenlenir. Mutlakiyet döneminde profesyonel devrimcilerin gizli örgütleri; Duma döneminde eğitim, sendika, kooperatif ve parlamento örgütleri (Duma grubu vb.); kitle eylemleri ve ayaklanmaları döneminde fabrika komiteleri, köylü komiteleri, grev komiteleri, İşçi ve Asker Sovyetleri, devrimci savaş komiteleri ve bütün bu örgütlenme biçimlerini birleştiren geniş bir proletarya partisi; son olarak iktidarın işçi sınıfı elinde yoğunlaşması döneminde proletaryanın devlet örgütü biçimi; proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesinde belirli koşullar altında dayanabileceği ve dayanmak zorunda da olduğu örgütlenme biçimleri esas olarak bunlardır.

Partinin görevi, bütün bu örgütlenme biçimlerine egemen olmak, onları mükemmel bir dereceye kadar geliştirmek ve her belirli durumda çalışmalarını ustalıkla birleştirmektir.

7 SLOGAN - DİREKTİF

Savaşın ya da tek bir çarpışmanın hedeflerini yansıtan ve birlikler arasında benimsenmiş olan çarpıcı bir şekilde formüle edilmiş kararlar orduyu eyleme teşvik etme ve moralini yükseltme vb. aracı olarak cephe de bazen belirleyici bir öneme sahiptir. Birliklere verilen uygun emirler, atılan sloganlar ya da yapılan çağrılar, tüm bir savaş boyunca birinci sınıf ağır top veya birinci sınıf hızlı tanklar kadar önemlidir.

Onmilyonlarca, yüzmilyonlarca halk kitleleriyle ve onların çeşitli talep ve gereksinimlerinin söz konusu olduğu siyasal alanda ise, sloganlar çok daha büyük bir öneme sahiptir.

Slogan, mücadelenin yakın ya da uzak hedeflerinin kısa ve öz olarak önder grup tarafından, diyelim ki, proletarya ve onun partisi tarafından formüle edilmesidir. Mücadelenin çeşitli hedeflerine göre, ya bütün bir tarihi dönemin ya da ilgili tarihsel dönemin tek tek aşama ve evrelerini kapsayan çeşitli sloganlar vardır. İlk kez "Emeğin Kurtuluşu Grubu" tarafından 1880'lerde ortaya atılan "Kahrolsun Otokrasi" sloganı bir propaganda sloganı idi, çünkü bu slogan, en kararlı ve en dirençli mücadelecileri tek tek ve gruplar halinde partiye kazanmayı hedefliyordu. Otokrasinin istikrarsızlığının işçi sınıfının geniş tabakaları tarafından az çok anlaşıldığı Rus-Japon savaşı döneminde bu slogan bir ajitasyon sloganı oldu; çünkü bu slogan artık milyonlarca emekçiyi kazanmayı hedefliyordu. Çarlığın, kitlelerin gözündeki kesinlikle iflas ettiği 1917 Şubat Devrimi öncesi dönemde "Kahrolsun Otokrasi" sloganı artık bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkıp bir eylem sloganına dönüştü; çünkü bu slogan milyonlarca kitleyi çarlığa karşı saldırıya geçirmeyi hedefliyordu. Şubat Devrimi günlerinde bu slogan artık Partinin bir direktifi haline gelmişti, yani Çarlık düzeninde belli kuruluşların ve belli noktaların ele geçirilmesi için doğrudan bir çağrı olmuştu; çünkü şimdi sorun Çarlığı yıkmak ve yok etmektir. Direktif, partinin belirli bir anda ve belirli bir yerde, bütün parti üyelerini eyleme geçmeleri için bağlayıcı doğrudan bir çağrıdır ve eğer çağrı kitlelerin taleplerini doğru ve yerinde formüle etmişse ve eğer durum gerçekten olgunlaşmışsa genel olarak geniş emekçi yığınları tarafından benimsenir.

Sloganları direktiflerle ya da ajitasyon sloganlarını eylem sloganlarıyla karıştırmak en azından aceleci ya da gecikmiş eylemler kadar tehlikelidir ve hatta bazen ağır felaketlere yol açabilir. 1917 Nisan'

ında "Bütün iktidar Sovyetlere" sloganı bir ajitasyon sloganıydı. 1917 Nisan'ında "Bütün iktidar Sovyetlere" sloganı altında Petrograd'da yapılan ve Kışlık Sarayın kuşatıldığı ünlü gösteri bu sloganı bir eylem sloganına dönüştürme girişimiydi, aceleci ve bu yüzden zararlı bir girişimdi. Parti, bu gösterinin düzenleyicilerini mahkum ederken haklıydı; çünkü bu sloganın bir eylem sloganına dönüştürülmesi için gerekli koşulların henüz mevcut olmadığını, aceleci bir eylemin proletaryanın güçlerinin dağılmasına yol açabileceğini biliyordu.

Diğer yandan, partinin, saflarını düşman tarafından düzenlenen bir tuzaktan korumak ya da direktifin uygulanmasını geçici olarak daha uygun bir ana ertelemek için önceden kararlaştırılmış ve olgunlaşmış bir sloganı (ya da direktifi) "24 saat içinde" kaldırmak ya da değiştirmek zorunda kaldığı durumlar da olabilir. Böyle bir durum 1917 Haziran'ında Petrograd'da geçti; özenle hazırlanmış ve 9 Haziran'da yapılması kararlaştırılmış olan işçi ve asker gösterisi, Partimizin M.K'si tarafından değişen durum göz önüne alınarak "aniden" kaldırıldı. Partinin görevi, ustalıkla ve tam zamanında ajitasyon sloganını eylem sloganına ya da eylem sloganını belli somut direktiflere dönüştürmek ya da durum gerektirdiği an ister yaygınlaşmış, ister olgunlaşmış olsun zamanında şu ya da bu sloganı uygulamaktan vazgeçmek için gerekli esneklik ve kararlılığı göstermektir.

stratejik plan

1. TARİHSEL DÖNÜŞÜMLER. STRATEJİK PLANLAR

Partinin stratejisi bir kez belirlendi mi hiç değişmeyecek bir şey değildir. Partinin stratejisi tarihsel dönüşümlere, tarihsel değişikliklere uygun olarak değişir. Bu değişiklikler, tek tek her tarihsel dönüşüm için, bir dönüşümden diğerine kadar olan tüm dönem boyunca geçerli olan özel ve kendisine uygun stratejik planın hazırlanmasında ifadelerini bulurlar. Stratejik planda, devrimci güçlerin indireceği esas darbesinin yönü belirlenir ve milyonları kapsayan kitlelerin toplumsal cephedeki uygun mevzilenme şeması verilir. Doğal olarak, kendine özgü özellikleri olan belirli bir tarihsel dönem için geçerli olan bir stratejik plan, bambaşka özellikleri olan başka bir tarihsel dönem için geçerli olamaz. Her tarihsel dönüşümün kendisi için gerekli ve görevlerine uygun stratejik bir planı olmalıdır.

Aynı şey savaş için de söylenebilir. Kolçak'a karşı savaş için hazırlanmış olan stratejik plan, yeni bir stratejik planın gerekli olduğu Denikin'e karşı savaş için geçerli olamazdı. Ama bu plan da, örneğin, 1920 yılında Polonya'ya karşı savaş için geçerli değildi; çünkü hem esas darbenin doğrultusu hem de en önemli askeri güçlerin mevzilenme şeması zorunlu olarak bu her üç durumda da farklı olacaktı.

Rusya'nın yakın tarihi, Partimizin tarihinde üç değişik stratejik plana neden olan üç temel tarihsel dönüşüme tanık olmuştur. Partinin, genel olarak stratejik planlarının yeni tarihsel değişikliklere göre nasıl değiştiğini göstermek için bunları kısaca açıklamamızın gerekli olduğunu sanıyoruz.

2. BİRİNCİ TARİHSEL DÖNÜŞÜM VE RUSYA'DA BURJUVA-DEMOKRATİK DEVRİMİNE DOĞRU

Bu dönüşüm yirminci yüzyılın başında, Rus-Japon savaşı döneminde, Çar'ın ordularının yenilgisinin ve Rus işçi sınıfının büyük siyasal grevlerinin tüm halk sınıflarını sarstığı ve onları siyasal mücadele alanına ittiği zaman başladı. Bu dönüşüm 1917 Şubat Devrimi günlerinde sona erdi.

Bu dönemde Partimizde iki stratejik plan birbirlerine karşı mücade-

le alanına ittiği zaman başladı. Bu dönüşüm 1917 Şubat Devrimi günle -
rinde sona erdi.

Bu dönemde Partimizde iki stratejik plan birbirlerine karşı mücade -
le ediyordu: Menşeviklerin planı (Plehanov-Martov 1905) ve Bolşevikle -
rin planı (Lenin yoldaş 1905)

Menşeviklerin stratejisinin planı Çarlığa esas darbeyi liberal bur -
juvazi ile proletaryanın ittifakı yoluyla indirmektir. Devrimin, o za -
manlar bir burjuva devrimi olarak görülmesinden hareket ederek bu plan ,
hareketin egemenliğini (önderliğini) liberal burjuvaziye bırakıyordu
ve en önemli devrimci güçlerden biri olan köylülük dikkate alınmazken,
ya da hemen hemen alınmazken,proletaryaya "aşırı sol muhalefet" rolünü
burjuvazinin bir "teşvikçisi" rolünü veriyordu. Rusya gibi bir ülkede
köyliüyü bir kenara atan bu planın ümitsiz bir hayal olduğunu anlamak
zor değildir; ama o, devrimin kaderini liberal burjuvazinin eline bı -
raktığı için (Burjuvazinin egemenliği) gericiydi; çünkü liberal burju -
vazinin devrimin tam zaferinden çıkarı yoktu ve Çarlıkla bir uzlaşmaya
vararak, hareketi sonuçlandırmaya her zaman hazırdı.

Bolşevik strateji (Lenin yoldaşın "İki Taktik"ine bakınız) Çarlığa
devrimin esas darbesini, proletaryanın köylülük ile ittifakı yoluyla
indirmeyi planlarken, liberal burjuvazi de tarafsızlaştırılacaktı. Li -
beral burjuvazinin burjuva-demokratik devrimin tam zaferinden çıkarı
olmadığından ve işçi ve köylülerin aleyhine Çar ile bir uzlaşmayı dev -
rimin zaferine tercih ettiğinden hareket eden bu plan, devrimci hare -
kette egemenliği, Rusya'daki biricik tutarlı devrimci sınıf olan prole -
taryaya verdi. Bu plan, yalnızca devrimin itici güçlerini doğru olarak
hesap ettiği için değil, aynı zamanda proletarya diktatörlüğü (prole -
taryanın egemenliği) düşüncesini tohum halinde içinde taşıdığı için,
Rusya'daki devrimin daha sonraki, daha yüksek aşamasını dahice önceden
gördüğü ve ona geçişi kolaylaştırdığı için de önemlidir.

Devrimin Şubat 1917'ye kadar devam eden gelişmesi, bu stratejik pla -
nın tümüyle doğru olduğunu göstermiştir.

3. İKİNCİ TARİHSEL DÖNÜŞÜM VE RUSYA'DA PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNE DOĞRU

İkinci dönüşüm, 1917 Şubat Devrimi'yle birlikte, Çarlığın yıkılışın -
dan sonra, emperyalist savaş kapitalizmin öldürücü hastalıklarını tüm
dünyada açığa çıkardığı; liberal burjuvazi, ülkenin gerçek yönetimini
eline almaya yeteneksiz olduğundan biçimsel iktidar (Geçici Hükümet)
iddialarıyla kendini sınırlamaya zorunlu olduğu; gerçek iktidarı elde
etmiş olan İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerinin ve bundan gerekti -
ği gibi yararlanmak için ne deneyi ne de arzusu olduğu; cephe askeri -
ler, cephe gerisinde de işçiler ve köylüler savaşın ve ekonomik yıka -
nın ağırlığı altında inlerken; iç çelişkilerle parçalanmış ve ne sava -
şa ne de barışa muktedir olan "İkili İktidar" ve "İlişki Komisyonu" re -
jimin "çıkılmaz sokaktan bir çıkış yolu" bulamamakla kalmayıp, durumu da
ha da karıştırdığı bir zamanda başladı.

Bu dönemde Sovyetlerin içinde iki stratejik plan birbirlerine karşı
mücadele ediyordu: Menşevik ve Sosyalist-Devrimcilerin planı ve Bolşev -
viklerin planı.

Önceleri Sovyetler ile Geçici Hükümet arasında ve devrim ile karşı -
devrim arasında yalpalayan Menşeviklerin ve Sosyalist -Devrimcilerin
stratejisi Demokratik Konferans'ın (Eylül 1917) açıldığı günlerde ke -
sin biçimini kazandı. Demokratik Konferans, Sovyetleri yavaş yavaş ama
kesin olarak iktidardan uzaklaştırmak ve ülkede tüm iktidarı, gelecek -
teki bir burjuva parlamentonun örneği olan bir "Ön-Parlamento"nun elin -
de yoğunlaştırmak için hazırlanmıştı. Savaş ve barış sorunu, işçi soru -
nu ve ulusal sorun, belirsiz bir zamana bırakılmış olan Kurucu Meclis'

in toplanmasına kadar ertelenmişti. "Tüm iktidar Kurucu Meclis'e": Sosyalist-Devrimciler ve Menşevikler stratejik planlarını böyle formüle ediyorlardı. Bu, bir burjuva diktatörlüğünün hazırlanması planıydı; iki dirhem bir çekirdek ve "tümüyle demokratik", yine de bir burjuva diktatörlüğü.

Bolşevik strateji (Lenin yoldaşın 1917 Nisan'ında yayınlanmış olan "Tezler"ine bakınız), esas darbeyi proletaryanın ve yoksul köylülüğün birleşik güçleriyle burjuvazinin iktidarının yıkılması doğrultusunda, proletarya diktatörlüğünün Sovyet Cumhuriyeti biçiminde örgütlenmesi doğrultusunda planlandı. Emperyalizmden kopmak ve savaştan çıkmak; eski Rus imparatorluğunda boyunduruk altındaki milliyetlerin kurtuluşu; toprak ağası ve kapitalistlerin mülksüzleştirilmesi; sosyalist bir ekonominin örgütlenmesi için koşulların hazırlanması: Bolşeviklerin o dönemdeki stratejik planının unsurları bunlardı. "Tüm iktidar Sovyetlere": O dönemde Bolşevikler stratejik planlarını böyle formüle ediyorlardı. Bu stratejik plan yalnızca Rusya'daki yeni proleter devrimin itici güçlerini doğru olarak hesaba kattığı için değil, batıdaki devrimci hareketin başlamasını kolaylaştırdığı ve hızlandırdığı için de önemlidir.

Olayların, Ekim Devrimine kadarki bundan sonraki gelişmesi bu stratejik planın tümüyle doğru olduğunu göstermiştir.

4. ÜÇÜNCÜ TARİHSEL DÖNÜŞÜM VE AVRUPA'DA PROLETER DEVRİMİNE DOĞRU

Üçüncü dönüşüm Ekim Devrimi ile birlikte, batının iki emperyalist grubunun arasındaki ölüm kalım savaşı zirveye ulaştığı; batıda devrimci bir bunalımın açıkça olgunlaştığı; Rusya'nın iflas etmiş ve çelişkilere dolanmış burjuva iktidarı proleter devrimin darbeleri altında yıkıldığı; muzaffer proleter devrimi, emperyalizmden koparak ve savaştan çıkarak, batının emperyalist koalisyonu görünümündeki yeminli düşmanlarını sıkıştırdığı; yeni hükümetin, Sovyet hükümetinin, barış kararname si, toprak ağalarının topraklarına el konulması, kapitalistlerin mülksüzleştirilmesi ve ezilen milliyetlerin kurtuluşu temelinde tüm dünyadaki milyonlarca emekçinin güvenini sağladığı zaman başladı. Bu, uluslararası çapta bir dönüşümdü; çünkü kapitalizmin uluslararası cephesi ilk kez yarıldı, kapitalizmin yıkılışı ilk kez pratikte gündeme geldi. Tam da bu nedenle, Ekim Devrimi, ulusal, Rusya'ya ait bir güçten uluslararası bir güç durumuna ve Rus işçileri, uluslararası proletaryanın geri bir müfrezesinden, fedakarca mücadelesi ile, batının işçilerini ve doğunun ezilen ülkelerini uyandıran bir öncüsü durumuna geldi. Bu dönüşüm kendi gelişimi içinde henüz tamamlanmamıştır; çünkü o, henüz uluslararası çapta gelişmemiş, ama içeriği ve genel doğrultusu yeterince açık olarak ortaya çıkmıştır.

O zamanlar Rusya'nın siyasal alanında iki stratejik plan birbirlerine karşı mücadele ediyordu: Menşeviklerin ve Sosyalist-Devrimcilerin aktif kesimini kendi örgütlerine çeken karşı-devrimcilerin planı ve Bolşeviklerin planı.

Karşı-devrimciler, aktif Sosyalist-Devrimciler ve Menşevikler planlarını tüm hoşnut olmayan unsurları bir kampta birleştirme temelinde yaptılar: Cephe gerisindeki ve cephedeki eski ordu subayları, sınır bölgelerindeki burjuva-ulusal hükümetler, devrimin mülksüzleştirdiği kapitalist ve toprak ağaları, müdahaleye hazırlanan Antant'ın ajanlarını vb. Bunlar, ayaklanmalar ya da dış müdahale ile Sovyet hükümetini devirmeye ve Rusya'da kapitalist rejimi yeniden kurmaya yöneldiler.

Bolşevikler ise, planlarını, tersine, Rusya'da proletarya diktatörlüğünün içten pekiştirilmesi ve dünya emperyalizmine karşı Rusya'daki proletaryanın çabalarının, Avrupa'daki proletarya ve Doğu'daki ezilen

halkların çabaları ile birleştirilmesiyle dünyadaki tüm ülkelere proleter devrimlerin etki alanlarının yayılması temelinde hazırladılar. Bu stratejik planın tam ve öz bir formülasyonunu Lenin yoldaş "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky" adlı yazısında yaptı: "bütün ülkelerde devrimin gelişmesi, desteklenmesi, yaygınlaştırılması için bir ülkede (herkesin kendi ülkesinde-J.St.) mümkün olanın en fazlasını yapmak". Bu stratejik planın değeri, onun, yalnızca dünya devriminin itici güçlerini doğru olarak hesaplamasında değil, Sovyet Rusya'yı tüm dünyadaki devrimci hareketin odak noktası ve batıdaki işçilerin ve doğudaki sömürgelerin kurtuluş bayrağı yapan, daha sonra gündeme gelen süreci önceden görmesinde ve kolaylaştırmasında da yatar.

Tüm dünyadaki devrimin bundan sonraki gelişmesi ve Rusya'da Sovyet iktidarının beş yılı, bu stratejik planın tümüyle doğru olduğunu gösterdi. Sovyet iktidarı ve uluslararası proleter örgüt, dünya proletaryasının siyasetinin en önemli silahını oluştururken, birkaç kez Sovyet iktidarını devirmeyi denemiş olan karşı-devrimciler, Sosyal-Devrimciler ve Menşeviklerin şimdi göçmen olmaları gibi gerçekler; bu gerçekler Bolşeviklerin stratejik planlarının lehine açıkça tanıklık ediyor. (Pravda, No:56, 14 Mart 1923, J.V.Stalin "Strateji ve Taktik", s. 40-58 Yıldız Yayınevi)

DURUMUMUZ DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA DA KÖTÜ

Diyorsun ki;
Sen çok uzun süre umut besledin,
artık umudun kalmadı !

Neyi umut ettin ki ?
Mücadelenin kolay olacağını mı ?

Umudun bu idi ise yanıldın. Durum öyle değil.
Durumumuz düşündüğünden daha da kötü.

Durum şöyledir:

Eğer insanüstü olanı başaramazsak,
Kaybolduk demektir.

Eğer, hiç kimsenin bizden isteyemeyeceği
şeyleri
yapamazsak,
batarız.

Düşmanlarımız yorulmamızı bekliyor.
Mücadelenin en acımasız olduğu an,
şavaşçıların en yorgun olduğu andır.

Yorgun savaşçılar ise
çatışmada yenik düşerler.

B.Brecht